

BRIDGED

KENDRA
ELLIOT

Kendra Elliot

Bridged

(Conectat)

Seria: Callahan & McLane # 2

**Traducere
Julliet Attoh**

Capitolul 1

S-a aplecat mult peste marginea de oțel și beton a podului, respirând adânc mirosul rece și umed al râului. La această oră, dimineața devreme, traficul era ușor. Se îmbrăcase în haine închise la culoare și se lipise de umbre pentru a evita privirile șoferilor, pentru că pietonii nu aveau ce căuta pe podul Fremont. Închise ochii în timp ce șina metalică îi săpa în burtă și se ridică pe vârfuri, întinzându-se cât putu de mult.

Dacă mă aplec un pic mai mult și împing bine...

A deschis ochii și a privit în jos, prin noapte, la apă, imaginându-și cum ar fi fost să cadă atât de departe, știind că cel mai probabil s-ar fi terminat cu moartea. Era o cădere de 50 de metri până la apă. A verificat. Citise tot ce se putea citi despre pod înainte să pună piciorul pe el. Iar faptul că stătea acolo unde nu ar fi trebuit să stea cineva la două diminești îl făcea să îi înoate capul.

Frig. Singur. Puternic.

Fără frică.

Se va simți ca și cum ar zbura?

Ar putea termina totul aici. Să arunce în vânt planul său complicat.

Era ceva liniștitor la gândul ăsta. Să nu-și mai facă griji pentru nimic niciodată. Dintr-o dată a înțeles atracția sinuciderii pentru oamenii care se luptau; ei pur și simplu voiau ca totul să înceteze. Totul.

Încă aplecat peste margine, a ridicat capul și s-a uitat la orizontul orașului Portland.

Frumos. Culori și lumini.

Nu avea nicio dorință de a pune capăt lucrurilor acum. Era doar începutul.

Voi simți la fel peste o săptămână?

Își scoase îndoiala din minte și se îndreptă, pierzându-și amețeaua provo-

cată de pericolul de acum o clipă. Nu era vina lui. Nu avusese de ales.

Avea o treabă de făcut. Apucând frânghia, a făcut un nod practic în jurul balustradei groase de metal și a verificat traficul.

Totul era liber.

A apucat pachetul greu din vehiculul din spatele lui și l-a aruncat stângaci peste marginea podului.

O parte a creierului său se aștepta la o împrôșcare, dar frânghia din jurul gâtului corpului a rezistat.

Un motor îndepărtat a semnalat că cineva traversa podul. S-a grăbit să ia conurile portocalii, le-a aruncat prin intrarea laterală și a închis ușa.

A sărit în dubiță, și-a verificat oglinzile retrovizoare și a intrat pe bandă.

Capitolul 2

„Cum pot fi siguri că nu este o sinucidere?” Mason Callahan a auzit un polițist mormăind în spatele lui.

Se întoarse să-l privească pe polițistul în uniformă marinărească. Tânăr.

„Pentru că e greu să-ți legi un ștreang în jurul gâtului și să te târăști pe marginea unui pod când mâinile și picioarele îți sunt legate.”

Polițistul a avut bunăvoința să roșească. Mason a întors spatele și s-a concentrat asupra victimei din spatele paravanului temporar care bloca vederea vehiculelor care treceau.

„Nu toată lumea are ochiul tău ascuțit, Callahan”, a glumit Ray Lusco alături de el. „E nevoie de zeci de ani pentru a depista lucrurile pe care le faci tu.”

„Du-te dracului”, a răspuns Mason în mod plăcut. Ray îi fusese partener timp de aproape un deceniu, în perioada în care lucrase la divizia de infracțiuni majore a Poliției de Stat din Oregon. Mason putea să-i spună orice lui Ray. Nu că și-ar fi ținut gura în fața cuiva.

Dr. Seth Rutledge scoase un termometru dintr-o tăietură pe care o făcuse în carnea de sub coastele cadavrului și îl studie. „Ei bine, cel puțin cineva mi-a ușurat munca”, a glumit Seth. „Nu am haine cu care să lucrez.”

Victima fusese spânzurată complet goală.

Mason îl privea pe medicul legist cum pipăia cadavrul extrem de alb de pe acostamentul autostrăzii de peste podul Fremont. Un barcagiu anunțase cu două ore în urmă că cineva se spânzurase de cel mai frumos pod din Portland. Poliția din Portland a ridicat cadavrul și apoi a sunat imediat la OSP pentru Crime Majore. Divizia de detectivi din Portland era supraîncărcată și aproape că fusese închisă de o gripă virulentă.

Deoarece cadavrul fusese găsit pe o autostradă de stat, Mason s-a gândit că, oricum, cazul aparținea Poliției Statului Oregon.

„Cât timp, doctore?” a întrebat Mason. Îi plăcea de Seth Rutledge. Doctorul preluase fără probleme biroul medicului legist toamna trecută, ocupând o funcție importantă.

Seth își încreți nasul. „Care e temperatura afară? Două grade?”

„Nu știu, dar e al naibii de frig. Mai ales aici sus, în vânt”, a adăugat Ray.

„Da, cu siguranță o răcire majoră a vântului. După temperatura actuală a ficatului și presupunând că a fost afară tot timpul, aş spune că a murit acum 12-18 ore.”

„Nimeni nu a observat că a stat aici în tot acest timp?” a întrebat Mason. „Asta l-ar fi pus aici înainte de ora de vârf a nopții trecute.”

„Nu a murit din cauza spânzurării”, a spus Seth. „Era mort înainte de asta. Cineva a spânzurat un tip care era deja mort.”

„Ce?” au întrebat Mason și Ray la unison.

Medicul legist l-a întors pe bărbat pe o parte și le-a arătat celor doi detectivi dungi purpurii pe spatele și fesele bărbatului.

Până în acest moment, Mason îl văzuse pe bărbat doar întins pe spate. Măinile victimei fuseseră legate în fața corpului. Asta îl făcuse pe om să pară liniștit.

Seth arată spre dungi. „A stat pe spate destul de mult timp după ce a murit. Lividitatea este fixă. Dacă ar fi fost spânzurat, sângele s-ar fi depus în

picioare și în partea inferioară a picioarelor. După ce inima nu mai pompează, gravitația îl trage...”

„În cel mai de jos punct din corp”, a încheiat Ray. „Așadar, aceasta nu este scena crimei noastre.” A suspinat zgomotos și a făcut o notă în carnețelul său.

Mason se ghemui lângă medicul legist. „Cât timp ar fi trebuit să stea pe spate ca să nu i se dezvolte culoarea în picioare când a fost spânzurat?”

„Undeva între șase și douăsprezece ore.” Medicul a trasat cu degetul de-a lungul unui model alb de pe partea inferioară a spatelui mortului. „Asta e ciudat. În tot acest timp a stat întins pe ceva care a exercitat presiune pentru a împiedica sângele să se depună. Îmi amintește de o margaretă. Nu sunt sigur ce ar putea cauza această formațiune.”

Mason a studiat modelul floral de 30 de centimetri lățime și i-a făcut semn tehnicianului de la locul crimei să se apropie pentru mai multe fotografii ale spatelui. Pe ce se întinsese bărbatul? O jucărie? O sculptură?

Seth se încruntă la lungimea frânghiei din jurul încheieturilor victimei. Oricine îl legase pe bărbat îi înfășurase o căptușeală în jurul ultimei treimi a antebrațelor înainte de a acoperi căptușeala cu câțiva metri de frânghie.

De ce să protejezi pielea de frânghie dacă ai de gând să-l omori pe tip?

Seth trase ușor de căptușeală, încercând să vadă dedesubt. „La naiba. Pot să văd niște sânge aici, dar nu îndrăznesc să îndepărtez frânghia până nu o pot face într-un mod care să păstreze probele.”

O mașină a claxonat, iar Mason a fost recunoscător pentru paravanul pus de poliția din Portland. Dar nu era suficient. Mașinile de poliție și duba de la morgă le spuneau șoferilor că se întâmplă ceva. Câți oameni încetineau să facă poze cu telefoanele lor?

Traficul la ora de vârf a dimineții a fost lăsat să treacă, dar a fost limitat la o singură bandă. La început, toate cele patru benzi spre vest de pe pod au fost închise în timp ce poliția și tehnicienii strângeau probe. Navetiștii norocoși care mergeau spre est treceau peste râu pe nivelul inferior al podului, fără să știe de moartea de la nivelul superior. Mason aproape că auzea înjurăturile șoferilor care se îndreptau spre vest și întârziiau la serviciu. Ora de vârf în

centrul orașului Portland era groaznică într-o zi bună. Adaugă o problemă la una dintre numeroasele deschideri ale podului și situația se înrăutățea exponențial.

În opinia lui Mason, Portland ar putea folosi cu ușurință încă o jumătate de duzină de poduri. Nimeni nu ajungea repede nicăieri în timpul orelor de vârf. Mai ales dacă trebuia să traversezi râul Willamette.

În ceea ce privește podurile, Fremont era unul bun. Avea opt benzi pentru a găzdui navetiștii, spre deosebire de vechiul pod Sellwood, cu cele două benzi înguste care îl făceau pe Mason să vrea să închidă ochii în timp ce traversa. Fremont avea un aspect modern și elegant, cu o singură arcadă mare care afișa la vârf steagul Statelor Unite și steagul statului Oregon.

Seth a lăsat cadavrul pe spate. Își scoase mânușile subțiri de vinil și le așează pe pieptul bărbatului pentru a fi duse înapoi la biroul examinatorului împreună cu cadavrul. „Voi avea un interval de timp mai bun pentru tine mai târziu în această după-amiază.”

„O zi lejeră?” a glumit Mason. Nu se aștepta la o autopsie până mâine dimineată.

„O zi lejeră este întotdeauna un lucru bun, în opinia mea”, a răspuns Seth. „Aștept cu nerăbdare ziua în care pot să stau și să citesc o carte în birou, în loc să număr găurile de gloanțe din spatele cuiva.”

„Dar dacă ai sta doar în birou, ai rata scene ca aceasta”, a spus Ray, indicând răsăritul portocaliu și roz din spatele muntelui Hood. De pe podul Fremont, priveliștea era de-a dreptul spectaculoasă.

Mason mormăi. Avea încredere în Ray să îi arate că paharul era pe jumătate plin. Era al naibii de frig pentru luna februarie, iar Mason nu băuse încă suficientă cafea. Apelul îl trezise cu o oră înainte ca alarma lui să sune și îi fusese al naibii de greu să o lase pe Ava în patul lor cald. Ea mormăise și se agitase în timp ce el răspundea la telefon, apoi se culcase din nou imediat. Erau împreună de câteva luni, iar lui îi plăcea să se trezească în fața ei în fiecare dimineată. Se uită la ceas. Ava era deja în drum spre sediul FBI de lângă aeroport.

Dimineata putea fi mai rea, recunoscuse el. Putea să plouă torențial în timp

ce el stătea afară cu un cadavru. Avusese parte și el de astfel de scene.

O bufnitură îndepărtată i-a intrat în conștiință și și-a ridicat privirea pentru a vedea două elicoptere de știri departe, în josul râului. Elicopterele ar fi fost deja în aer pentru traficul de dimineață. Păreau departe, dar Mason știa că camerele lor de luat vederi puteau face zoom în apropiere. Ecranul temporar bloca scena de la trafic, dar un elicopter aflat în locul potrivit ar fi avut o priveliște perfectă. El a făcut semn ca doi polițiști să stea între elicoptere și cadavrul gol. Desigur, ambele elicoptere și-au schimbat imediat poziția. „Supravegheați-le”, le-a ordonat el polițiștilor. „Încercați să le reduceți vizibilitatea la minimum”. Pentru moment, vulturii au fost opriți, iar el a scanat restul scenei.

De ce să pună în scenă acest spectacol? Tipul era deja mort.

Pietrișul ușor și resturile obișnuite de pe autostradă împânzeau zona. Știa că tehnicienii adunaseră toate probele înainte de a deschide singura bandă de circulație. Frânghia din jurul gâtului fusese deja împachetată și etichetată. Polițiștii care interveniseră o tăiaseră într-o încercare de resuscitare, iar Mason își încrucișase degetele ca nicio probă cheie să nu fi fost deteriorată.

A fost spânzurarea simbolică pentru criminal sau pentru victimă?

Dr. Rutledge studie chipul victimei. „Pare destul de sănătos. Construcția este în formă bună. A avut grijă de el. Nu are verighetă.”

Mason clasificase deja mental victima. Bărbat, treizeci de ani, constituție medie, blond, piele foarte palidă. Fără tatuaje vizibile sau cicatrici mari. Față simetrică. Dar o sprânceană era destul de mult mai înaltă decât cealaltă, făcând cadavrul să pară îndoielnic cu privire la ultimele sale clipe de viață. Mason își schimbă poziția pentru a-l privi drept în față. *Ceva nu e în regulă.* A întins o mână înmănușată pentru a peria părul să-l despartă pe partea corectă.

„Oh, rahat”, a șoptit Ray peste umăr. „Acela e Carson Scott. Reprezentatul Statelor Unite.”

Dimineața lui Mason a luat o întorsătură bruscă în rău.

Agentul special Ava McLane a ridicat capacul ibricului de cafea din sala de pauză și a adulmecat cu precauție. Cineva avea obiceiul să facă cafeaua de cinci ori mai tare decât ar fi trebuit să fie, iar ea avea o bănuială că acel barista preparase doza curentă. A turnat o jumătate de centimetru în ceașca ei, tresărind la culoarea neagră. A sorbit și a simțit cum limba i se încrețește la amăreală. A sorbit din nou. Nu era atât de rea. Și-a umplut cana și a luat o chiflă pentru a contrabalansa acidul în drum spre stomac.

Cu mâinile pline, s-a întors la biroul ei pentru a răspunde la e-mail. Luni dimineată. Niciun apel peste noapte fusese o binecuvântare. Înainte de accidentare, lucrase cu divizia de infracțiuni împotriva copiilor din cadrul biroului FBI din Portland. Adesea era nevoie de un stomac puternic, dar fusese hotărâtă să fie vocea cea mai zgomotoasă, cea mai bătaioasă pentru a-i investiga pe lașii care abuzau de copii. Cineva trebuia să-i apere pe cei tăcuți. În timpul concediului de recuperare, un alt agent îi luase locul ca unul dintre coordonatorii de la Crime împotriva copiilor, iar Ava se afla în prezent într-o misiune temporară de șaizeci de zile la Infracțiuni violente/Majori infractori, alias VCMO.

S-a lovit cu partea superioară a brațului de colțul biroului, și-a vărsat cafeaua și a văzut stele. Inspirând adânc, a strâns din dinți până când durerea a dispărut. Cu mai puțin de două luni în urmă, primise un glonț în braț, aproape de umăr. Acum, o frumoasă placă de metal cu patru știfturi îi ținea humerusul împreună. Se întorsese la muncă imediat ce medicul și fizioterapeutul îi dăduseră permisiunea să se ocupe de un birou. „Muncă ușoară”. Fără chestii fizice.

VCMO presupunea la fel de mult să stea și să se uite la un monitor de computer și să meargă la interviuri ca și postul ei anterior. Din fericire, glonțul îi rănise brațul stâng. Întotdeauna o durea la sfârșitul zilei, dar durerea era binevenită.

Însemna că trăia.

Mason spunea mereu că a avut noroc că atacatorul nu a împușcat-o în cap sau în gât. Trecuseră câteva săptămâni înainte ca amândoi să nu mai aibă coșmaruri cu Kent Jopek. Acesta o răpise pe fiica vitregă a fostei soții a lui

Mason și apoi o împușcase pe Ava în timpul negocierilor cu ostaticii.

Ava și-a lăsat mâncarea jos, s-a așezat pe scaun și a căutat Advil-ul din sertarul de sus. Mai devreme în dimineața aceea, decisese să încerce să sară peste medicamente, dar acum știa că va suferi toată ziua dacă nu le ia. Tocmai își deschisese e-mailul când i-a sunat telefonul de la birou.

„Agent special McLane”, a spus ea în jurul unei guri de covrig.

A existat o pauză la celălalt capăt al firului. „O caut pe Jayne McLane. Te-a trecut ca persoană de contact în caz de urgență”, a spus o voce răgușită de bărbat.

Ava se îndreptă în scaunul ei. „Jayne? Este bine? Sunt sora ei.”

„Asta am sunat să aflu. Nu a apărut la muncă ultimele trei zile.”

Ava s-a prăbușit pe spate. *La naiba, Jayne!* „Îmi pare rău. Rareori aud de ea. Ai încercat pe telefonul ei mobil?”

„Da, a fost deconectat.”

„De unde suni?” a întrebat Ava, frecându-și fruntea, recunoscătoare că Advil-ul își făcea deja efectul în organism.

„Party Mart. Trebuia să fie aici mai devreme pentru inventar.” Bărbatul a suspinat. „Dar nu am fost surprins din moment ce nu am văzut-o tot weekendul. Abia am angajat-o acum o săptămână.”

„Nu e foarte de încredere”, a recunoscut Ava. Asta era puțin spus. Geamăna ei nu avusese un loc de muncă pentru mai mult de o lună în ultimul deceniu. Era puțin surprinsă că Jayne o trecuse ca persoană de contact în caz de urgență, dar probabil că era singura persoană pe care Jayne o cunoștea cu un număr de telefon stabil. „Ți-a dat adresa de acasă de pe strada Șaizeci și Patru?”

De ce întrebam?

Renunțase la Jayne în ziua în care aceasta trecuse prin camera de spital a Avei după ce fusese împușcată și nu o întrebase cum se simte.

Geamăna ei își epuizase a doua șansă cu ani în urmă. Dar Ava continua să i le ofere.

A auzit hârtii amestecate la telefon. „Nu, a închiriat un loc pe Walnut.”

Ava habar n-avea unde era acel loc. Sau cu cine locuia sora ei. Și nu voia

să știe.

„Dacă se întâmplă să auzi de ea, îi spui să o sune pe sora ei?”, a întrebat ea cu reticență. O parte din ea avea nevoie să știe că sora ei încă mai respira. O a doua parte se întrebă de ce naiba îi păsa.

„Sigur. Dacă ai vești de la ea, spune-i că e concediată.” El a închis telefonul.

Ava își apăsă degetele pe ochi, încercând să liniștească țipetele din creier pe care Jayne le declanșa mereu. Geamăna ei plutea de la un bărbat la altul, de la o slujbă la alta și de la un drog la altul. De prea multe ori, Ava încercase să-și salveze sora, îi împrumutase bani, o băgase la dezintoxicare. Nimic nu funcționa.

Nu mai auzise nimic de Jayne de la vizita ei surpriză la spital. Se simțea ușurată că Jayne fusese bine săptămâna trecută, conform spuselor managerului Party Mart. Dar ce se întâmplase cu ea acum? Pentru sănătatea ei mintală, Ava trebuia să o scoată pe Jayne din minte și să-și continue viața stabilă până când uraganul Jayne avea să vină cu alte distrugerii.

Îl dorea pe Mason, dorindu-și ca atingerea lui solidă să o calmeze și cuvintele lui raționale să o țină în frâu. Nimic altceva nu o înnebunea mai mult decât să se confrunte cu Jayne. Mason fusese stânca ei în ultimele două luni, în timpul împușcăturii, al recuperării și al tăcerii actuale a lui Jayne. Cine ar fi putut ghici că detectivul aspru cu pălărie de cowboy îi va ușura lumea într-o armonie liniștitoare? Ea funcționa pe pilot automat înainte de a-l întâlni în timpul răpirilor. Făcuseră o echipă eficientă în timp ce țineau împreună familia tulburată.

Se îndrăgostise nebunește de el fără să-și dea seama.

Acum își petrecea 90 la sută din timpul liber la el acasă. Vorbiseră puțin despre vânzarea uneia dintre locuințele lor, dar niciunul dintre ei nu insistase asupra problemei. Casa lui era mai mare decât apartamentul ei și avea o curte împrejmuită pentru câinele lui. Avea sens să fie la el acasă.

Îi plăcea să meargă la el acasă, știind că el va fi acolo. Ei bine, în cele din urmă el va fi acolo. Între slujbele lor, lucrau o mulțime de ore neregulate. Nu era rar ca unul dintre ei să primească un telefon în toiul nopții prin care era

informat că prezența lui era necesară.

„Bună, Ava.” Agentul special Zander Wells și-a băgat capul în biroul ei. „Duncan ne vrea pe tine și pe mine în biroul lui în treizeci de minute.”

Zander era și el detașat temporar la VCMO, de la Cybercrimes, abilitățile sale informatice fiind la mare căutare.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat ea.

„Nu știu încă, dar cred că e important. Vocea lui avea acel ton tăios pe care îl are atunci când ceva uriaș a ajuns pe biroul lui. Așteaptă niște informații înainte să vorbească cu noi.”

„Mulțumesc. Ne vedem atunci.”

Agentul înalt dispăru tăcut pe hol. Zander era unul dintre cei buni. Mortal de deștept și cu o memorie ca a unui supercomputer. Plăcut, de asemenea.

Treizeci de minute? Ar trebui să fie suficient timp pentru a face o mică verificare în e-mailul ei. A bătut pe tastatură, dar și-a simțit nervii întinși în așteptarea unui caz fierbinte.

Capitolul 3

„Reprezentantul Carson Scott nu a avut cea mai bună reputație”, a comentat Mason în timp ce se uita la imaginile Google de pe biroul său din Portland.

„Asta te surprinde?” a întrebat Ray. „Singurul motiv pentru care l-am recunoscut a fost pentru că fața lui a fost la televizor toamna trecută, în timpul aceluia scandal sexual. Și nici măcar nu face parte din statul nostru.”

„O mulțime de oameni consideră că Vancouver, Washington, este pur și simplu un cartier din Portland de pe cealaltă parte a râului Columbia.”

„Oamenii care locuiesc în Vancouver nu o văd așa. Și sunt sigur că Scott nu a văzut-o așa.”

„Se pare că singurul lucru pe care îl putea vedea erau femeile. De obicei

cele tinere”, mormăi Mason. „E cu una diferită în fiecare poză. Arată cam de vârsta lui Kirstin”. Blondul reprezentant al Statelor Unite arăta ca James Bond în frac. Nu era de mirare că femeile îl plăceau. Sprânceana înaltă pe care Mason o remarcase la locul crimei îl făcea pe Scott să pară mereu interesat de ceea ce se afla direct în fața lui. Mason auzise că femeile o găseau sexy.

Dar lui i se părea că avea o notă de sordiditate hollywoodiană.

„Sunt sigur că sunt mai în vârstă decât copilul meu de cincisprezece ani”, a spus Ray. „Scott are cât, treizeci și trei de ani? Nu este neobișnuit să se întâlnească cu femei de douăzeci de ani la vârsta asta. Dar asta e ceea ce i-a adus toată presa anul trecut. Toată lumea a crezut-o pe soția celui donator când a spus că au avut o aventură.”

„Ea a fost credibilă. El nu atât de mult.”

„Atunci de ce nu l-a costat slujba?”

„Poate că-l va costa în timpul alegerilor – oh, rahat –îmi închipui că nu.” Mason a realizat prea târziu. „Oricum, Dr. Rutledge a spus că speră să aibă o cauză a morții în această după-amiază. Până atunci, avem nevoie de toate vederile posibile ale acelei porțiuni de pod de pe camerele de trafic. Trebuie să localizăm orice familie din zonă și să aflăm ce a făcut în ultimele zile.”

„Știu că a ieșit cu McKenna Drake sâmbătă seara”, a declarat Ray.

„De unde știi asta? Și cine e McKenna Drake?”

„Mă uit la pagina lui de Facebook. Este publică. Arată că au fost la un film împreună.” Ray a apăsă pe un buton de pe tastatură. „McKenna Drake. Locuiește în Portland. Dansatoare la BlazerDancers. A studiat afaceri la Universitatea din Portland.”

„BlazerDancers? Adică dansatoarele echipei profesionale de baschet?”

Privirea lui Ray era lipită de ecran. „Da. Scopul principal al lui Kirstin în viață este să danseze într-o echipă profesionistă de majorete sau de dans. Am încercat să-i spun că probabil câștigă mai puțin decât salariul minim pe economie și lucrează ore nebunești.”

Mason s-a ridicat de la birou și s-a învârtit să se uite peste umărul lui Ray. Ray studia pagina de Facebook a unei tinere foarte atrăgătoare, cu păr negru și ochi uriași turcoaz. Desigur, postarea de top era un link către un

cinematograf unde mersese cu Carson Scott. „De ce postează oamenii unde sunt? Ei doar caută necazuri. *Nu sunt acasă, veniți să-mi jefuiți casa.*”

„Voi lua legătura cu ea și o voi aduce la un interviu. Am vorbit deja cu șeful său de personal, care va veni să se întâlnească cu noi. Mâine se întorceau la Washington”.

„Are un șef de personal? De ce? Câți oameni lucrează pentru un reprezentant al SUA?”

„Se pare că aproape douăzeci.”

„Iisuse. Vreau un personal. *Am nevoie* de o echipă.” Mason se încruntă la biroul său dezordonat și ignoră curățenia extremă a celui al lui Ray.

„Întrebarea este cine îl voia mort?” mormăi Ray. „Soțul sau iubitul vreunei femei cu care flirta? Cineva afectat de o lege pe care a votat-o?”

„Slujba lui deschide o cu totul altă problemă”, a recunoscut Mason. „Denny a dat un telefon la FBI în momentul în care am avut o identificare preliminară a lui. Uciderea unui oficial federal este teritoriul lor.”

„Sunt total de acord cu ajutorul lor. Ei au mult mai multe fonduri și resurse decât noi”, a declarat Ray.

„Avem deja imaginile de pe cameră?” Mason s-a întors la biroul său și și-a deschis e-mailul. Departamentul de Transporturi din Oregon spusese că va trimite prin e-mail înregistrările din seara precedentă și dimineța devreme. Mason se gândea că se întâmplase în toiul nopții. Dacă ar fi fost să spânzure un cadavru în public, ar fi făcut-o în timpul celor mai liniștite ore posibile. Desigur, nu toți infractorii erau deștepți.

„Nu încă.” Ray a tras de cravata lui perfectă ca să și-o slăbească în jurul gâtului. Un semnal că era absorbit de caz. Detectivul era cu aproape un deceniu mai tânăr decât Mason și era îmbrăcat ca și cum ar fi ieșit dintr-o revistă de modă masculină. Uniforma de lucru a lui Mason era blugi și cămăși cu guler cu nasturi. Și cizmele și pălăria. Ocazional, își puneă o haină sport și o cravată dacă avea o întâlnire, dar prefera să fie confortabil. Cravatele nu erau confortabile.

Ray a răspuns la telefon și a aflat că sosise șeful de personal. A cerut ca șeful să fie plasat într-o sală de interviuri și și-a pus haina sport pe el. Mason a

luat un creion proaspăt ascuțit și carnetelul său.

„Care este numele lui?” a întrebat Mason în timp ce se deplasau pe hol.
„Ei. Nissa Roberts.” El a pronunțat-o Nee-sa.

În sala de interviuri, o tânără cu ochii roșii le-a strâns mâna. Mason nu credea că arăta suficient de bătrână pentru a conduce, darămite pentru a conduce echipa unui congressman. Nissa Roberts era micuță, cu părul blond și elegant care i se curba chiar sub bărbie.

S-au așezat cu toții, iar Nissa a scos un dosar din geanta ei de laptop, a scos o pagină și i l-a înmănat lui Ray. „Aici este programul lui Carson din ultimele două zile aici în oraș. Înainte de asta am fost în DC.” Ea a mai răsfoit câteva foi de hârtie înainte de a i le înmâna. „Acesta este programul lui din DC de săptămâna trecută. Este exact”, a spus ea simplu. „Și aici este o înregistrare a voturilor sale recente pe proiecte de lege. Presupun că veți dori să vă uitați prin corespondența lui? Am separat corespondența amenințătoare.” Și-a șters nasul cu un șervețel și i-a privit pe detectivi cu expectativă. „Ce vă mai trebuie?”

Mason s-a uitat la Ray, care părea fără cuvinte. *Nu-i de mirare că ea e șefa.*

„Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită, doamnă”, a afirmat Mason, întrebându-se dacă încetinește vreodată.

Buzele Nissei tremurau. „Mulțumesc”, a spus ea cu sinceritate. „A fost un șoc uriaș. Carson a fost ca un frate mai mare pentru mine. Mi-a plăcut să lucrez pentru el.”

Mason s-a aplecat în față și și-a sprijinit greutatea pe antebrațele de pe masa de conferințe. „Haideți să încetăm pentru un minut. Ne-ai furnizat câteva detalii grozave de care avem nevoie, dar hai să vorbim puțin.”

Ea s-a lăsat pe spate în scaun și a expirat, acoperindu-și fața cu mâinile.

„Mi-e teamă că dacă mă opresc, mă voi prăbuși”, a șoptit ea din spatele degetelor. „Așa funcționez eu”.

Unghiile ei erau mușcate până la cioturi roșii.

E ceva recent? Sau semnul cronic al unui dependent de griji?

„Tu ai fost cea care a lăsat poliția și tehnicienii de la locul crimei să intre

în casa lui, corect?” a întrebat Ray.

„Da. Imediat ce m-au sunat. Am copii ale tuturor cheilor lui.” Ea s-a încruntat. „Ei spun că nu a murit pe pod.”

Mason nu a întrebat cine erau „ei”. „Este corect. Căutăm locul original al crimei.”

„Într-un fel, mă bucur să știu că nu a murit așa. Ar fi fost oribil.”

Mason nu era în dezacord. Moartea prin spânzurare putea dura mult timp, cu excepția cazului în care gâtul se rupea instantaneu.

„Voi doi locuiți în DC, corect? Dar aveți case și aici?” a întrebat Ray.

Nissa a dat din cap. „Stau cu părinții mei când suntem în oraș și închiriez o locuință în DC. Carson stă și el cu chirie în DC, dar are un apartament în Vancouver. Călătorește mult înainte și înapoi. Eu vin cam o treime din timp. Depinde ce se întâmplă în fiecare oraș.”

Ray a studiat una dintre foi. „E ocupat în fiecare minut. Mai ales când e acolo.”

„Da, când e aici, de obicei are o săptămână de lucru de șaiszeci de ore. În Est, chiar mai mult.”

„Dar și-a făcut timp pentru un film acum două seri”, a adăugat Mason.

„Trebuie să aibă o viață la un moment dat.” Ochii albaștri ai Nissei au devenit reci, iar Mason s-a întrebat cât de des trebuia să își apere șeful.

„Bineînțeles că trebuie. O cunoști foarte bine pe McKenna Drake?”

„Da. Eu le-am făcut cunoștință. E o fată drăguță.” Ochii ei s-au dezghețat un pic.

„Sunt implicați romantic?” a întrebat Mason.

„Aș spune că nu. De obicei se întâlnesc o dată sau de două ori când el e în oraș. Dar el se întâlnește și cu alte femei. El păstrează totul la nivel de prietenie. Nu există cineva special în viața lui, domnilor detectivi. De multe ori se plânge că nu are timp pentru o relație în afară de munca lui.”

„Nu este o viață ușoară.” Mason înțelegea asta prea bine. Era divorțat de mai mulți ani. Ava era prima lui relație stabilă de la divorț. Până acum părea să funcționeze pentru că ea era căsătorită cu guvernul federal, iar el era profund implicat cu statul. Își înțelegeau unul altuia sarcinile de serviciu. „Cum rămâne

cu scrisorile pline de ură? Apeluri telefonice de hărțuire? Presupun că ți-ai ținut o evidență a acestui gen de lucruri?”

„Da, cu siguranță. Pe cele deranjante le trimitem Serviciului Secret, dar restul le păstrăm în cazul unei situații ca aceasta. L-am rugat pe unul dintre băieții din est să compileze un dosar pentru tine. Vi-l voi trimite când îl voi primi.”

„Îți amintești ceva de la început?” A întrebat Ray. „Când ai auzit că a fost ucis, la ce te-ai gândit în ceea ce privește posibila suspect?”

Nissa și-a strâns buzele și s-a uitat la peretele din spatele lui Mason.

„Mintea mea a mers într-un milion de direcții diferite. Pe cele mai multe dintre ele le-am înlăturat imediat ca fiind ridicole.” Și-a crăpat încheieturile mâinii drepte, încercând să își adune gândurile. „Fiecare vot scoate la iveală ciudățeniile. Uneori, Carson simțea că nu poate face nimic bine.” L-a privit pe Mason în ochi. „De multe ori i-am spus să voteze așa cum îl îndruma electoratul și instinctul său și să îi ignore pe detractori. Întotdeauna va exista cineva cu o opinie diferită.”

„Se pare că nu a fost cea mai plăcută slujbă”, a oferit Mason.

„A fost greu.” Nissa și-a răsucit degetele. „Nimeni nu știe asta, dar el nu avea de gând să candideze din nou. S-a tot hotărât dacă vrea să continue, dar ultimul an a fost pur și simplu prea stresant. Voia să renunțe”, a spus ea încet. „A fost prea rău. Avea atât de multe lucruri bune pe care voia să le facă, dar procesul și scrutinul public nesfârșit îl distrugau pe dinăuntru.”

„A trecut prin momente dificile toamna trecută”, a spus Ray, făcând aluzie la acuzațiile de aventură.

„Nu el a făcut-o”, a spus ferm Nissa. „Ea s-a dat la el, iar el a respins-o. Asta a înfuriat-o. Și asta i-a distrus viața timp de trei luni. El va nu va fi niciodată la fel.”

Focul din ochii ei l-a surprins pe Mason. Nissa Roberts era foarte pasionată să-și apere șeful. Era o calitate bună la un angajat.

Dacă șeful merita apărare.

„Pari foarte sigură”, a afirmat Mason. „Știu că incidentul s-a terminat pe un zid de cărămidă 'ea a spus, el a spus' și, odată ce autoritățile au decis că

nu s-a întâmplat nicio infracțiune, au lăsat-o baltă. Dar aş spune că publicul larg a favorizat-o pe femeie.”

„Ai dreptate. Nimic nu l-a frustrat mai mult pe Carson decât imposibilitatea de a dovedi că nu el a făcut-o. El era vinovat în urma unui proces de presă. Asta i-a influențat puternic decizia de a nu candida data viitoare.” A luat un șervețel din cutia de pe masă și și-a suflat nasul.

Mason s-a uitat la politica în altă parte și a scanat programul ultimelor două zile pe care ea le dăduse. „Aici scrie că ar fi trebuit să aibă o întâlnire de tip primărie aseară. Ați observat că nu a apărut.” El a ridicat privirea. „Te-a surprins asta?”

„Complet. Carson este meticulos cu programul său. Și faptul că nu am auzit de el a fost supărător. I-am sunat pe toți cei la care m-am putut gândi și i-am trimis mesaje și e-mailuri de zeci de ori.” Și-a tamponat ochii. „Acum știu de ce”, a spus ea încet. „Au spus cum a fost ucis de fapt?”

„Nu. Sperăm să primim vești de la medicul legist în această după-amiază.” Mason a făcut o pauză. „Știi cumva dacă avea asigurare de viață? Sau cine ar putea fi beneficiarul?”

„Avea asigurare de viață prin intermediul Federal Employees'. Cred că e de aproximativ trei sferturi de milion. Nu știu cine o va primi. Presupun că unul dintre părinții lui.”

Ray făcu o notă. Luaseră legătura cu părinții mai devreme în acea zi și vorbiseră cu un frate. Părinții erau tulburați, dar fratele înțelesese că detectivii trebuiau să vorbească cu ei. Promisese să sune mai târziu în acea zi.

Mason ura să deranjeze rudele apropiate când suferiseră o lovitură cruntă, dar crima nu putea aștepta. Primele câteva zile erau cruciale pentru rezolvarea unui caz. Iar familia era întotdeauna exclusă prima.

„Nu ne-ai oferit niciun nume și nici nu ne-ai sugerat o direcție în care să ducem ancheta. Nu există nimeni în mod special care să vă sară în minte ca având un topor de tocat?” a întrebat Mason.

Nissa a sfâșiat șervețelul în mâini, cu privirea ațintită asupra mizeriei.

„Nu. O să vă anunț.”

Ray și Mason schimbă o privire. El s-a întrebat dacă femeia nu era

încrezătoare în suspiciunile ei sau dacă avea ceva ce ținea pentru ea. Mason a strecurat o carte de vizită pe masă. „Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Roberts. Vă rog să sunați dacă vă mai trece ceva prin minte.”

Cei trei s-au ridicat și au început să iasă pe ușă. „Oh, doamnă Roberts. Știu că mâine trebuia să vă întoarceți în DC, dar v-ar deranja să mai rămâneți în oraș câteva zile? Sunt șanse mari să avem nevoie să vorbim din nou cu dumneavoastră. Doar pentru a clarifica unele lucruri.” Mason i-a oferit tinerei femeii un zâmbet politicos.

Ea a pălit și a dat din cap. „Desigur.”

Mason și Ray au privit-o cum se îndreaptă spre hol, cu tocurile înalte pocnind pe gresie.

Ray a suspinat. „Cred că părem demni de încredere și competenți. De ce au oamenii rețineri față de noi? Nu știu că noi suntem băieții buni?”

„Dă-i timp. Cred că vom avea vești de la doamna Roberts foarte curând.”

„Gata să aruncăm o privire la apartamentul lui Carson?”

„Să mergem.”

Polițistul din Vancouver care ținea jurnalul scenei în fața apartamentului lui Carson Scott abia dacă a mișcat o sprânceană la insignele FBI ale Avei și Zander. „Asta devine din ce în ce mai mare”, a comentat el în timp ce Zander semna. „Faptul că Scott este membru al Camerei Reprezentanților a Statelor Unite atrage agenția voastră în anchetă, locația cadavrului său a atras OSP, iar micul nostru departament acoperă terenul pe care se află casa lui.”

„Cu cât mai mult, cu atât mai bine, spun eu întotdeauna”, a afirmat Ava. Polițistul nu părea resentimentar; el doar spunea ceea ce era evident. Jurisdicțiile făceau investigațiile complicate. De obicei, FBI-ul aștepta să i se ceară ajutorul de la alte departamente de poliție, dar uciderea unui congressman cădea direct sub umbrela FBI-ului. Semnă registrul și îngheță când recunosc

două nume mai sus.

Ei bine, asta va fi interesant.

„Ziua noastră tocmai a luat o nouă întorsătură, Zander.” Ea a îndreptat pixul spre numele lui Mason.

„El a prins cazul?”

„Așa se pare.”

Fruntea lui Zander s-a încrețit. „Este un conflict?”

„Personal, deloc. Dar părerea lui Duncan ar putea fi diferită.” *La naiba.* Duncan ar fi bine să nu o smulgă din acest caz. Era nerăbdătoare să afle de ce un congressman fusese ucis și lăsat să atârne într-un mod atât de public. *Vreau cazul ăsta.*

„Poate ar fi mai bine să-l sunăm pe Duncan”, a sugerat Zander cu jumătate de gură, în timp ce-i studia fața.

„Hai să intrăm mai întâi și să vedem ce se întâmplă.” Ava merse înainte, fără să-l lase pe Zander să-i pună îndoieli în cap. Poate că Duncan nu ar avea nicio problemă. Ea dovedise în trecut că putea lucra cu Mason Callahan. Desigur, ei nu fuseseră un cuplu implicat atunci când începuse cazul Kent Jopek.

Agentul special adjunct Ben Duncan se întâlnise cu Ava și Zander în acea dimineață, pentru a le da vestea morții tânărului congressman și pentru a le da noua lor misiune. Ava rămăsese uimită.

„L-au spânzurat? De pe un pod?” a întrebat Zander.

„Se pare că era deja mort”, a spus Duncan. „Cineva a vrut să facă o declarație cu această scenă. Și doar pentru că e membru al Congresului nu înseamnă că are un scop politic. Păstrați-vă mintea deschisă în această privință.”

„Nuditatea mă deranjează. Cineva a avut un motiv să-l lase așa. S-ar putea să fie nevoie să implicăm BAU”, a adăugat Ava, referindu-se la Unitatea de Analiză Comportamentală de pe Coasta de Est.

Duncan a fost de acord. „O vom face. Le voi trimite concluziile preliminare și îi vom chema pentru o analiză mai profundă dacă nu primim rezultate curând. Sper să avem aici un criminal prost care să vă facă munca mai

ușoară.”

„Criminalul nostru nu e prost”, îi declarase Ava lui Zander în drum spre casa victimei. „Nimeni nu l-a văzut lăsând un cadavru gol pe un pod. Cel puțin nimeni nu a ieșit în față până acum.”

Acum Ava își strecura cizmele subțiri elastizate peste pantofi, brațul superior plângându-i când se aplecă. Și-a mușcat buza și și-a mutat caietul pe brațul drept, evitând contactul vizual cu Zander. Un mic junghi de durere o ajuta să rămână trează, nu?

Apartamentul lui Carson Scott era o unitate cu două niveluri dintr-un șir de locuințe de tip townhome conectate între ele. Din momentul în care au pășit pe ușa din față, au avut o priveliște panoramică a râului Columbia. „Frumos loc”, mormăi Zander în timp ce treceau prin foaietul spațios, care se deschidea într-o sală mare cu tavan înalt și ferestre din podea până în tavan pentru a profita din plin de proprietatea de pe malul râului. Cerul era de un albastru limpede, transformând apa în aceeași nuanță. Hotelurile și apartamentele din Portland se aflau la cinci sute de metri distanță, peste apă.

În casă, decorul era alb și argintiu. O mulțime de oglinzi și un amestec ciudat de mobilă vintage și accesorii ultramoderne. La stânga, o bucătărie argintie strălucitoare i-a atras atenția Avei. Ea a întors privirea. Bucătăriile de lux erau o slăbiciune a ei. Nu gătea prea mult, dar avea o afinitate pentru blaturi speciale, plăci de sticlă și aparate profesionale pe care nu le-ar fi valorificat niciodată. Ar fi preferat să instaleze un blat unic din piatră sau să cumpere un aragaz Wolf, decât să aleagă bijuterii.

Într-o zi...

Din dreapta ei, vocile se apropiau, iar un grup de bărbați venea pe hol, adâncit în discuții despre un computer.

„Îți spun să nu-l atingi! Nici măcar să nu-l scoateți din priză. Lasă-l mai întâi pe unul dintre cei de la criminalistica informatică să se uite la el.”

Inima Avei a accelerat la vocea autoritară a lui Mason. Era genul de om care prelua controlul. Dacă vedea ceva ce trebuia făcut, o făcea. Sau îi dădea un șut politicoș în fund tipului care ar fi trebuit să o facă. Nu tolera lenea sau risipa. Ea a văzut că el purta pălăria de cowboy în mână. I-a luat ceva timp să

se obișnuiască cu pălăria și cizmele de cowboy, dar acum nu și-l putea imagina fără ele. Reprezentau caracterul și valorile lui de modă veche.

El își făcea griji în legătură cu diferența de vârstă de doisprezece ani, dar ea le trecea cu vederea.

Inima nu întreba vârsta cuiva.

Grupul s-a oprit când i-au zărit pe Ava și Zander. Surpriza se citea pe toate fețele, în afară de cea a lui Mason. El a zâmbit puțin, privirea lui căpruie fixându-se pe a ei. „Mă întrebam cine vor fi norocoșii de la FBI. Zander, mă bucur să te revăd.” Mason îi strânse mâna celui alt agent.

Ava l-a salutat pe partenerul lui Mason, Ray, și a dat din cap celorlalți agenți în timp ce Mason făcea prezentări rapide. Se străduia să pară relaxată.

Era cât pe ce să înainteze pentru a-l săruta pe Mason în semn de salut. Privirea îndurerată din ochii lui îi spunea că și el se lupta la fel. L-a surprins pe Ray privindu-i pe cei doi și mușcându-și un zâmbet. Știa că se aflau în primele etape ale relației lor romantice.

„Presupun că crima nu a avut loc aici”, a spus Ava.

Ray a scuturat din cap. „Încă căutăm locul faptei principale”. Le-a făcut semn Avei și lui Zander să îl urmeze pe hol, spre dormitoare. „Se pare că a plecat cu intenția de a se întoarce.” Ava a pășit într-un dormitor principal ușor neîngrijit. A scanat zona. Patul era nefăcut, ușa de la dressing era deschisă, iar jaluzelele erau închise. A cercetat dulapul. Pantofi și haine bărbătești. Câteva greutatea libere. A intrat în baia alăturată. O periută de dinți bine folosită stătea într-un suport pe tejghea, iar un tricou și o pereche de chiloți erau pe podea, lângă duș. A încercat să nu se holbeze la cele cinci capete de duș aflate la diferite niveluri în dușul cu gresie personalizată. Carson Scott folosea șampon Head & Shoulders și ceea ce mirosea a săpun Ivory.

„Se pare că locuiește singur?” se adresă ea lui Ray.

„Asta e impresia noastră. Nu există lucruri pentru femei, ca și cum ar avea o prietenă care stă ocazional. Asta se potrivește cu ce ne-a spus șefa lui de personal. Ea a spus că se întâlnește cu cineva, dar cu nimeni special.”

Eventual un alt bărbat?

Nu a speculat cu voce tare, dar a pus gândul deoparte pentru a-l lua în

considerare mai târziu. Zander a aruncat o a doua privire în dressing.

Lângă dormitorul principal era un birou. Un desktop frumos și un laptop stăteau pe biroul lat. Biroul avea echipamentul obișnuit: imprimantă, distrugător de documente, tablă albă și scaun ergonomic. Priveliștea neobișnuită din birou erau cele trei rafturi cu trofee. Ava se apropie pentru a le citi. Baseball. Rugby. Tenis. Înot. Fiecare dată era mai veche de zece ani. Unele mai aproape de douăzeci.

Carson nu putea renunța la zilele de glorie.

Amintirile vechi i se păreau ciudate pentru cineva care atinsese nivelul înalt al lui Carson Scott în politică.

Zander reapăruse. „Toate hainele și pantofii din dulap sunt de aceeași mărime. Asta sugerează cu tărie că locuiește singur. Doar dacă nu se întâmplă ca amândoi să poarte haina sport și pantofii de aceeași mărime.”

Ava își plesni mental fruntea. *De ce nu m-am gândit să verific asta?* „Cred că nu e ca o femeie care are o garderobă pentru grași și una pentru slabi.”

El a schițat un mic zâmbet. „Recunosc că țin la îndemână o pereche largă de pantaloni de trening. Știu că dacă mă întind după ei, e timpul să-mi măresc distanța zilnică de alergare.” Zander s-a uitat apoi la Ray. „Mason are dreptate să insiste să aștepte ca cei de la criminalistica informatică să se uite la desktop înainte de a-l deconecta. Știi dacă cineva i-a furnizat parolele?”

„Șefa lui de personal avea unele dintre ele. Nu știa dacă erau toate.” Ray a ieșit din cameră pentru a răspunde la un telefon.

Zander a studiat desktop-ul tăcut, iar Ava s-a întrebat cât de mult își dorea să înceapă să exploateze hard disk-ul acestuia.

„E ca și cum te-ai uita la un burger succulent, nu-i așa?”, l-a provocat ea pe informatician.

Zander i-a oferit un zâmbet lent. „O costiță, poate”.

„Friptură?”, a întrebat Mason.

Ava s-a întors; nu-l auzise intrând în cameră.

„Ce va spune Duncan despre noi doi în cazul ăsta?” i-a întrebat Mason pe cei doi cu o voce joasă. „Comandantului meu nu-i va păsa, dar bănuiesc că al tău ar putea avea ceva împotriva.”

„Am dovedit că lucrăm bine împreună”, a spus Ava.

„Va trebui să vii cu ceva mai bun decât asta. O să te retragă de la caz.”

Bărbia ei s-a ridicat. „Nu și dacă îl pot ajuta. Ai vești de la medicul legist? Există o cauză a morții?” Era hotărâtă să meargă mai departe până când era atât de adâncă încât Duncan ar fi dăunat cazului dacă ar fi scos-o de acolo. Strălucirea din ochii căprui ai lui Mason îi spuse că știa exact ce face.

„Duncan nu are nicio șansă, nu-i așa?” l-a întrebat Mason pe Zander.

„Nu”, răspunse Zander cu un oftat. „Pregătim un centru de comandă în clădirea noastră. Am aprecia orice informație pe care ați strâns-o deja.” La privirea brusc rece de pe fața lui Mason, a continuat rapid: „Nu furăm cazul, dar știți la fel de bine ca mine că uciderea unui congressman se află sub jurisdicția noastră. Vom dori sprijinul și abilitățile continue ale OSP pentru a contribui la ancheta noastră.”

Zander ar fi fost un politician bun.

„Cine vrea să meargă la morgă?” întrebă Ray din ușă. „Dr. Rutledge ar vrea să vorbească cu noi.” El a studiat fețele crispate ale lui Zander și Mason. „Noi toți”, a spus el ferm.

Zander a urmat grupul afară din apartament. Își dorea acest caz din momentul în care Duncan le spusese despre el. Umilirea impusă unui reprezentant public îi făcuse sângele să fiarbă, dar o ținuse în el. Așa funcționa el. Știa că colegii lui agenți credeau că are răbdarea și temperamentul unui preot, dar adevărul era că pur și simplu știa cum să-și ascundă sentimentele. În interior se lupta adesea cu nevoia de a lovi ceva. În schimb, își canaliza această energie către slujba sa.

Fusese inginer software timp de un deceniu înainte de a se decide să aplice pentru FBI. Acum, cu zece ani la activ ca agent, își crease reputația de a fi rațional și de a rezolva lucrurile fără probleme.

Îi plăcea cum suna asta.

Statul în fața unui computer îl liniștea și îl ajuta să se concentreze. Sentimentul că poate crea ceva cu ajutorul limbajului software era liniștitor. Dă-i o bancă de date și poate să scoată orice e nevoie. Dă-i o problemă tehnică și el va sorta logica prin capul său până când va vedea mijloacele de a găsi o soluție. Același mod de gândire îl aplica și la munca sa actuală.

Îi plăcea să lucreze în cadrul diviziei de infracțiuni cibernetice, dar trebuia să admită că misiunea temporară la VCMO îi dădea emoții. Toate misiunile sale anterioare fuseseră importante. Dar aceasta chiar era una importantă. Rezolvarea asasinării unui congressman îi atrase atenția ca nimic altceva. Era o schimbare bună față de misiunile sale obișnuite, pentru care își petrecea cea mai mare parte a timpului în spatele unui birou. Devenise obosit. Lucrul la răpire cu Ava înainte de Crăciun îi arătase că trebuie să iasă din birou.

De asemenea, cazul de răpire îl adusese direct în cercul agentului special McLane. Drumurile lor se încrucișaseră ocazional când ea lucrase la Crime împotriva copiilor. Ajunsese să cunoască un agent atent la detalii. Și una atractivă. Se abținuse, știind că o poveste de dragoste la birou nu era o situație ideală. Apoi avusese un loc în primul rând pentru a o vedea îndrăgostindu-se de detectivul Callahan.

Îi plăcea Ava. Când a văzut scânteile zburând în decembrie anul trecut, a așteptat, întrebându-se dacă atracția dintre ea și Mason va dura. A durat. Îl chinuia faptul că nu acționase inițial, dar îl plăcea pe Mason Callahan. Era greu să nu-l placă. Era un tip direct, fără un ego prea mare, iar Zander respecta asta. Împreună, Mason și Ava erau un lucru bun.

S-a oprit la mașina lui și a așteptat ca Ava să i se alăture. Ea vorbea liniștită cu Mason. Zander citise că pisicile văd mai multe lungimi de undă în spectrul electromagnetic decât oamenii. Dacă ar fi avut ochii unei pisici, ce ar fi văzut în jurul cuplului? Pentru că, cu ochii lui inferiori de om, era evident că între ei curgeau valuri de energie bazate pe afecțiune.

El a zâmbit. Îi făcea plăcere că Ava era fericită. La o bere improvizată, la o săptămână după ce răpirea fusese rezolvată, detectivul OSP Ray Lusco îi spusese că Mason nu se mai îndrăgostise de nimeni de ani de zile. Detectivul

de mărimea unui linebacker fusese optimist în privința viitorului cuplului.

Dar dacă Mason o rănea, Zander avea de gând să-l rănească și el.

Capitolul 4

Acum două luni i se spusese că va muri într-un an.

Văzuse prea mulți doctori, toți fiind uimiți de creșterea din creierul său și de cantitatea de metastaze care ajunsese la celelalte organe. Nu simțea nicio durere. Încă. Doctorii îi promiseseră că va veni. Curând.

Cum s-a putut întâmpla asta cuiva de vârsta lui?

Mânia lui Dumnezeu.

Își petrecuse primele săptămâni negând și atacându-i pe toți cei din jurul lui. Își dăduse demisia. De ce să continue să lucreze într-o poziție pe care o ura? Avea niște economii. Destul cât să se hrănească și să se descurce pentru câțiva ani. Era ciudat de eliberator. Putea să se ducă să locuiască pe plaja din Costa Rica dacă dorea. Nu avea rude apropiate de care să aibă grijă. Nimeni nu depindea de el în afară de pisica lui.

Una dintre motivațiile lui pentru supraviețuire și-a împins capul în mâna lui, căutând o scărpinătură. I-a scărpinat gâtul și a coborât pe spate până la locul ei fericit din fața cozii. Ea își arcuia spatele în fericire.

Becky, în josul străzii, o lua la ea când el era plecat. Oricum, pisica își petrecea jumătate din timp acolo. A adăugat o discuție cu Becky pe lista sa mentală de „lucruri de făcut înainte să mor”. Lista nu era prea lungă. Iar acest fapt îl deprima puțin. Majoritatea oamenilor trebuie să fi avut liste lungi. Oameni de la care voiau să-și ia rămas bun, locuri pe care voiau să le viziteze, obiective pe care voiau să le atingă.

Dar de fiecare dată când îi venea ceva de adăugat pe listă, își dădea seama că nu era important. În marea schemă a vieții, ce conta cu adevărat?

Scrierea marelui roman american? Să vezi Taj Mahal-ul în persoană?

Să fac parașutism?

Nu.

Niciuna dintre acestea nu-l atrăgea. Cu o lună în urmă, filozofia lui era că viața înseamnă să faci ceea ce trebuie. Că o persoană ar trebui să poată privi în urmă și să vadă că i-a tratat pe ceilalți cu demnitate și respect. Și că, dacă a făcut o greșală, trebuie să o recunoască și să o corecteze.

Dar când oamenii în care avea încredere au încercat să-l omoare, filosofia lui s-a schimbat brusc.

Acesta era dezavantajul secretelor. Oamenii voiau ca ele să rămână secrete. Fără excepții.

Seara trecută, pornise pe o cale, cea pe care acțiunile acestor oameni îl obligaseră să o urmeze. În cele din urmă, nu aveau să dea vina decât pe ei înșiși.

De ce nu m-au ascultat?

Capitolul 5

„Am avut dreptate cu privire la căptușeala din jurul încheieturilor mâinilor”, a spus Dr. Seth Rutledge cu un semn din cap încrezător. „Încheieturile lui au fost tăiate. A sângerat și apoi a fost curățat și bandajat.”

Mason s-a identificat cu satisfacția medicului legist; înțelegea sentimentul acela minunat când o bănuială se dovedește a fi corectă.

El, Ray, Ava și Zander stăteau de față în timp ce Seth le arăta tăieturile lungi verticale din încheieturi. Mason văzuse oameni care încercaseră să se sinucidă tăindu-și încheietura mâinii, dar nu văzuse niciodată un caz în care să fi funcționat. Fără îndoială că uneori funcționa, dar i se spusese că moartea avea nevoie de o tăietură adâncă pe încheietura mâinii, nu peste. Se pare că ucigașul lui Carson Scott știa același lucru.

„Uite cât de curate sunt tăieturile astea”, a continuat Seth, răsucind brațul spre publicul său stoic. „Fără nicio ezitare. Oricine a făcut asta a reușit cu

siguranță din prima încercare. De obicei, în cazul sinuciderilor există mai multe tentative de tăiere. Și a crimelor, de asemenea. Criminalul nostru a făcut o tăietură lungă, obținând o secțiune mai largă a arterei ulnare pentru o sângerare mai rapidă. Dacă ar fi făcut doar o tăietură mică la încheietura mâinii, ar fi durat mult mai mult.”

„Deci cineva știa exact cum să o facă?” a întrebat Ava. Se mutase în fața micului lor grup și se aplecase mai aproape pentru a se uita bine la braț. Mason a observat că nu avea nicio problemă în a se pune chiar lângă masă, în comparație cu cei trei detectivi bărbați, care păstrau o distanță politicoasă.

„Și nu avea nicio teamă”, a adăugat Seth.

Polițiștii se ocupau de biroul medicului legist în moduri diferite. Lui Mason îi trebuiseră ani de luptă interioară pentru a se descurca calm cu o autopsie. El a învățat când să privească în altă parte. Unii detectivi îmbrățișau procedura și o găseau fascinantă, și se părea că Ava era unul dintre ei. Alți ofițeri se agitau peste un coș de gunoi. Mason își păstrase întotdeauna calmul, dar nu era ușor.

Mirosul acela.

Din fericire, autopsia de astăzi se terminase deja când doctorul Rutledge îi chemă pentru a trece în revistă constatările preliminare.

„Puteți spune ce a fost folosit pentru a face inciziile?” a întrebat Zander. Avea un blocnotes în mână și luase notițe în timp ce doctorul Rutledge vorbea. Mason se întreba dacă nu cumva folosea caietul ca pe o cârjă pe care să se concentreze în locul cadavrului cu incizia uriașă cusută în piept. Mason făcea adesea același lucru.

Seth a ridicat din nou brațul. „După prima jumătate de inch de la începutul tăieturii, este exact aceeași adâncime de trei sferturi de inch pentru restul de șase inch.” El a ridicat o sprânceană spre grup, așteptând în mod clar să ghicească.

„Un fel de cuțit utilitar”, a spus Ava. „Ceva cu un ghidaj care să-l împiedice să se adâncească”.

Ceilalți detectivi au dat din cap, iar Dr. Rutledge părea mulțumit.

„Deci căutăm o scenă foarte însângerată”, a sugerat Ray. „Doar dacă nu

cumva a ținut sângele sub control.”

„Da.” Dr. Rutledge a dat din cap. „M-aș aștepta la jeturi arteriale din incizii, dar poate că ucigașul tău era pregătit pentru asta.”

„Există încă o șansă ca Carson să se fi sinucis”, a argumentat Ava. „Evident că nu s-a spânzurat, dar ai găsit o cauză a morții care ar putea fi auto-provocată.”

„Uită-te aici sus.” Dr. Rutledge a făcut un pas spre capul cadavrului și a indicat pielea brațului superior. Cu o unealtă cu mâner lung, asemănătoare unei pensete, a luat ceva microscopic lipit de părul de pe brațul lui Carson.

„Reziduuri de bandă adezivă”, a identificat Ava. „A fost legat pentru tăierea efectivă a încheieturilor.”

„Reziduurile sunt și pe palmele lui.”

„Nu ar fi niște urme albe pe partea din spate a brațelor? De la faptul că au fost strâns legate în timp ce sângele rămas s-a depus?” a întrebat Ray.

Mason și-a amintit de modelul alb ciudat de pe spatele lui Carson.

„Nu există niciuna. Este posibil ca brațele lui să fi fost legate strâns pentru tăiere, dar odată ce a leșinat din cauza pierderii de sânge, este posibil ca suspectul să fi îndepărtat-o. Am trimis țesuturile și fluidele pentru toxicologie. Rapoartele vor fi gata în câteva zile.”

„Ați obținut o oră mai apropiată a morții?” a întrebat Zander.

„Da. Între prânz și patru după-amiază ieri. Asta ajută?” S-a oferit Seth.

„Fiecare bucătică ajută, doctore”, a răspuns Mason. „Ce zici de...”

„Seth? Oh, scuză-mă.” Dr. Victoria Peres pășise în cameră. Înalta antropologă criminalistică a scanat grupul și a stabilit contact vizual cu Mason și Ray. „Domnilor detectivi, mă bucur să vă revăd.” Ea a zâmbit, iar Mason s-a luptat să nu tresară surprins.

Seth a făcut prezentările în timp ce Mason s-a uitat bine la femeie. Avusese de-a face cu „Doamna Oase” în mai multe anchete, dar nu o văzuse niciodată zâmbind atât de ușor. Niciodată. Avea reputația de a fi înțepătoare și rece. Trebuie să fi fost noua ei relație cu medicul legist. Sau vechea relație. Cei doi se reîntâlniseră recent, după ani de despărțire.

Un medic legist și un antropolog criminalist. Mason se întreba cum era

conversația lor la masă.

L-a tras pe Seth deoparte pentru o consultație rapidă în timp ce cei patru detectivi așteptau.

„Mă întreb dacă vom găsi sângele”, a murmurat Ava. „Crezi că ucigașul nostru l-a lăsat să se împrăștie la locul crimei sau l-a controlat cu atenție?”

„Credeți că a vrut sângele pentru ceva? Poate pentru a-l bea sau pentru un ritual?” a întrebat Ray. Mason s-a înecat ușor. Avea încredere că Ray se gândește la macabru.

Mintea lui Ray lucra în direcții diferite de cea a lui Mason. Acesta era motivul pentru care făceau o echipă bună. Între ei doi puteau lua în considerare mai multe posibilități decât ar fi putut face fiecare singur.

„A făcut cineva o identificare oficială?” a întrebat Zander. „Evident, cu toții îl recunoaștem de la televizor și mă simt confortabil să merg mai departe bazându-mă pe asta, dar ce zici de o rudă sau cu dinții lui?”

„I-am comparat deja fișa dentară”, spuse Seth în timp ce Dr. Peres se îndrepta spre ușă. Ea a făcut cu mâna la revedere grupului, iar Mason a ridicat prostește o mână în schimb. El și Ray schimbă o privire șocată.

„Fără îndoială, este Carson Scott”, a încheiat Seth. „Altceva mai trebuie să știm, doctore?” a întrebat Ava.

„Nu până nu vin rezultatele analizelor. Sunt sigur că a murit din cauza exsangvinării. Dacă a fost sau nu implicat un element chimic rămâne de văzut. Urmele probelor sunt gata să fie trimise la laboratorul FBI. Am inclus frânghiile și căptușeala. Resturi de unghii, mostre de reziduuri, pieptene. A fost destul de curat din punctul meu de vedere, dar sunt curios să știu ce găsiți la nivel microscopic. Cineva cel puțin *a încercat* să curețe orice dovadă.”

Ava a schițat un zâmbet încrezător. „Întotdeauna cred că au eliminat dovezile.”

„A fost o zi lungă”, a declarat Mason, întinzându-și brațele deasupra capului. Ava a auzit cum îi crapă spatele când îl răsucea înainte și înapoi.

„Categoric”, a fost de acord ea și a mai luat o înghițitură de vin. Cei doi stăteau în sufrageria caldă a lui Mason, cu focul care trosnea în șemineu și câinele care sforăia încet lângă ei pe canapea. Ar fi fost o seară romantică tipică în majoritatea caselor, cu excepția hârtiilor împrăștiate pe măsuta de cafea și a fotografiilor de la locul crimei de pe cele două laptopuri ale lor.

Ava a mărit fotografia formei albe ciudate de pe spatele lui Carson Scott. Ceva dansa chiar în afara memoriei ei în timp ce încerca să dea un sens modelului.

Este pur și simplu o floare?

A rotit fotografia, în speranța că schimbarea îi va scutura identitatea din creier.

„Asta mă scoate din minți”, a adăugat Mason, uitându-se la ecranul ei. „Arată ca o margaretă fericită înfiptă în spatele lui. E greșit pe mai multe planuri.”

„Mmmm”, a fost ea de acord. Ea a deschis miniaturile sutelor de fotografii ale scenei. „Îmi doresc să fi fost prezentă la scena de pe pod.” A dat încet click pe poze. Din nou.

„Nu înțeleg”, mormăi Mason în timp ce citea raportul medicului legist. „De ce a riscat cineva să-l spânzure pe tip? Cui îi trimite un mesaj?”

Ava dădu din cap. Dacă ar fi știut răspunsul la această întrebare, ar fi avut suspectul lor. „Lista persoanelor cu care trebuie să vorbim este în creștere. Avem programate interviuri telefonice cu angajații săi din est. Există prieteni și rude ale lui în zonă. Încă nu am reușit să îi urmărim mișcările din ultima sa zi. Să sperăm că cei de la criminalistica informatică ne pot spune când a trimis ultimul e-mail sau când a fost online.”

„N-ați reușit să-i localizați telefonul?” a întrebat Mason.

„Nu. Potrivit operatorului său de telefonie mobilă, este oprit. Am început să facem rost de înregistrările telefoanelor sale mobile din ultimele zile și să vedem ce turnuri de telefonie mobilă au recepționat locația sa. Centrul de comandă s-ar putea să fi primit această informație până acum. Vom ști mai

multe mâine dimineată.”

„Oamenii vor începe să vină cu observații despre el de ieri sau de alaltăieri.”

„Da, buletinul de știri de seară va declanșa cu siguranță mai multe apeluri. Apoi trebuie să separăm nebuniile de rapoartele reale.” Ava aproape că își dorea ca moartea lui Carson Scott să nu fi fost făcută publică. Biroul ei îi spusese că linia telefonică de urgență se aprinsese după primele știri. Era mulțumită că nu era la telefon și primea ponturi după ponturi. Urma să fie destul de greu să le investigheze pe toate. Din fericire, având în vedere grupul operativ format din FBI, poliția de stat din Oregon, poliția din Portland și poliția din Vancouver, ar fi trebuit să existe destulă forță de muncă.

„Ray tocmai mi-a trimis înregistrarea video a podului pe care a primit-o de la departamentul de transporturi”, a spus Mason. A dat clic pe tastatură și s-a aplecat mai aproape de ecran. Ava a alunecat pe canapea și s-a lipit de el pentru a vedea mai bine. Clipul s-a încărcat și au avut parte de o scenă calmă alb-negru, cu un vehicul ocazional care traversa podul.

„În ce direcție ne uităm?” Ava și-a îngustat sprâncenele.

„Spre vest. Traficul cu sens unic se îndepărtează de noi.”

A studiat mașinile. Calitatea imaginii era prea slabă pentru ca ea să poată identifica majoritatea mărcilor sau modelelor, darămite să afle numărul de înmatriculare. În cele din urmă, o dubiță albă a trecut pe sub cameră și a traversat podul, încetinind când a ajuns la capătul arcului imens care acoperea cea mai mare parte a podului. „La naiba. Suntem prea departe”, mormăi ea. Dubița a tras pe marginea drumului și și-a aprins luminile de avarie. Alte câteva mașini au traversat, ignorând dubița de pe margine. O siluetă a ieșit pe portiera șoferului și a așezat două conuri de construcție în spatele camionetei. Ava și Mason s-au aplecat amândoi mai aproape.

Era pur și simplu o siluetă. Camera era la cel puțin o sută de metri distanță.

„Nimeni nu se va uita de două ori la o camionetă cu conuri. Ce este pe ușile de marfă din spate? Arată ca un fel de logo?” a întrebat Ava fără să-și ia privirea de la ecran.

„Prea departe pentru a spune.”

Nu ar folosi o dubă care să ne spună cine este. Logo-ul este probabil fals sau înșelător.

Șoferul a deschis glisând ușa laterală cea mai apropiată de marginea podului.

S-a oprit și a privit de pe marginea podului spre apă și oraș. S-a aplecat pe margine, privind în jos. Ava a tras aer în piept, așteptându-se ca altcineva să sară din dubiță și să-l împingă peste bord. Chiar și de la distanța asta, își dădea seama că era periculos de aproape de a cădea.

„Ce naiba face? Admiră priveliștea?” a înjurat Mason în sinea lui.

Șoferul a dispărut în dubă, a reapărut și a lucrat la balustrada podului.

A făcut un pas înapoi, a verificat traficul și apoi s-a mutat în dubă. A apărut câteva secunde mai târziu cu o povară mare. A aruncat stângaci o parte din ea pe balustradă și a împins-o. Nu a pierdut timpul, a luat conurile și le-a aruncat în dubă. Farul din dreapta a clipit politicos în timp ce intra pe o bandă și conducea spre oraș.

Mason și Ava s-au sprijinit amândoi în pernele canapelei. „Sfinte Sisoe, asta a fost curajos”, a spus Mason, clătinând din cap. A repornit filmarea.

Ava privea, întrebându-se ce-i trecea prin minte suspectului lor. „Trebuia să știe că acolo va fi o cameră. Probabil că știa exact unde este, dar nu avea cum să aleagă un loc pe pod care să nu fie filmat. A reușit să aleagă o locație cât mai îndepărtată posibil, dar să obțină totuși pumnul de a-l agăța pe Scott din aproape cel mai înalt punct.”

„Vreau să știu de ce s-a aplecat atât de mult. Am crezut că va încerca să zboare”, a adăugat Mason. „Departamentul tău BAU se va distra de minune analizând creierul acestui tip.”

„Metodic, pregătit și precaut”, a comentat Ava. „Dar apoi există acel moment în care își dă drumul și se bucură pur și simplu de înălțime și de senzație.” Ea a tresărit. „Eu și înălțimile nu suntem prietene. Fără emoții pentru mine.”

Mason s-a uitat la ea. „Nu știam asta. Destul de rău încât să eviți scările și cursele din parcurile de distracții?”

„Scările înalte, da. Călătoriile din parcurile de distracții nu mă deranjează. Doar dacă se întorc cu capul în jos. Nu mă urc în nimic care să mă ducă cu susul în jos.” Se uită în tăcere la clip. „Sper că pot vedea logo-ul. Probabil că e fals, dar orice ar fi acolo, va da BAU ceva mai mult material de mestecat.”

„Ar putea fi doar o dubiță furată”, a presupus Mason.

Ava s-a gândit la asta. „Cred că e prea riscant. Pun pariu că e a lui. Sau aparține cuiva care nu se supără că o folosește. Sunt sigură că tehnicienii noștri lucrează deja la acest video, încercând să afle numărul de înmatriculare și marca dubitei.”

„Trebuie să verificăm și imaginile camerelor din apropiere pentru filmări în trecere.” Ea a dat din cap. „Să sperăm că pot prinde o imagine mai clară.”

Mason a pornit clipul pentru a treia oară și l-au urmărit în tăcere împreună.

Ea și Mason își petreceau adesea serile discutând cazuri. În timp ce ea nu-și mai făcea treaba, ascultându-l vorbind despre munca lui de zi cu zi, a ținut-o sănătoasă. Pentru a se simți umană și nu inutilă, avea nevoie să proceseze și să descopere, să gândească și să speculeze. Era esențial pentru ea să simtă că avansează constant, nu că se învâрте în cerc. Întoarcerea ei la serviciu adusesese propriile cazuri în timpul lor de liniște de seară. Alte cupluri puteau merge la film, dar ei și lui Mason le plăcea să caute în dosarele lor și să le analizeze împreună.

Ce este în neregulă cu noi?

Sau erau perfecți unul pentru celălalt? Ea își ascunse un zâmbet. Omul legii - cowboy se dovedise a fi yin-ul la yang-ul ei. El emana o stare de încredere, relaxată, care o ajuta să țină sub control tulburările ei emoționale ocazionale. Rareori își permitea să se enerveze; ea învăța să facă la fel.

Bingo și-a băgat botul sub cotul ei și și-a sprijinit capul în poala ei, creând un blocaj eficient pentru tastatura ei. Ea i-a ciulit urechile mătăsoase, iar el a scos un oftat moale de cățeluș. Ava nu era singura care găsisese recent un refugiu liniștit sub aripa lui Mason Callahan.

„Ți-am spus că îmi plac serile noastre împreună?”, a întrebat ea.

Mason nu și-a ridicat privirea de la ecran. „O dată sau de o duzină de ori. Viața ta anterioară trebuie să fi fost foarte plictisitoare dacă asta e plăcută.”

„Nu, de obicei lucrăm singură și mă stresam din cauza lui Jayne-Oh! Nu ți-am spus că am primit un telefon despre ea în dimineața asta.” L-a pus la curent cu ultima pierdere a locului de muncă al lui Jayne.

El a scuturat din cap. „Ești sigură că sunteți gemene?”

„În momentul de față, asemănarea lipsește un pic.”

El a zâmbit la asta. Văzuse fotografiile vechi în care Jayne era clar geamăna ei identică.

„Ai semăna mai mult cu ea în zilele noastre dacă ai slăbi inutil zece kilograme, ți-ai vopsi părul blond platinat și nu ți-ai putea ține mâinile nemișcate când vorbești. Nu va avea niciodată vocea ta, totuși.” El îi aruncă o privire admirativă.

Îi luase zeci de ani să-și accepte vocea. Era joasă și un pic guturală.

Toată viața ei, bărbații au reacționat la ea ca și cum ar fi fost o lucrătoare de sex prin telefon. „Ești îngrijorată pentru ea?” a întrebat Mason, așezându-și laptopul pe masă de cafea și întinzând mâna după sticla de bere.

„Nu mai mult decât de obicei, cred. Nu mă surprinde niciodată să aud că și-a mai pierdut o slujbă, dar nu am primit niciun mesaj sau telefon de când a venit la spital de Crăciun. Asta e o perioadă cam lungă pentru ea. Cred că și-a găsit un bărbat care să-i ocupe timpul.” *Sau care o ține drogată non-stop.* „Ea va ajunge la când vrea ceva.”

„Da, cum ar fi o altă mașină pe care să o fure și să o distrugă.” El și-a lipit buzele.

Simțul său al onoarei fusese șocat când Jayne „împrumutase” și distrusese sedanul Avei în anul precedent. Ava fusese furioasă, dar nu atât de șocată pe cât ar fi putut fi. Jayne încetase de mult să o mai surprindă. Dacă lăsa acțiunile lui Jayne să o afecteze, ar fi avut ulcere multiple. Luă o înghițitură mare de vin. „Ți-am povestit despre momentul în care mama mea s-a despărțit de unul dintre iubiții ei?”

Mason și-a ridicat privirea, instantaneu interesat. Copilăria ei cu geamăna ei nebună și mama singură contrasta cu trecutul lui stabil, rural, din

clasa muncitoare.

„Nu știi cât timp au fost împreună. Relațiile mamei mele rareori durau mai mult de câteva luni. Aceasta trebuie să fi fost una lungă, pentru că l-a lăsat să ne scoată singur la înghețată. Dar cred că se învârtea în jurul plecării pentru că mai întâi ne-a dus să ne tundem.”

„Oh, rahat.” Neîncrederea a umplut privirea lui Mason. „Ce s-a întâmplat?”

„Aveam în jur de patru ani. Amândouă aveam părul lung, închis la culoare, pe care mama îl împletea sau îl puneă în cozi de cal. El i-a spus coafezei să îl tundă scurt.” Ea a înghițit nodul din gât. „Arătam ca niște băieței. Ne-a promis înghețată dacă stăm nemișcate la tuns. Încă îmi pot vedea părul lung pe podea, sub scaun.”

„Asta e pur și simplu crud”, a spus Mason încet.

„Mama mea a plâns când ne-a adus acasă. Apoi a țipat la el, iar el a zâmbit și a plecat. Lacrimile ei ne-au făcut pe mine și pe Jayne să plângem. Am crezut că am făcut ceva greșit. Nu înțelegeam că adulții pot fi atât de răi. Îmi amintesc că am purtat bentițe cu fundițe și flori mult timp după aceea, pentru că ea încerca să ne facă să arătăm feminine.” Vocea i-a tremurat, iar ea s-a uitat la foc.

Nu mai revenise la acel incident de mult timp. Rușinea a invadat-o la fel de proaspăt ca atunci când era copil și a lovit-o în stomac. Adrenalina declanșată de stres i-a străbătut membrele. A început să își golească paharul de vin și l-a lăsat brusc jos.

Fără ajutor superficial.

Ea nu era Jayne. Nu își îneca emoțiile și temerile în droguri și alcool.

E primul tău pahar; relaxează-te.

Un pahar era limita ei. Întotdeauna.

Jayne era dovada că Ava avea genetica necesară pentru a cădea în dependență. Aveau ADN identic. Numai prin harul lui Dumnezeu Ava nu era dependentă. S-a uitat la Mason. El o urmărise lăsând paharul de vin jos.

„Tu nu ești ea”, a afirmat el, ținându-i privirea. Era mantra lui pentru Ava. Știa că devenirea ca geamăna ei era cea mai mare frică a ei.

Stresul încă îi pulsa prin corp din cauza amintirii rușinoase din copilărie. O parte din creierul ei îi cerea să bea pentru a îngropa amintirea, pentru a o face să dispară. În schimb, Ava a scos amintirea înapoi și a studiat-o. „Nu ar fi trebuit să facă asta copiilor.”

„Nu, n-ar fi trebuit. Și a fost îndreptat spre mama ta. Nu a fost o pedeapsă pentru tine.” El a vorbit încet, accentuându-și cuvintele, conștient de anxietatea ei în privirea lui.

Ea și-a lins buzele, dorindu-și ca tremurul din stomac să se liniștească. Mason s-a întins spre ea. Ea și-a împins calculatorul și pe Bingo de pe picioare și s-a târât în poala lui, îngropându-și fața în gâtul lui și inspirând adânc. Mirosul lui masculin a liniștit-o și a vrut să se târască sub hainele lui pentru a-i simți pielea atingând-o pe a ei. Și-a lipit buzele de gâtul lui, simțind mici urme de barbă. Mâna ei a alunecat sub gulerul de la ceafă și i-a masat umărul. Simțea cum corpul lui se adaptează brusc la nevoile ei.

„Am terminat cu munca pentru seara asta?”, a întrebat ea, simțind cum cei doi intră în armonie.

„Absolut.”

El i-a înfășurat un braț sub picioare și s-a ridicat în picioare, ridicând-o în brațe în timp ce se ridica. Ea s-a agățat de gâtul lui și i-a ținut privirea căpruie.

„E ora de culcare.”

Capitolul 6

Mason fusese de câteva ori în birourile FBI din Portland. Erau într-o clădire mare, cu aspect modern, cu terenuri îngrijite și un gard metalic serios. Acum trecuse prin mica baracă de securitate, unde doi gardieni îl scanaseră și îi verificaseră arma. Apoi, unul dintre gardieni îl condusesse la ușile din față ale clădirii principale și îi spusese politicos să aibă o zi bună. Ava îl întâmpinase

în hol și îl escortase cu liftul până la centrul de comandă.

Camera mare era plină de stații de calculatoare. Jumătate dintre ele erau deja ocupate și colectau informații. Un perete de ferestre lăsa să intre soarele de februarie, încercând să convingă angajații că afară era mai cald decât cinci grade. Scopul lui Mason în această dimineață era să afle ce culesese FBI-ul peste noapte. ASAC Ben Duncan i-a dat din cap lui Mason din cealaltă parte a camerei, unde era adâncit în discuții cu alți trei agenți. Mason simțea un sentiment de déjà vu din decembrie, când Duncan și FBI înființaseră un centru de comandă în Lake Oswego în timp ce o căutau pe fiica vitregă a fostei sale soții.

FBI-ul avea puterea de a arunca o tonă de resurse asupra unei crime, ceea ce departamentul de stat al lui Mason nu avea. O mică parte din el se resemna că el și Ray ar fi făcut toată munca de teren a anchetei inițiale dacă Carson Scott s-ar fi dovedit a fi Joe Public. În schimb, poziția și moartea lui Scott au comandat cea mai puternică forță de investigație din țară.

Mason și-a lăsat orgoliul deoparte. Oricine putea rezolva crima lui Carson Scott era mai mult decât binevenit. În această dimineață trebuia să asiste la interviul cu McKenna Drake, femeia cu care Scott văzuse un film cu o seară înainte să dispară. A urmat-o pe Ava într-o cameră mai mică, pe holul dinspre centrul de comandă. Înăuntru, McKenna vorbea deja cu Zander Wells.

McKenna Drake era uluitoare, iar Mason a încercat să nu se holbeze când ea s-a uitat la el cu ochii uriași turcoaz. *Lentile de contact*? Culoarea ochilor era cu siguranță neobișnuită, dar Mason avea o bănuială că era reală. Părul negru al femeii era lung și aranjat în bucle groase și lejere pe care le purtau starurile de cinema în zilele noastre. Era bronzată și strălucea cu acel luciu de „sunt o atletă” pe care îl afișează adesea persoanele de douăzeci de ani care fac exerciții fizice intense. La o privire mai atentă, el a observat că ochii și nasul ei erau roșii. Strângea un șervețel în mână, iar Zander așezase cutia cu șervețele la îndemână.

„Doamna Drake tocmai îmi spunea că îl cunoaște pe Carson Scott de aproximativ un an. S-au cunoscut la o strângere de fonduri și au ieșit în oraș de câteva ori”, a explicat Zander.

„Spune-mi McKenna, te rog.”

Mason și Ava au scos scaunele și s-au așezat. „Ai vorbit sau ai primit vreun mesaj de la Carson după film?” a întrebat Mason. Frumoasa femeie a scuturat din cap.

„Ți-a menționat vreodată Carson vreo teamă sau îngrijorare pe care o avea pentru siguranța lui?”

„Era mereu îngrijorat.”

„Era?”

„Da”, a afirmat McKenna. „Oriunde mergeam, era îngrijorat de cine încerca să îi facă o poză sau să îi strângă mâna. Ura ca oamenii să-l abordeze în public atunci când nu era „în timpul programului”.” A făcut ghilimele cu mâinile.

Mason a ridicat o sprânceană la Ava. Acesta părea un bărbat diferit de cel cu care lucrase Nissa Roberts. Conform spuselor ei, fusese un funcționar public devotat. Dar ea recunoscuse că el terminase cu politica. Poate că ea îi minimalizase sentimentele reale cu privire la a fi în atenția publicului.

„Era așa înainte de scandalul din toamna trecută?” a întrebat Ava.

McKenna și-a înclinat capul gândind. „Aș spune că s-a înrăutățit după aceea. Nu prea voia să iasă în oraș toamna trecută. Era îngrozit să fie văzut în public cu mine, chiar dacă eram singură.” Ea a încrețit nasul. „El nu a fost încântat că eram o dansatoare pentru Blazers, dar am un MBA. Oricine joacă cartea majoretei capricioase cu mine de obicei tace destul de repede când află asta.”

„Este neobișnuit să găsești oameni cu o astfel de diplomă în profesia ta”, a fost de acord Mason.

Ochii turcoaz străluceau. „Am un plan. Perioada mea ca dansatoare va susține imaginea sălii de sport și a studioului de dans pe care plănuiesc să le conduc. Numele meu va fi sinonim cu fitness-ul.”

„Să fii văzută cu Carson făcea parte din acest plan?” a întrebat Ava liniștită. „Vederea unui congressman arătos la brațul tău îi poate aduce cuiva multă publicitate. Mai ales un bărbat despre care tabloidele și reporterii vor să vorbească?”

Privirea lui McKenna s-a schimbat rapid în furie, iar Mason a fost recunoscător că nu stătea în scaunul Avei. Ava a deviat lovitura vizuală cu o sprânceană ridicată. Evident, se așteptase la această reacție. Vinovăția a străfulgerat pe fața McKennei când și-a dat seama că lăsase să i se atingă butoanele.

„Este posibil să fi început așa. Este faimos și puternic. Cine nu ar vrea să fie văzut cu el? Dar odată ce am ajuns să-l cunosc, l-am plăcut cu adevărat. E unul dintre cei buni, știi? Cu picioarele pe pământ.” Ea a râs puțin, arătându-și dinții perfect albi. „A intrat în politică pentru că chiar credea că poate ajuta oamenii.” Vocea i-a cedat, iar vizual s-a dezumflat. „Mi-a plăcut Carson. Era distractiv.”

„Te-a deranjat că se întâlnea cu alte femei?” a întrebat Zander.

McKenna a pufnit ușor. „M-a deranjat. Orice femeie ar fi vrut să fie exclusivă cu el. Dar el a spus clar că nu căuta o relație. Era un prieten bun care suna când era în oraș.”

„S-a întâmplat ceva ciudat în timpul ieșirii tale de acum câteva zile?” a întrebat Mason. „L-a deranjat cineva neobișnuit? Părea stresat de ceva? A menționat că trebuie să se întâlnească cu cineva a doua zi?”

„Mi-am frământat creierii încercând să-mi amintesc ceva de genul ăsta. Știam că a doua zi trebuia să participe la o întâlnire de tip primărie, dar nu părea stresat de asta. Nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun în timpul acelei nopți.”

„La ce oră l-ai văzut ultima dată?” a întrebat Zander, făcând o notă pe pad.

„Era în jurul orei unsprezece. M-a lăsat la mine acasă. Ne-am dus la restaurant după film și am băut câteva pahare și am mâncat ceva. Nu era beat deloc”, s-a grăbit ea să adauge. „Niciunul dintre noi nu era.”

„Ce mașină conducea?” a continuat Zander.

„Ford Explorer.”

Mason și-a răsfoit paginile de notițe și s-a uitat la Ava și Zander, care făceau același lucru cu notițele lor. „Nu am un Explorer înregistrat pe numele lui. Nu era niciunul nici la el acasă.” A înjurat. „Cel puțin nu în locurile lui de

parcare. Trebuie să verificăm celelalte locuri din parcare. Ce culoare avea?”, a întrebat-o el pe McKenna.

„Umm... argintie, cred.”

„Are înregistrat un BMW Seria trei. Și era la el acasă când am fost acolo”, a adăugat Ava. „Ai mai văzut Explorer-ul înainte, McKenna?”

„Nu cred. Se pare că de obicei el conduce BMW-ul.” Zander și-a scos telefonul și a ieșit din cameră.

„A cerut ca lotul de la apartamentul lui Carson să fie verificat pentru vehicul”, i-a explicat Ava lui McKenna, care a dat din cap.

Zander și-a băgat imediat capul înapoi înăuntru. „Mai avem un cadavru atârnat de un alt pod. Să mergem.”

„Suntem în mijlocul pustietății”, a mormăit Ava. Și-a tras gulerul hainei mai strâns în jurul gâtului. Trebuia să fie cu zece grade mai rece aici decât în aglomeratul oraș Portland.

De data aceasta, ucigașul lor alesese un pod liniștit de țară în loc de centrul aglomerat al celui mai mare oraș din Oregon. Îi luase peste o oră să conducă până la locul faptei. Mai multe lucruri erau în concordanță cu prima crimă. Victima era un bărbat alb care părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era dezbrăcat, atârnat de pod, cu mâinile și picioarele legate, și avea un ciudat model circular de margarete pe spate. Principalele diferențe erau locația rurală și călușul cu bile din gura victimei.

Copiii din orașul rural Vernonia găsiseră cadavrul cu două ore înainte. Podul se afla într-o zonă împădurită liniștită, la marginea orașului. Era un pod metalic tipic, vopsit în verde, care susținea două benzi de circulație. Un trotuar îngust de beton mărginea fiecare parte și oferea o priveliște plină de frunze a unui pârau microscopic de mai jos.

Mici mulțimi de localnici se adunaseră în spatele benzii galbene de la

fiecare capăt al podului, urmărind FBI-ul, poliția statală din Oregon și mica forță de poliție din Vernonia. Ava a numărat patru ofițeri de poliție din Vernonia și s-a întrebat dacă aceasta era dimensiunea departamentului. Polițiștii locali păreau să graviteze în jurul lui Mason, punându-i întrebări despre moartea din Portland și mergând pe vârfuri în jurul ei și al lui Zander, care purtau jachete pe spatele cărora era inscripționat FBI.

Trebuie să fi fost pălăria și cizmele lui de cowboy. Mai familiare. Ava se concentrează pe victima de la picioarele ei.

Avem un criminal în serie?

Întrebarea reverbera în capul ei.

În general, definiția unui criminal în serie includea trei victime. Dar elementele comune dintre cele două decese au făcut-o pe Ava să se întrebe cine urmează. „L-a recunoscut cineva?”, l-a întrebat ea pe polițistul local din spatele ei. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și trei de ani, iar ea a atribuit lipsa de culoare de pe fața lui vederii cadavrului. El a scuturat din cap și a înghițit în sec înainte să vorbească.

„Nu, doamnă. Ne-am uitat cu toții bine și nimeni nu-l cunoaște. Între noi patru cunoaștem majoritatea oamenilor de pe aici. Nu e un politician? Ne-am gândit că ar fi un alt tip celebru.”

Ava îi studie atent chipul, căutând ceva familiar. Moartea fură caracterul și lasă victimei sale o cochilie goală. Trăsăturile fizice rămân, dar personalitatea dispare și odată cu ea și esența sa, acea parte vitală a persoanei care o deosebește de mulțime. Moartea egalizează terenul de joc.

Ea nu l-a recunoscut.

„Nici mie nu mi se pare cunoscut”, a spus Seth Rutledge. Medicul legist era lângă ea într-un genunchi, uitându-se atent la călușul cu bilă.

„Nu v-a deranjat drumul până aici pentru a examina acest caz?”, l-a întrebat ea.

„La naiba, nu. De îndată ce am auzit că un alt tip a fost spânzurat de un pod, n-am vrut să mai las pe nimeni să vină. Asta mi-a stârnit curiozitatea.” Ea înțelese cum se simțea el.

„Ce vedeți?” l-a întrebat Ava pe doctor, dorindu-i primele impresii.

„Seamănă mult cu ce a fost înainte. Pare să fie același tip de bandă și de căptușeală în jurul încheieturilor. Am verificat și încheieturile lui au fost tăiate în același mod ca la primul cadavru”, a spus Dr. Rutledge cu tristețe. „Lividitatea este pe spate, deci, din nou, nu a fost deranjat în timp ce zăcea pe spate timp de câteva ore după ce a murit. Și ați văzut modelul floral albicios, nu-i așa?” El a aruncat o privire pentru a o vedea dând din cap și a continuat. „Este similar cu cel de pe spatele lui Carson Scott. Ce e nou e călușul cu bilă. Nu vreau să i-l scot până nu-l aducem înapoi la birou.”

„Ai văzut multe din astea?” a întrebat Ava liniștită.

Dr. Rutledge i-a aruncat o privire amuzată. „De fiecare dată când cred că le-am văzut pe toate, ceva nou mă surprinde. Oamenii înghesuie orice în fiecare orificiu posibil. Dar da, am văzut călușuri cu bile. Nu întotdeauna în gură.”

Ava a pufnit. „Frumos. Mulțumesc mult. Iată o imagine mentală de care nu pot scăpa.”

„Adaugă crimei un element sexual care nu era prezent la cealaltă. Deși mâinile și picioarele legate ar putea indica, de asemenea, un interes pentru sclavie pe care nu l-am luat în considerare la autopsia lui Scott. Nu a existat niciun semn de activitate sexuală cu Scott”, a adăugat Dr. Rutledge. „Bineînțeles că voi verifica dacă ucigașul a mers mai departe decât este evident la prima vedere aici.”

Viol? Stomacul i se zvârcolea.

Mason se ghemui pe cealaltă parte a ei. „Poliția locală spune că nu sunt camere de luat vederi prin zonă și, până acum, nimeni nu susține că a văzut un vehicul oprit lângă pod. Le-am spus să întrebe despre dubele care trec pe acolo, spunând că este un vehicul logic pentru transportul unui cadavru. Nu le-am spus alb. Nu cred că ar trebui să dezvăluim încă acest fapt.”

„De acord”, a spus Zander din cealaltă parte a cadavrului. „Dacă trebuie, putem distribui rețelelor de televiziune înregistrarea video de pe podul Fremont, dar dacă o facem atât de devreme, vom crea o avalanșă de false apariții ale unei dube albe.”

„Vreo idee despre ora morții, Dr. Rutledge?” a întrebat Mason.

„Pot să vă spun că a murit ieri. Presupun că a fost spânzurat de pe pod în

mijlocul nopții sau dimineața devreme. O să vă fac rost de un interval de timp mai apropiat până mâine. Aș spune că cronologia seamănă cu cazul Scott, în sensul că a fost aruncat la aproximativ același număr de ore după moartea sa efectivă.”

„Deci, în timp ce Portland era șocat de moartea unui congressman, tipul nostru își pregătea în liniște următoarea victimă”, a declarat Ava. „Trebuie să fi fost făcută de același tip. Nu am publicat suficiente detalii pentru ca cineva să imite prima moarte. Scena aceasta este prea apropiată pentru a fi un imitator”.

„Doar dacă nu a vorbit cineva”, a adăugat Zander. „O mulțime de oameni s-au uitat la Carson Scott. Polițiști, tehnicieni de la locul crimei. Încă nu exclud varianta unui imitator.”

„Cred că rapoartele de laborator vor spune că banda și căptușeala provin din aceeași sursă. Arată al naibii de aproape pentru ochiul meu”, a spus Dr. Rutledge. „Aceste două lucruri ar trebui să indice puternic că acest om a fost ucis de aceeași persoană care l-a ucis pe Carson Scott.”

„Mă întreb dacă victimele se cunoșteau între ele”, a spus Ava. „Arată aproape de aceeași vârstă. Amândoi curați. În formă decentă.”

„Băiatul ăsta e muncitor”, a spus dr Rutledge. „Nu e politician.”

Toți cei trei anchetatori s-au uitat la medicul legist cu nerăbdare. Dr. Rutledge a desfăcut degetele rigide ale cadavrului, iar ei au dat din cap în semn de acord. Mâinile bărbatului erau negre sub unghii și în linii. Palmele și degetele erau puternic calusate. Ava s-a aplecat mai aproape și a adulmecat. „Mașini. Pot să miros ulei sau cauciucuri. Lucrează la mașini. Zilnic.”

„Da”, a spus Mason. „E greu să dai chestia aia jos. Miroase mai mult a cauciucuri pentru mine.”

„Cu siguranță nu e un politician”, a spus Zander. A scos un carnețel din buzunar și a făcut o notă.

„Cum îl vom identifica pe acesta?” a întrebat Mason. „Să întrebăm de mecanicii dispăruți?”

„Tipul ăsta are un tatuaj”, a subliniat examinatorul. Seth a deplasat piciorul drept pentru a expune partea din spate a gambei. Pielea era violet

închis cu lividitate, dar Ava putea vedea conturul unui dragon. „Poți să dai publicității această informație. Asta ar trebui să restrângă numărul rapoartelor de persoane dispărute.”

Ava a schimbat o privire cu Mason și Zander. Amândoi au dat din cap. „Voi pune biroul să dea de știre”, a spus ea.

Cine ești tu? Și de ce te-a ucis și pe tine?

Capitolul 7

Mason a parcat pe strada din fața casei sale și a privit în oglinda retrovizoare cum Ava își conducea mașina de serviciu pe alee. Nu parcase niciodată în garajul său de o singură mașină pentru că era prea aglomerat pentru un vehicul. Când Ava a început să rămână peste noapte, el a renunțat la locul de parcare de pe alee pentru mașina ei.

Dacă ar fi parcat în spatele ei, ar fi fost prinsă în capcană dacă ar fi trebuit să plece în mijlocul nopții.

Era una dintre micile schimbări pe care le făcuse pentru a-i ușura drumul în viața lui. Nu era mare lucru. De fapt, schimbarea stării sale de spirit de burlac pentru a învăța din nou cum să trăiască cu o femeie nu îi luase prea mult efort. La un moment dat, îi plăcuse să fie căsătorit și să-și îndeplinească viața cu cea a unei femei. Fosta lui soție se plânsese rar; pur și simplu nu-i plăcea că el lucra atât de mult. Se simțea ca un părinte singur care își crește fiul.

Avusese dreptate.

Cu Ava erau doar ei doi. Amândoi lucrau la ore nebunești și așteptau cu nerăbdare momentele pe care le aveau împreună.

Lui îi plăcea elementul mai blând pe care ea îl adusese în viața lui. Acum prosoapele lui se potriveau. Canapeaua lui avea perne utile și perne calde. În fiecare seară ea punea cafetiera la fiert, așa că el se trezea cu cafea proaspătă și cu cineva cu care să o bea. Când locuia singur, ar fi putut să programeze

cafetiera, dar mereu uita și nu voia să aștepte să se prepare. De obicei mergea la cafeneaua de la drive-through.

Nu putea să explice cum era să împartă cu cineva lucrurile mărunte și plăcute.

Cine ar fi crezut că a împărți o ceașcă de cafea dimineața va fi unul dintre cele mai importante momente ale zilei sale?

Ea a ieșit din mașină și l-a impresionat cât de frumoasă era. Nu era plină de farmec; era o fată sănătoasă. Ochi albastru închis și un zâmbet cald. De obicei, își ținea părul castaniu într-o coadă de cal conservatoare pentru serviciu. Când era acasă, și-l lăsa liber, astfel încât îi intra constant în ochi, și și-l băga nerăbdătoare după urechi. De îndată ce Mason a lucrat profesional cu mintea ei inteligentă și i-a auzit râsul scăzut, a fost prins mai strâns decât gheara unei pisici într-o aruncătură tricotată. Ea era tot pachetul.

Deci, de ce e cu tine?

A călcat pe frica enervantă. Apăruse din când în când, dar când ea îi zâmbea și îi ținea privirea, stomacul lui făcea lucruri ciudate și fericite, iar frica dispărea.

Diferența de vârstă nu contează.

Acum îi zâmbea în timp ce îl aștepta pe alee și ploaia îi împodobește părul cu sclipiri de la iluminatul stradal. Se opriseră la un pub din apropiere pentru o cină rapidă după o zi lungă de urmărire a indiciilor despre Carson Scott. Cel de-al doilea cadavru nu avea încă un nume, dar știrile de seară scosese în evidență tatuajul de pe gambă și el știa că trupul va fi identificat în câteva ore.

„Zander m-a sunat în drum spre casă”, a spus Ava când s-a apropiat. „Dr. Rutledge l-a anunțat că a doua victimă nu a fost agresată sexual. De fapt, el crede că călușul cu bilă a fost pus după ce victima a murit.”

Mason a făcut o figură. „Deci care era rostul călușului cu bilă?”

„Asta e ceea ce trebuie să aflăm.” Ea i-a dat un sărut și l-a luat de mână, conducându-l spre ușa din față. Era aproape zece seara. Patul suna tentant.

Au intrat în casă și Mason a așteptat ca Bingo să vină să facă dansul lui de bun venit pe podeaua de lemn.

Niciun câine.

„Bingo?” a strigat Ava în timp ce își desfăcea eșarfa de la gât. „Iisuse. E frig aici.”

Avea dreptate, dar Mason auzea cuptorul mergând. *S-a stins lumina pilotului?* Era rar, dar se întâmpla. „Bingo!”

Un lătrat îndepărtat l-a atras prin casă până la ușa din spate a bucătăriei. Bingo era pe terasa din spate, lătrând să fie lăsat să intre. Cineva alunecase raftul scurt de la sufragerie în fața ușii cățelului, blocând-o efectiv. Trei dintre geamurile mici din jumătatea superioară a ușii erau sparte, lăsând să intre aerul înghețat. Mason și-a scos arma.

Cineva a fost în casa mea.

A ieșit liniștit din bucătărie și a privit pe hol spre cele trei dormitoare și două băi. Casa lui nu era mare. Un singur nivel. Și văzuse deja că zonele de locuit erau libere. Urechile i s-au încordat în timp ce asculta dacă cineva se mișca într-un dormitor.

„Mason?” Ava a încremenit, zărindu-l concentrat pe hol. A fost lângă el într-o fracțiune de secundă, cu arma pregătită. „Ce s-a întâmplat?”, a întrebat ea încet.

„Ușa cățelușului lui Bingo este blocată din interior. Cineva a spart geamul ca să intre.”

„Poți auzi ceva?”, a întrebat ea încet.

„Nu.”

El a mai ascultat încă cinci secunde. „Hei!”, a spus el tare. „Ai făcut greșeala stupidă de a intra în casa unui ofițer de poliție care are arma îndreptată spre tine. Ieșiți din cameră. Mâinile la vedere.”

Tăcere.

El și-a repetat ordinul.

Sângele îi bătea în cap, a început să se miște pe hol. Ava l-a urmat.

O baie verificată. Două dormitoare verificate.

Ușa de la apartamentul lui principal era închisă. „La naiba”, a șoptit el, holbându-se la ușa goală. Era mereu deschisă. Îmbrățișând peretele, s-a întins peste ușă, a întors mânerul și a împins ușa. Aceasta a intrat în tăcere și oglinda de deasupra dulapului său a reflectat o priveliște a unei camere goale. Mai puțin

televizorul său cu ecran mare.

Expiră.

O verificare rapidă a băii, a dulapului și sub pat a confirmat că nu era nimeni în casa lui.

S-a holbat la suportul gol al televizorului de pe perete, cu gura strânsă într-o linie.

Sună la poliție.

„Rahat”, a înjurat Ava. A deschis sertarul noptierei de pe partea ei de pat. „Colierul meu a dispărut. Cel cu un inel pe lanț. Era al mamei mele. Nu valora prea mult, dar e tot...” Vocea i s-a stins și o privire ciudată i-a traversat fața.

„Ce este?”

„Jayne l-a luat”, a spus ea fără menajamente. Își ștersese orice emoție de pe față. „Dacă aflu că l-a vândut...”

„Crezi că ea a făcut asta?” Sora Avei ar fi intrat prin efracție într-o casă doar ca să ia un colier? Privirea lui se întoarse la peretele gol. Și un televizor?

„De unde a știut unde stau? Oh, la naiba. Trebuie să mă duc să-mi verific propria locuință. La naiba! Mă întreb ce a făcut acolo!” Își apăsă podul palmelor pe ochi. „Ea nu înțelege că *tu nu furi!* Nu furi de la nimeni! Dar, la naiba, tu chiar *nu furi de la sora ta!*”

Tremura. Mason a traversat camera și a tras-o în brațe. „Nu putem fi siguri că a fost ea. În plus, știi că nu e sănătoasă la cap.”

„Știu! Dar tot mă doare! Trebuie s-o repar. Ea nu poate trăi așa! E evident că e cu cineva care o presează să vină cu bani. Nu ar fi putut să îți ia televizorul singură; cineva era cu ea. E vorba de droguri. Se droghează din nou și acum fură pentru a-și întreține obiceiul. Trebuie să o duc înapoi la dezintoxicare.”

Mason se îndoia că dezintoxicarea era soluția. Ava plătitese deja de două ori pentru ca sora ei geamănă să participe, fără niciun rezultat. „Hai să facem un raport la poliție și să-i lăsăm pe ei să se ocupe de asta. Ai un vecin pe care îl poți suna să vă verifice mai întâi ferestrele și ușile?”

„Da.” Ava și-a scos telefonul și și-a șters nasul. „La naiba, mă enervează atât de tare!”

Mason i-a sărutat obrazul. A sunat la numărul fără urgențe al poliției și a raportat spargerea. Și-a pus niște mănuși de vinil și a făcut o verificare rapidă a sertarelor și a dulapului. Cineva îi golise cana de mărunțișuri și, în mod clar, îi răscolise hainele, în căutarea unei comori ascunse. O serie de lătrături nerăbdătoare l-au atras înapoi în bucătărie. A făcut câteva fotografii cu sticla spartă de pe podea și apoi a măturat și a aspirat zona. Nu era preocupat de distrugerea acestei dovezi; în primul rând, nu dorea să scoată sticla din labelle lui Bingo. Infractorii lăsaseră în urmă o mulțime de alte dovezi.

În cele din urmă, l-a lăsat să intre pe câinele pretențios. „Ce protector te-ai dovedit a fi”. A scărpinat urechile câinelui. „Pun pariu că i-ai primit bine.”

Se gândise de două ori înainte să instaleze ușa pentru câini, dar, având în vedere programul său, nu putea lăsa câinele înăuntru toată ziua. A cumpărat cea mai mică ușă prin care putea să intre Bingo. Doar un copil de patru ani ar fi putut intra folosind ușa pentru animale.

Dar pun pariu că ei au încercat primii. A zâmbit. Probabil că erau amprente peste tot pe rama clapetei. Fuseseră criminalii lui suficient de deștepți încât să poarte mănuși? Avea să afle destul de curând.

Ava a pășit în cameră și Bingo s-a ridicat pe picioarele din spate, punându-și labelle pe stomacul ei, cerșind atenție. Ea i-a frecat pieptul. „Nu ești un câine de pază, nu-i așa?” S-a uitat la Mason. „*Ești gata să instalezi sistemul ăla de alarmă?*”

„De ce să mă deranjez? Acum chiar nu mai am nimic de furat.”

„Bine că ai laptopul cu tine”, a spus ea.

„Bineînțeles.” Dacă s-ar fi întâmplat asta în ziua lui liberă și el nu ar fi fost acasă? Laptopul lui de serviciu ar fi dispărut de mult. Poate că ar trebui să-și ia un sistem de alarmă. „Trebuie să verific garajul.”

L-a urmat până la garajul detașat. „Am sunat-o pe vecina mea. Mi-a verificat ușile și s-a uitat pe ferestre. Nimic nu a fost deranjat. Cred că nu trebuie să mă grăbesc în seara asta să-mi verific apartamentul.”

„Încă mai crezi că Jayne e în spatele acestui lucru?”

Ea a suspinat. „Nu știu. Presupun că orice hoț ar lua ce bijuterii ar găsi. Știind că erau ale mamei mele, m-am gândit imediat la Jayne. Nu era mare

lucru, doar un safir mic într-un decor de aur. Mai lipsea ceva din casă?”

„Nu. Oricine ar fi fost, nu a făcut mare lucru. Au luat un singur televizor. Nu am fost niciodată genul care să cumpere jucării scumpe.”

A descuiat ușa grea de la garaj, mulțumindu-se că nu era niciun geam care să permită o spargere. Echipamentul său valoros era aici. ATV-ul și sculele electrice și seiful pentru arme.

„Fără jucării scumpe, eh?” Ava a bătut cu un deget în ATV și apoi a arătat spre seiful cu arme. „Ar trebui să aducă un echipament de transport greu ca să fure asta. Cât cântărește?” a întrebat Ava în timp ce deschidea seiful.

O scanare rapidă i-a spus că nimic nu fusese deranjat în garaj sau în seif.

„Aproape o tonă.”

Ea sforăi.

„Ai încercat să o suni pe sora ta?”, a întrebat el.

„Am încercat ieri, după ce a sunat tipul de la Party Mart. Telefonul ei mobil a fost deconectat.”

„Ai o altă modalitate de a da de ea?”

„Nu.”

Mason a închis seiful și s-a întors să se uite la Ava. Avea brațele înfășurate în jurul ei ca și cum ar fi înghețat. Nu voia să-i întâlnească privirea.

„Ai mai avut momente când nu aveai cum să dai de ea, nu?”

Ea a dat din cap. „Mă face să mă simt pierdută. Ca și cum eu aș fi cea care se află acolo fără un colac de salvare. Eu sunt aici și în siguranță cu tine, în timp ce ea flutură în vânt. Nu mă pot abține să nu mă simt vinovată și că trebuie să fac ceva.”

Mason și-a pus brațele în jurul ei și și-a îngropat fața în părul ei. În cele câteva luni în care el și Ava fuseseră împreună, nu văzuse nimic care să o sfâșie așa cum o făcuse geamăna ei. Nici un glonț în braț, nici să privească chipul unui congressman ucis. Jayne era cea care a dăruit-o.

Ava era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată, dar geamăna ei îi provocase fracturi în suflet. Mason tânjea să le repare, dar nu știa ce să facă când era vorba de Jayne. Au căzut de acord că ar trebui să o lase pe geamăna ei să-și facă singură treaba. Că Ava depășise eforturile oricărei surori

sau sfinte în încercarea ei de a o ajuta. Dar Jayne încă o reținea.

Nu știa ce să facă.

Mason a auzit o mașină oprindu-se în față și foșnetul slab al unui radio de poliție. I-a sărutat vârful capului. „O vom găsi.”

În dimineața următoare, la serviciu, Ava a verificat ce rezultate a primit la căutarea VICAP. A introdus elementele de bază ale crimei lui Carson Scott, căutând în baza de date a infracțiunilor cu violență din întreaga țară alte spânzurări după moarte în care încheieturile mâinilor au fost tăiate și membrele legate.

Nu a găsit nimic.

Felicitari. Ai începutul unui spectacol de ciudați original în orașul tău.

Se încruntă și își termină cafeaua cu lapte pe care o cumpărase de la Starbucks-ul din capătul străzii. A decis să facă o altă cerere, specificând călușul cu bilă și încheieturile tăiate ale celui de-al doilea cadavru. Poate că prima ei căutare fusese prea îngustă. Creierul ei se simțea împărțit în o sută de bucăți. Asta era normal pentru zi de lucru, dar astăzi o bucată uriașă etichetată Jayne ocupa o secțiune mai mare decât merita.

Ava trecuse pe la apartamentul ei înainte de muncă. Vecina ei avusese dreptate. Locuința ei nu fusese atinsă. Poate că se grăbise să tragă concluzii pripite despre Jayne. Își împachetase mai multe haine pe care să le adauge la garderoba din ce în ce mai mare pe care o păstra la Mason și aruncase o privire prin câteva dulapuri goale și se întrebese dacă ar trebui să-și vândă casa.

Un mic fior îi atinse șira spinării. Era un pas mare. Un subiect în jurul căruia ea și Mason dansaseră în ultimele câteva săptămâni. Se „mutase” inițial pentru că avea nevoie de ajutor cu rana ei. Și pentru că se îndrăgostise până peste cap de detectiv. Bănuia că glonțul din umărul ei nu făcuse decât să gră-

bească linia timpului.

Cu patru săptămâni în urmă, el îi spusese că o iubește, iar ea îi întorsese imediat sentimentele. Știa că este îndrăgostită de el încă dinainte să fie împușcată, dar fusese prea speriată să fie prima persoană care să o spună. Ultima ei relație se stricase într-un mod foarte mare. Fusese arsă și era reticentă să joace din nou acest joc. Mai ales cu un alt polițist.

Acum s-a aruncat în joc cu ambele picioare.

Ar trebui să vând?

„Rahat.” A clasat întrebarea pentru mai târziu. Nu trebuia să ia o decizie chiar acum. Dar credea Mason că nu-și vindea locuința pentru că se gândea că relația va eșua?

Bineînțeles că nu credea. Erau împreună de puțin mai mult de două luni. Trebuia să se aștepte ca ea să mai păstreze locuința o vreme. O puteau folosi ca o chirie. Poate că Jayne avea nevoie...

Stop!

Ultimul tip de chiriaș de care aveau nevoie era unul ca sora ei.

Jayne a intrat prin efracție în casa lui Mason?

Zander se opri la intrarea în biroul ei. „Ai auzit identitatea celui de-al doilea cadavru?”

„Nu, ce au ei?” Creierul Avei a schimbat rapid vitezele, revenind la crime.

„Aseară a sunat la linia de informații o femeie al cărei fost soț are un tatuaj pe partea din spate a gambei. L-a sunat la serviciu și el nu a apărut nici duminică, nici luni. Mi-a dat numele dentistului pe care să îl transmit medicului legist pentru a solicita filme dentare digitale.”

Ochii strălucitori ai lui Zander i-au spus că păstrează cea mai bună bucățică din poveste pentru final.

Ea a mușcat. „Unde lucrează?”

„Universe of Tires.”

„Sună ca o potrivire bună. A lucrat sau a locuit în Vernonia?”

„Nu. Asta e partea ciudată. El locuiește de fapt în Oregon City, iar magazinul său este chiar mai la sud, în Canby. Cineva a făcut o călătorie specială

pentru a-l duce până la Vernonia.”

„Posibil ca acolo să fie locul de baștină al subiectului nostru. Ai spus că femeia este fosta soție? Deci, ea nu știe ce a făcut el în ultimele zile.”

Zander s-a sprijinit de tocul ușii și și-a încrucișat brațele. „Așa este. Numele ei este Laura King. Am sunat-o aseară, după ce am primit prima informație, și am întrebat-o. A spus că stă la un prieten și mi-a dat numărul lui. Mi-a trimis și o fotografie pe e-mail. Cred că l-am găsit pe fostul ei soț, Aaron King.”

„Arată-mi”, i-a cerut Ava. S-a ridicat și l-a urmat pe Zander la biroul lui și a așteptat în timp ce el își deschidea e-mailul. A deschis o fotografie cu un bărbat care ținea un somon uriaș pe puntea unei bărci de pescuit într-o zi însorită superbă. „Oh, cred că ai dreptate.”

Bărbatul rânjea la cameră, mândru de captura sa. Viața strălucea în ochii lui, dar Ava a recunoscut trăsăturile faciale ale cadavrului pe care îl găsiseră cu o zi înainte. „Părul lui este un pic mai lung în fotografie.” S-a aplecat mai aproape de ecran și a arătat spre partea inferioară a piciorului lui. „Este o parte din coada dragonului care iese pe partea laterală a piciorului?”

„Am observat și eu asta. Da, tatuajul tipului nostru iese în evidență atât de mult când este privit din față.”

Ava a suspinat. „Care sunt statisticile lui?”

„Asistent manager la Canby Universe of Tires. Vârsta treizeci și cinci de ani. Fără copii. Divorțul a fost finalizat în urmă cu mai puțin de o lună.”

Auzind „fără copii”, Ava s-a simțit puțin ușurată. Creierul ei a început să proceseze informațiile noului bărbat. Carson Scott fusese și el singur, fără copii. Aproiați ca vârstă și constituție. „Ai întrebat-o pe Laura dacă Aaron îl cunoștea pe Carson Scott?”

„Nu am întrebat. Ea va fi aici în curând pentru un interviu și apoi vom putea începe să punem piesele cap la cap.” Vorbea mai repede în entuziasmul lui.

Ava o simțea și ea. Tocmai făcuseră un pas mai aproape de a afla cine era criminalul lor.

„Ai auzit că președintele a făcut o declarație despre Carson Scott?” a

întrebat Zander.

„Nu. Dar asta are sens, având în vedere poziția lui. Ce a spus?”

„Aproape nimic. 'Suntem întristați, bla,bla, ne rugăm pentru familia lui, bla, bla.' Nici măcar nu a apărut în fața camerei. A făcut pur și simplu un comunicat de presă.”

„Ce? Pentru moartea unui membru al Congresului? Asta pare un pic rece.”

„Nu ai citit ce spune publicul online despre acest caz, nu-i așa?”

„Oh, rahat. Îmi pot imagina ce se spune. Știu mai bine decât să mă uit pe internet. Nici tu nu ar trebui să citești chestiile astea. Îl acuză pe celălalt partid politic că l-a ucis? Sau a fost făcut de teroriști?”

„Nu, zvonul care circulă în spațiul cibernetic este că a fost crimă sexuală întortocheată.”

Ava ar fi vrut să fie surprinsă. „Pentru că era dezbrăcat, nu? Oamenii chiar trebuie să treacă peste asta. Acesta este motivul pentru care președintele a făcut pur și simplu un comunicat de presă?”

„Probabil. Când a apărut al doilea cadavru, poveștile și comentariile au explodat. Bondage și S&M și tot felul de sugestii ciudate circulă despre cei doi bărbați împreună. Bănuiesc că președintele pune o oarecare distanță între el și Carson Scott. Ajutoarele sale sunt probabil îngrijorate că un scandal politic va fi asociat cu moartea lui Scott.”

„Nici măcar nu știm dacă cele două victime s-au intersectat!” a fumegat Ava. „În unele zile urăsc internetul, chiar îl urăsc.”

„Sunt o mulțime de oameni plictisiți acolo cărora le place să-și adauge părerea la orice.”

„Este programată o conferință de presă?” a întrebat ea.

„Da, Duncan a aranjat una pentru mâine. A primit telefoane de la primarii din Portland și Vancouver. Oamenii sunt îngrijorați că există un criminal în serie care se plimbă prin zonă.”

„Există”, a afirmat Ava. „Ei bine, suntem destul de siguri că există. La naiba cu asta. Știu că avem un criminal în serie.”

„În presă i se spune Ucigașul de pe pod”, a adăugat Zander.

„Serios? Un nume deja?” Ea s-a gândit o clipă. „Mă întreb dacă asta îl face să vrea să continue să folosească podurile, sau să facă exact opusul și să-l schimbe. Unor oameni nu le place ca acțiunile lor să fie luate de bune.”

„Să sperăm că vom rezolva asta înainte să aflăm.”

„Întrebarea este: „Cine urmează? ”, a spus Ava. „Cineva nu creează scene elaborate pentru ca noi să le găsim și apoi pur și simplu să se oprească; se bucură de atenție și de șocul nostru.”

„Mă deranjează că al doilea cadavru a fost găsit atât de repede după primul. De obicei, există o perioadă de răcorire pentru criminal. Dacă cele douăzeci și patru de ore au fost perioada lui de refacere, nu vreau să știu cum e când e pe val.” Zander a scuturat din cap.

Telefonul personal al Avei a vibrat. Ea a verificat ecranul și a gemut. „Oh, rahat. Care e data de azi?”

„Unsprezece”, a răspuns Zander.

„Am dat de belea”, a mormăit ea și s-a mutat pe hol pentru puțină intimitate.

„Bună, Corinne”, a răspuns ea.

„Ava. Unde ești? Ai întârziat cincisprezece minute.”

Ava și-a frecat fruntea. „Știu. Am uitat complet de întâlnirea noastră din această dimineață. Nu știu dacă te-ai uitat la știri...”

„Vrei să-ți folosești complet brațul sau nu?” a întrebat Corinne. „Nu poți lipsi de la fizioterapie. Faci progrese bune și nu vreau să rămâi în urmă.”

„Mi-am făcut exercițiile zilnice.” *Cu excepția ultimelor două zile.*

„Uh-huh. Am auzit asta de la toată lumea.”

„Ai un loc liber mâine?” a întrebat Ava. Și-a mișcat timid brațul stâng, încercând unele dintre mișcărilor pe care Corinne o învățase. Durerea i-a străbătut brațul și a oftat.

„Îți testezi brațul, Ava?”

„Poate. Vreau doar să văd cum se simt lucrurile.”

„Să-ți mângâi brațul nu-ți face niciun favor.”

„Știu. Am avut două crime aruncate în farfuria mea în ultimele câteva zile, așa că am fost un pic ocupată”, a spus ea. „Îmi pare rău”, a adăugat ea

imediat. „Sunt frustrată. Și vreau ca brațul meu să fie la fel de aproape de normal ca și tine. Ce zici de mâine?”

„Am programări toată săptămâna. Să păstrăm întâlnirea ta permanentă pentru săptămâna viitoare. Dacă primesc o anulare până atunci, o să te anunț. Nu te lenevi cu temele săptămâna asta, sau vei plânge dublu săptămâna viitoare.”

Corinne nu exagera. Ava era adusă la lacrimi cel puțin o dată la fiecare ședință. A încheiat convorbirea.

Nu pot lipsi de la fizioterapie. Își mișca cu grijă brațul într-un cerc lent și larg, simțind cum mușchii și oasele care se vindeau îi trimiteau durerea direct în creier.

Nu avusese niciodată o rană până atunci. Nici oase rupte, nici glezne luxate. Aceasta era o experiență nouă, care afecta modul în care se îmbrăca cum dormea și cum se mișca. În. Fiecare. Zi.

Cu alte cuvinte, era o mare durere în fund.

Zander a prins-o din urmă. „Hei”, a spus el. „Fosta soție a lui Aaron King este aici. L-a adus pe colegul de cameră al lui Aaron cu ea, ceea ce ne scutește de ceva timp în plus, iar eu am un raport preliminar de la medicul legist. Vrei să arunci o privire înainte să mergem să vorbim cu ei? Înregistrările dentare au confirmat că este el.”

„O să mă uit în timp ce mergem.” Ava întinse mâna spre hârtia din mâna lui. „Cine este colegul de cameră?”

„Gordon Oleson.”

A scanat scurtul e-mail de la Seth Rutledge. Acesta confirmase că cauza morții fusese exsanguinarea, iar odontologul comparase filmele dentare cu dinții lui Aaron King. Seth atașase o fotografie a capului victimei pentru a i-o arăta fostei soții dacă dorea să confirme vizual. Ava se uită peste el. Tonul pielii lui Aaron King era cu siguranță greșit, dar nu era nimic sângeros sau șocant în fotografie. Părea să doarmă într-o lumină proastă.

„Crezi că vor cere să vadă asta?” a întrebat Ava, lungindu-și pașii pentru a ține pasul cu cei lungi ai lui Zander.

„Sper că nu. Să nu oferim decât dacă fosta soție pare să aibă nevoie să o

vadă.”

Ava dădu din cap. Unii oameni trebuiau să vadă moartea pentru a o accepta. „Bănuiesc că va dori să meargă în clădirea ME.”

„Duncan a spus ceva despre faptul că lucrezi cu Mason? L-au adăugat oficial pe Mason la grupul operativ, nu? El și partenerul său, Lusco? Cred că o parte a conferinței de presă de astăzi va arăta toate departamentele care contribuie la căutarea ucigașului congressmanului.”

„Duncan nu a spus prea multe. Mi-a spus că este conștient de rolul lui Mason și al lui Ray Lusco în ceea ce privește uciderea congressmanului Scott, dar nu și-a exprimat îngrijorarea cu privire la faptul că noi doi lucrăm împreună.”

„Bun. Ei lucrează la găsirea dubitei, corect?” Zander trebuie să fi observat că ea aproape alerga; a încetinit.

Ava și-a prins răsuflarea. „Știu că asta e o parte din ceea ce lucrează astăzi. Departamentul lor a primit recent un software de îmbunătățire video grozav, care rivalizează cu ceea ce pot face ai noștri din Est. Să sperăm că pot obține niște rezultate rapide.”

„Cum e brațul?”

„Dureros. Întepenit. În unele zile îmi pun fularul la loc seara ca să mă odihnesc. Este uimitor cât de rău se poate simți după o zi în care nu am făcut absolut nimic.”

S-a oprit în fața ușii de la sala de așteptare. „Ești gata să vorbești cu dna. King?”

„Absolut.”

Capitolul 8

Mason a dat din cap și a încercat să pară că a înțeles despre ce vorbea tehnicianul video. Charley era entuziasmat și în plin mod geek-speak.

Demonstrase cum adăugase și îndepărtase straturi pentru a îmbunătăți imaginea, iar Mason era pe punctul de a-și pierde răbdarea.

Spune-mi doar ce ai găsit!

Ray Lusco dădea și el mult din cap și se încrunta, dar Mason bănuia că înțelegea cam la fel de mult ca și Mason. Mâinile tehnicianului au zburat pe tastatură, luminând imaginea și făcând zoom pe dubiță, în timp ce aceasta stătea parcată pe podul Fremont.

„Asta a fost tot ce am putut face din unghiul ăsta”, a declarat Charley. Imaginea ucigașului lor și a părții din spate a dubitei au umplut brusc ecranul, iar criminalul a deschis ușa laterală a dubitei sale. Charley a înghețat filmarea când bărbatul s-a întors în direcția camerei lor.

Mason s-a aplecat mai aproape. Criminalul era încă doar o umbră. Nu-i putea distinge nicio trăsătură în afară de nas și bărbie. „Nu mai puteți face rost de altele?”

Charley a scuturat din cap. „Din poza asta, băieții noștri spun că are cam un metru optzeci și cinci și nouăzeci de kilograme. Șapca pe care o poartă face culoarea părului greu de ghicit.”

„Nu vrem presupuneri”, mormăi Ray. „De asemenea, nu ne putem da seama cu ce este îmbrăcat. Care este marca dubitei?”

„Ford Econoline. Relativ nouă. Nu am restrâns încă anul pentru că nu s-au schimbat prea multe în stilul caroseriei lor.”

„Dar plăcuțele de înmatriculare?”, a întrebat Mason.

„De necitit”, a spus Charley. „Cred că e ceva care le estompează. Poate un capac de plastic? Orice este peste ele este suficient pentru a părea normal dacă trece pe lângă tine, dar face imposibilă orice îmbunătățire de la distanță.”

Criminalul nostru este un planificator.

„Și nu pot citi ce scrie pe ușa din spate a dubitei în acest clip. Logo-ul este de fapt cuvinte, nu doar o imagine”, a spus Charley.

Mason putea auzi bucuria din vocea tehnicianului; era clar că avea ceva bun de împărtășit.

„Dar am găsit o imagine de pe o cameră de trafic de pe autostrada 405, imediat după ce a ieșit de pe pod”, a adăugat Charley. „Am lucrat cu asta și

cred că am găsit ceva.”

„Bun. Știam că au căutat înregistrările camerelor din zona imediată. L-au reperat în altă parte?”

„Până acum au descoperit doar acest clip suplimentar.” Charley puse în mișcare o altă înregistrare video, iar Mason privi cum o dubiță albă trecea în viteză, cu partea șoferului îndreptată spre cameră.

„Logo-ul era și pe portiera șoferului”, a declarat Mason. „Nu doar pe spate.”

„Acum priviți.” Efervescența s-a rostogolit din tehnician.

Pe ecran, dubița a înghețat brusc, s-a mărit, și-a pierdut calitatea granulată și a intrat într-o focalizare decentă. Ray s-a apropiat de ecran pentru a citi amprenta de pe portiera șoferului. „Oh, rahat.”

Mason a închis ochii pentru scurt timp. Portland nu avea nevoie de asta.

Citise ORAȘUL PORTLAND cu litere mari pe ușă, cu ORAȘUL CARE FUNCȚIONEAZĂ sub asta. Nu putea distinge cei doi trandafiri roșii mici care încadrau numărul de telefon de pe linia a treia, dar știa că erau acolo. Văzuse logo-ul de o mie de ori pe vehiculele orașului.

„O să aflu dacă le lipsește vreun vehicul.” Ray și-a scos telefonul mobil și a ieșit din camera video.

„S-ar putea să nu le lipsească niciun vehicul”, a spus Charley. „Poate că nu vor fi deloc ciudățenii în jurnalele lor dacă tipul ăsta lucrează pentru primărie și conduce în mod regulat o dubă.”

„Crezi că a pus ceva peste plăcuța de înmatriculare, dar nu a făcut nimic în legătură cu sigla? Pun pariu că și-a făcut niște abțibilduri magnetice pentru mașini. Sau le-a furat. El știa foarte bine că vom vedea logo-ul orașului pe dubiță, așa că bănuiesc că pista asta nu va duce nicăieri. Ce a reușit să țină ascuns au fost plăcuțele. De ce?” Mason se holbă la Charley.

„Pentru că sunt chiar relevante?” spuse el încet.

„Bingo. Acum trebuie să aflăm de ce. Ori el deține dubița, ori cunoaște persoana care o deține. Sau găsirea dubiței propriu-zise îl va lega *cumva* de el.” Mintea lui Mason a sortat posibilitățile, dorindu-și să aibă înregistrarea video de la uciderea lui Aaron King. S-a uitat din nou la imaginea de pe partea late-

rală a dubiței. Șoferul era abia vizibil.

„Asta nu ne ajută să-l identificăm pe șofer, nu-i așa?”

Charley a scuturat din cap. „Am încercat totul. L-am sunat chiar și pe dezvoltatorul acestui software să vadă dacă există vreun truc de care eu nu sunt la curent, dar nu mi-aș ține respirația.”

„Poți să arăți din nou partea în care se apleacă peste marginea podului?”

Tehnicianul a dat din cap și a bătut în taste. Mason a privit cum criminalul se apleca mult peste apă. „Poți să te apropii mai mult?” A mai apăsător pe taste, iar imaginea s-a mărit. Charley a făcut câteva ajustări la granulația imaginii, apoi a tăiat cele zece secunde de filmare și le-a pus pe o buclă lentă care să ruleze iar și iar. Ucigașul lor rămăsese o siluetă fără chip, i se vedea doar profilul nasului și bărbia, dar Mason putea simți entuziasmul bărbatului de la înălțimea și riscul poziției sale.

„Arată ca un dependent de adrenalină”, a comentat Charley. „Nu-i e frică. Uite cum împinge în afară cât de departe poate”.

Mason dădu din cap, privirea lui nepărăsind figura. De ce să-și asume riscul de a se întinde atât de mult? Se bucura de fiorul vânătorii?

Pericolul poziției îi făcea stomacul lui Mason să se îndoiaie de fiecare dată când privea.

Într-o zi îl va întreba pe criminal de ce.

Ava o plăcea pe Laura King, dar nu-l plăcea deloc pe colegul de cameră al lui Aaron King, Gordon Oleson. Nici măcar un pic. Iar Zander părea să aibă sentimente similare.

Laura plânsese în tăcere în timp ce Zander și Ava îi conduceau pe ea și pe Gordon din sala de așteptare într-o sală de interviuri goală pentru a discuta. Ochii albaștri umezi ai Laurei King străluceau cu inocența unei pisicuțe rănite. Gordon mergea înclinat, cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor. Furia și

frustrarea radiau din el.

Se așezaseră în jurul unei mese mari în timp ce Ava și Zander au petrecut câteva momente răspunzând întrebărilor Laurei și ale lui Gordon despre moartea lui Aaron. Gordon părea să devină mai furios cu fiecare întrebare la care nu puteau răspunde. Voia rezultate. Acum.

„Încă investigăm”, i-a repetat Ava bărbatului. „Cadavrul lui a fost identificat abia în această dimineață și am avut agenți și polițiști imediat la fața locului. Sunt încă acolo, interogând pe toată lumea.”

„Probabil că vă petreceți mai mult timp cu crima lui Scott. Un congressman este mult mai important decât prietenul meu, în ochii FBI-ului.”

Ava a numărat până la zece. „Ambii bărbați sunt importanți. Și bănuim că au fost uciși de același om. Dacă îl găsim pe ucigașul lui Carson Scott, îl vom găsi și pe al lui Aaron.”

„Dacă Carson Scott nu ar fi fost congressman, FBI-ul nici măcar nu ar fi fost implicat”, a ripostat Gordon. „Probabil că polițiștii țărani din Vernonia s-ar fi ocupat de moartea lui Aaron. Nu și-ar putea găsi fundul nici cu o oglindă.”

„Așa ai prefera să fie?”, a spus Ava. „Vrei să ne îndepărtăm de a afla cine ți-a ucis prietenul? Sau ai de gând să ne dai o mână de ajutor?”

„Nu are niciun sens ce spui”, i-a spus Laura lui Gordon. „Cui îi pasă *de ce* FBI-ul este implicat? Ei sunt, iar eu le sunt recunoscătoare! Acum *treci peste asta* și răspunde-le la întrebări.”

Ava o plăcea și mai mult.

Gordon era în mod clar genul care izbucnea în furie când era supărat și nu dădea atenție la cât de ridicol părea.

„Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită”, i-a spus ea Laurei, concentrându-și interviul asupra femeii și lăsându-l pe Gordon să fiarbă până când se putea comporta ca un om. „Când a fost ultimul tău contact cu Aaron?”

„Îmi trimisese un mesaj săptămâna trecută, întrebându-mă dacă ar putea să treacă pe la mine duminică, după serviciu, să ia niște unelte pe care le lăsase în urmă. Am fost de acord, dar nu a mai apărut.”

„Nu l-ai întreb de ce nu a apărut?”

Ea a ridicat din umeri. „Nu-l cunoști pe Aaron. Nu e de încredere. Nu am

fost surprinsă că nu a venit. Am învățat cu mult timp în urmă să nu-mi fac planuri pe baza a ceea ce sugerează el.”

Ava a notat data pe carnetelul ei. Duminică seara fusese noaptea în care Carson Scott fusese spânzurat de pe pod. „Șeful lui ți-a spus că nu a venit la serviciu duminică, nu? Nici luni?”

„Așa este”, spuse Laura în timp ce se uita la Gordon. „Cum se face că nu ai făcut nimic când nu s-a întors la tine duminică seara?”

Gordon a ridicat un umăr. „Serios? E un adult. Dacă a decis să petreacă noaptea în altă parte, nu e treaba mea.”

Laura a tresărit și s-a uitat în altă parte.

Ava a schimbat o privire cu Zander, care a ridicat o sprânceană. Ava s-a întrebat dacă Aaron mai petrecuse noaptea în altă parte în timpul căsniciei lor fără să-și informeze soția.

Am fost și eu acolo, Laura. Ai făcut bine că l-ai dat afară.

„Când l-ai văzut ultima dată pe Aaron?” l-a întrebat Zander pe Gordon.

„Duminică, înainte să plece la muncă. Eram treaz când a plecat.”

„Nu ți-a spus că are planuri pentru după muncă?”

„Nah. Nu cred că am vorbit.”

Zander s-a uitat la notițele sale. „De cât timp locuiește Aaron cu tine?”

„Aaron stă pe canapeaua mea de aproximativ o lună. Încearcă să economisească pentru a-și lua o locuință a lui, dar banii lui sunt absorbiți de pensia alimentară.” Gordon a aruncat o privire către Laura. Ea l-a ignorat și s-a holbat drept în față.

Furia bărbatului îi dădu dureri de cap Avei. Era pe cale să îi despartă pe cei doi și să vorbească singură cu Laura. Ea și Laura meritau amândouă o pauză de la Gordon.

Zander și-a lăsat pixul jos și s-a aplecat în față, susținându-i privirea lui Gordon. „M-am cam săturat de furia ta îndreptată împotriva noastră și a Laurei. Ea este aici ca să ne ajute să ne dăm seama ce naiba s-a întâmplat cu Aaron, dar tu pari să fii aici ca să faci scandal pentru altceva. E timpul să treci peste asta și să folosești un pic de politețe. Dacă nu vrei să vorbești cu noi, spune-mi acum.”

Ava își mușcă obrazul. *Hai, Zander!*

Gordon s-a holbat la agent pentru o secundă întreagă și apoi s-a uitat la masă. „Îmi pare rău”, mormăi el.

„Laura, medicul legist ți-a spus că a confirmat că a fost Aaron, nu?” a întrebat Ava.

Femeia a dat din cap în timp ce lacrimi proaspete curgeau. „Da, m-a sunat după ce înregistrările dentare au fost verificate.”

„Știu că Zander te-a întrebat aseară dacă Aaron îl cunoștea pe Carson Scott și i-ai spus că nu crezi. Dar tu, Gordon? A menționat vreodată Aaron că s-a întâlnit cu un congressman?”

Gordon a scuturat din cap. „Știu că primarul din Canby își aduce mașina în centrul său Universe of Tires. Asta e cea mai importantă persoană despre care mi-a spus.”

Ava s-a întrebat dacă Carson avusese vreodată nevoie să își ducă mașina la service în Canby. A scris un bilet. Vancouver și Canby erau la aproape o oră distanță. Carson ar fi avut nevoie de un motiv întemeiat pentru a merge atât de departe spre sud, în Oregon.

Era treaba ei să găsească acel motiv.

„Avea Aaron prieteni în zona Vancouver? Oameni pe care i-ar fi vizitat?”

Laura a scuturat din cap. „Nu din câte știu eu. Niciunul dintre noi nu s-a dus vreodată acolo.”

Ava a dat din cap. Nu era neobișnuit ca locuitorii din zona metropolitană Portland să traverseze rar podurile spre Washington. Vancouver era un oraș relativ mic. Ea locuise în Portland timp de doi ani înainte de a trece granița în Vancouver în timpul unei călătorii spre Seattle. Cineva putea să clipească și să îl rateze.

„Avea Aaron dușmani? Cineva care ar fi făcut asta?” a întrebat Zander.

Laura și Gordon s-au uitat unul la celălalt. Laura a scuturat din cap. „Nu din câte știu eu. Aaron era destul de relaxat și nu era genul care să înfurie pe cineva.”

Gordon s-a mișcat în scaun. „Știu că s-a certat cu un tip în fața unui bar

acum câteva weekenduri. Tipul a parcat prea aproape de camionul lui Aaron și a lovit portiera pasagerului când a coborât. Aaron era în camioneta lui în acel moment și l-a confruntat. Nu s-a ajuns la mare lucru. Aaron era supărat când a ajuns acasă și știu că a fotografiat plăcuța de înmatriculare a tipului, dar cred că asta a fost tot. Nu a mai pomenit de asta.”

„I-ai lăsat pe oamenii noștri să intre în apartamentul tău în această dimineață pentru a-și începe căutările, nu?” a întrebat Ava. „Camioneta lui Aaron era în parcare?” Verificarea documentelor a arătat că Aaron conducea o Toyota Tundra.

„Camioneta lui nu s-a mai întors de când a plecat la muncă duminică dimineața.”

Ava s-a încruntat. Vehiculul lui Carson Scott fusese lăsat în parcare, la apartamentul său. Dar McKenna spusese că a condus un Ford Explorer argintiu, pe care încă nu-l găsiseră. Ce făcuse criminalul lor cu mașinile bărbaților?

Avei îi plăcea să aibă vehicule implicate în cazurile ei. Erau greu de ascuns și adesea ușor de urmărit. Acum căutau două vehicule diferite.

În dimineața aceea, un e-mail trimis de Mason unui grup operativ spusese că dubița albă de pe podul Fremont avea o siglă a orașului Portland pe spatele și pe ușile laterale. Cercetările ulterioare nu au scos la iveală nicio dubiță dispărută din flotă. Managerul parcului auto declarase că mai mulți angajați își conduceau camionetele acasă, dar susținea că cea de pe pod nu era a lor. Își putea da seama uitându-se la bara de protecție și la roți. Da, ei foloseau Ford Econolines, dar nu ca aceea.

Orașul Portland avea zeci de foi magnetice mari cu sigla orașului, dar era imposibil să le urmărească. Managerul parcului auto a spus că erau furate de pe vehicule tot timpul. Majoritatea vehiculelor aveau logo-uri vopsite, dar unele foloseau magneți.

Zander le-a mai pus câteva întrebări Laurei și lui Gordon, apoi le-a mulțumit și i-a concediat. I-a condus până la ușă și apoi s-a așezat pe scaunul său cu un oftat. „Gordon este genul de om care nu va ajunge nicăieri dacă nu încetează să caute pe cineva pe care să dea vina pentru orice lucru mărunt.

Omule, am vrut să-l pocnesc de câteva ori.”

„Știu genul”, a fost de acord Ava. Ea a scanat fotografiile apartamentului lui Gordon pe care tehnicienii de la locul crimei tocmai le încărcaseră. „Ce groapă de rahat. Cum trăiesc oamenii așa? E o chestie masculină? Femeile pe care le cunosc își spală vasele din când în când.” Și-a întors laptopul pentru ca Zander să vadă. El a făcut o grimasă la fotografiile cu bucătăria și baia murdare. Ea a făcut clic pe o altă fotografie a unei canapele dintr-un living, cu două perne și câteva păături șifonate. A observat că pernele nu aveau fețe de pernă. *Acari de praf*. „Aaron nu a mai dormit acolo de sâmbătă seara și nimeni nu i-a ridicat păturile?”

„Gordon nu mi se pare genul care să fie deranjat de câteva păături și perne.”

„Bine zis.”

Farfurii, câni și cutii de suc erau stivuite pe măsuța de lângă canapea.

„Sper să găsească ceva. Nu-mi pasă ce este.”

„Aaron nu putea fi mai diferit de Carson”, a observat Zander. „Sunt doi bărbați foarte diferiți, în afară de vârsta lor.”

„Trebuie să ne dăm seama unde se leagă cercurile lor. Nu știu dacă trebuie să căutăm adânc în trecutul lor sau în istoria lor recentă.”

„Am verificat istoria evidentă: școli, orașe, locuri de muncă, familie”, a spus Zander. „Nimic nu se intersectează. Amândoi au trăit toată viața în nord-vestul Pacificului; cam atât de aproape am ajuns la prima vedere. Nici măcar nu fac parte din același partid politic”.

„Apoi încetănim și privim mai adânc”, a spus Ava. „Prietenii și cunoștințele sunt cele mai greu de investigat. Ele sunt fluide și se schimbă constant pentru majoritatea oamenilor.”

„Sau nu au nimic în comun în afară de criminalul nostru”, a spus Zander. „Amândoi știm că nu așa se întâmplă de obicei.”

„Vom găsi legătura.” Ea a suspinat și s-a întins pentru a-și pocni coloana vertebrală.

„Ce a fost în dimineața asta? Arătai de parcă ai fi vrut să sugrumi pe cineva când te-am văzut prima dată.”

Ava a trebuit să se gândească în urmă pentru o scurtă secundă. „Nu ai auzit ultimul episod din povestea geamănului meu.”

Zander s-a luminat. „Pune-mă la curent.” De când ajunsese să-l cunoască pe Zander la ultimul lor caz, el fusese interesat de poveștile ei despre sora ei sălbatică. El susținea că familia lui era prea plictisitoare și că trebuia să trăiască indirect prin ea.

Putea avea asta.

Ava a parcat în fața clădirii vechi de apartamente unde o luase ultima dată pe Jayne pentru a o duce la un „interviu de angajare”. Stătea tăcută în mașină, privind ploaia alunecând pe parbriz. Încă mai putea să se întoarcă. S-a uitat în oglinda retrovizoare și și-a șters o pată de rimel de pe obraz.

Ochii lui Jayne se uitau la ea.

Ea a clipit și s-a văzut din nou. Când erau mai tinere, ea avea zile în care nu era sigură unde se oprea ea și unde începea Jayne. Experiențele lui Jayne deveneau ale ei. Își povesteau totul, până la punctul în care simțeau că împărtășesc aceeași istorie.

Mai târziu, își dăduse seama că visase incidente care nu i se întâmplaseră niciodată ei; i se întâmplaseră lui Jayne, dar când Jayne le descrisese, Ava le plasase în băncile de memorie comună. Odată, îi explicase unui terapeut că era vorba de un colectiv hivic. La fel ca Borg din Star Trek: fiecare individ se cufunda mental într-un depozit comun de amintiri și îl revendica ca fiind al său.

Dacă i s-a întâmplat lui Jayne, atunci i s-a întâmplat și ei.

Până când lucrurile s-au schimbat. Privind în urmă, Ava credea că creierul lui Jayne s-a schimbat în jurul pubertății. Întotdeauna fusese cea care căuta atenția și cea egoistă, dar în gimnaziu trecuse la un alt nivel. Ava începuse să țină lucrurile pentru ea, formându-și propria persoană, nevrând să

fie complet legată de o persoană care nu era... amabilă.

Ava a ieșit din mașină și și-a ridicat gluga hainei. Fără să știe în ce apartament locuise sora ei, a căutat până când a găsit unul cu un semn murdar MANAGER lângă ușă. A bătut la ușă și a așteptat. Complexul de apartamente era vechi și obosit. Biciclete de copii mici și saci de gunoi de plastic se înghesuiau pe unele dintre terase.

Ușa s-a deschis și o femeie slabă, cu părul cărunt, a privit-o peste ochelarii de citit. Managerul și-a tras răsuflarea la vederea ei, în timp ce Ava a fost lovită în față de mirosul litierelor pentru pisici. Se pare că multe.

„Era și timpul să...” Femeia și-a întrerupt propoziția furioasă și s-a încruntat la Ava. „Tu nu ești Jayne.” Curiozitatea i s-a răspândit pe față și a făcut un pas mai aproape.

Ava și-a dat gluga înapoi, preferând să-și ude părul decât să fie confundată cu geamăna ei. Ea a zâmbit. „Nu, o caut pe Jayne. După reacția ta față de mine, presupun că a plecat de mult?”

„Ești o soră?” Femeia a continuat să o privească la față, apoi a trecut cu privirea peste ea din cap până în picioare. „Nu poți fi.”

„Sunt sora ei. Nu mai locuiește aici?” a întrebat Ava cu răbdare. Femeia părea uimită de apariția Avei. *Cât de rău arată Jayne?*

„Nu”, a spus încet managerul. „A plecat de cel puțin o lună. A renunțat la chiria pe două luni, dar măcar am păstrat avansul.” Ea s-a încruntat și sprâncenele i s-au strâns. „Am dreptul să păstrez avansul și chiria pe ultima lună. Trebuia să dea preaviz și nu a făcut-o. Și mi-a luat o săptămână să repun locul ăla în formă.”

Ți-a stricat și cuptorul cu microunde? „Nu sunt aici pentru bani, și sunt sigură că vă datorează destul de mult. Încerc doar să o găsesc. A dispărut și numărul ei de mobil nu mai funcționează. Presupun că nu a lăsat o adresă de expediere?”

Femeia a chicotit, ochii ei încrețindu-se peste ochelari. „Fata aia nu e genul care să lase o adresă de expediere. Ultimul lucru pe care și-l dorește este ca oamenii din trecutul ei să țină pasul cu ea. Îi place *un nou început*.”

Ava tresări la frază. Jayne o folosisese tot timpul. Întotdeauna își căuta

următorul *nou început* și lăsa în urmă tot restul într-un șanț. Era un semn bun că Jayne se despărțise pentru ceea ce credea ea că sunt pășuni mai verzi. „Văd că ai petrecut ceva timp vorbind cu Jayne.”

„De multe ori.” Fața managerului s-a înmuiat. „Nu e o fată rea, doar răătăcită.”

Ava a ridicat o sprânceană. „Pentru cineva căruia îi datorează bani, ești foarte amabilă. Nu trebuie s-o îndulcești pe Jayne pentru mine. Știu exact ce fel de persoană este sora mea. Consideră-te norocoasă că nu a dat foc unei clădiri.”

„Vrei să intri un minut? Pot să scot vechea ei cerere și să văd dacă e ceva util pentru tine.” Managerul a făcut un pas înapoi, oferindu-i Ava o vedere clară în sufrageria ei verde mazăre. Două pisici o contemplau pe Ava de la postul lor de deasupra unui dulap de porțelanuri, cu cozile mișcându-se.

„Oh, nu. Nu pot să rămân.” Ava își dorea să poarte un ceas la care să arunce o privire. Mirosul de cutie pentru pisici îi făcea rău și se simțea puțin vinovată că îi fura timp de la cazurile ei de crimă de pe pod. „Știți unde lucra Jayne sau cunoașteți pe cineva din complex cu care își petrecea timpul? Pot reveni dacă găsiți cererea.” Scoase o carte de vizită și i-o înmână femeii.

„FBI?” S-a holbat mai tare la Ava. „Ce a făcut acum?”

„Singurul lucru de care e vinovată e că e sora mea.”

„Oh, dragă.” Femeia i-a aruncat o privire compătimitoare. „Dacă crezi asta, ești prea naivă pentru a lucra pentru guvern. De ce nu te duci în josul străzii la barul lui Harold?” Ea făcu un gest spre sud. „O stradă mai jos, pe stânga. Jayne a petrecut mult timp acolo și sunt sigură că a vorbit cu toată lumea mai mult decât ar fi trebuit.”

Ava i-a mulțumit și a început să se întoarcă, dar a privit înapoi. „Jayne nu ți-a spus că lucrez pentru FBI?”

„Dragă, nici măcar nu mi-a spus că are o soră. Nu aș fi crezut-o dacă nu te-aș fi văzut cu ochii mei.”

Uimită, Ava a dat din cap, cu gâtul strâns, și a pășit pe alee.

Am încetat să mai spun oamenilor despre ea cu ani în urmă. De ce mă doare că și ea a făcut la fel?

Capitolul 9

A răsfoit câteva pagini din jurnalul său, oprindu-se să citească câte ceva pe ici pe colo. Ținuse unul din când în când timp de mai mulți ani, dar niciodată nu fusese atât de consecvent ca în ultimele luni.

1 decembrie

Am trei zile o// săptămâna asta și o programare la oftalmolog. Cred că am nevoie de o nouă rețetă /sau de ochelari.

Uneori trebuie să mă strâmb la semnele de /indicatoare și știu că nu o făceam înainte. Poate că e timpul să mă gândesc la operația cu laser. Gândul că un laser îmi taie globul ocular îmi provoacă greață, dar jur că m-am săturat să am de-a face cu ochelarii și mi-aș dori ca totul să dispară. Ochiul meu drept devine foarte rău.

A făcut o pauză, și-a acoperit ochiul stâng cu mâna și a privit pe fereastră. De când aflate că operația la ochi nu era o opțiune pentru el. Neclaritatea continua să se agraveze în ochiul drept. Exact așa cum au prezis. Medicul oftalmolog îi majorase de două ori rețeta de la intrarea din decembrie în jurnal, iar asigurarea sa nu acoperise și a doua oară. Să fie al naibii dacă ar fi plătit din nou pentru asta când nu mai avea niciun rost.

În plus, în unele zile nu era la fel de rău ca în altele. Fusese avertizat și despre acest simptom.

/pentru prima oară de când sunt la școală, îmi iau o săptămână o// de Crăciun. LA, aici vin! Soare, Disney și plajă. Ploaia din Oregon mă scoate din sărite anul ăsta. Am poftă de soare.

Își frecă un deget peste cuvântul „sărite”, urând eroarea și dorindu-și să nu fi scris cu pixul. Excursia la Los Angeles nu avusese loc niciodată și încă nu primise o rambursare de la site-ul unde rezervase excursia. Nu că ar fi contat cu adevărat, dar de principiu. I-au spus că îi vor trimite un cec prin poștă în șase până la opt săptămâni.

El nu se grăbea.

Citi mai departe în jurnal, observând greșelile mai frecvente. Îi afectase și vorbirea. Când vorbea cu pisica, auzea cuvinte ciudate ieșindu-i din gură, dar în mintea lui, le rostea pe cele corecte. La început se speriasse, dar doctorul îi spusese că era de așteptat.

O voce blândă vorbea în capul lui: *Tu nu știi ce este frica.*

Ea avea dreptate. Frica lui nu era nimic în comparație cu a ei. Iar faptul că i-a oferit ceea ce avea nevoie, i-a oferit un scop în ultimul său an de viață. Petrecuse prea mulți ani plângându-și de milă și trăind o minciună. Odată ce văzuse lumina a ceea ce trebuia să facă, era pe drumul spre pace.

Calea din fața lui era clară. Trecuse mai multe poduri și se apropia de țelul său.

Își petrecuse ultimele câteva luni lucrând la planurile sale. Atât de multă analiză și planificare. Dar dădea roade. Urmărise știrile și văzuse strălucirea din ochii reporterilor. Chiar și atunci când spuneau cât de îngrozitoare erau crimele, nu-și puteau ascunde plăcerea de a împărtăși știrile groaznice. Toată lumea era interesată de moarte.

Mai ales când cineva important murea într-un mod public oribil.

Se documentase înainte să se ocupe de tăieturile morții. Internetul era plin de articole despre cum să tai corect o încheietură. Existau oameni ciudați și bolnavi acolo. A învățat că trebuie să taie adânc și lung pentru a crea o ieșire eficientă pentru sânge. Rapoartele privind stropii de sânge îl avertizaseră la ce să se aștepte de la prima tăietură. Găsise pe bloguri articole care vorbeau despre tăieturile de ezitare de pe încheieturile oamenilor timizi care încercau să se sinucidă.

Ai luat o decizie, scria într-o postare. Acum nu fi un laș și nu lăsa dovezi că ai avut îndoieli. Arată-le că ai vorbit serios! Cadavrul tău va spune povestea medicului legist. Fă una puternică și fii neînfricat cu alegerea ta.

Fără frică. Îi plăcea cuvântul; se simțea puternic pe limba lui. Fusesse un laș în trecut. Dar acum învățase să fie neînfricat. Iar noua sa cale i-ar fi dovedit-o.

Știa că podul Fremont va atrage atenția publicului. Îl alesese pentru că era bijuteria de pod din Portland. Avea cel mai mare trafic, stătea cel mai sus

și strălucea cel mai tare. Cam ca Carson.

A pufnit.

Podul de la țară era pentru contrast. În același fel în care Aaron era diferit de Carson. De asemenea, alesese locația liniștită din prudență, în cazul în care locuitorii erau atenți la activitățile ciudate de pe podurile din centrul Portlandului. Îi plăcuse sentimentul rural al alegerii sale. Recunoașterea sa înainte de spânzurarea lui Aaron a arătat lipsa camerelor de luat vederi. Complet diferit de cercetările sale despre podul Fremont. Pentru acea misiune, știa că camerele îl vor vedea din câteva locuri, dar își alesese traseul pentru o expunere minimă; nu putea fi prins.

Totuși.

A fost o noapte liniștită, mai puțin stresantă pentru spânzurarea unui cadavru. Aruncase o privire peste marginea podului Vernonia, dar nu se comparase cu adrenalina pe care o primise de pe Fremont. Pe Fremont, viața lui fusese în mâinile lui. Cu o apăsare a degetelor de la picioare, ar fi putut pune capăt la tot. Dar alesese să își urmeze planul.

Nu mai era vorba despre el.

Capitolul 10

Barul lui Harold era întruchiparea unei cârciumi. De aproape, Ava a văzut că pereții exteriori nu fuseseră vopsiți în acest secol, iar cărămizile aveau zeci de ani de murdărie care aproape că le ascundeau nuanța roșie originală. Semnele obligatorii cu bere străluceau, chemând navetiștii de la orele de vârf să cheltuiască câțiva dolari înainte de a se îndrepta spre casă.

Ava a ezitat și s-a uitat la ora de pe telefon. Avea o ședință a grupului de lucru peste o oră. *O să dureze doar câteva minute. Sunt deja aici.*

Intră. Pune câteva întrebări. Pleacă și întoarce-te la muncă, să vânez un criminal.

Decizia luată, a deschis ușa. Fumatul în barurile din Oregon fusese interzis din 2009, dar ea s-a confruntat cu un val puternic de miros de țigară care se scurgea din podea, pereți și tavan. Clădirea era slab luminată, cu o jumătate de duzină de clienți așezați pe scaune la barul de lemn de pe o parte a încăperii mici, concentrați pe două televizoare de deasupra sticlelor de lichior. Stomacul ei a mârâit când a simțit un miros picant ceresc din bucătărie. Un fel de amestec de thailandez și mexican.

Nu avea să stea mult. Căutarea lui Jayne îi luase mai mult timp decât se așteptase. Avea de găsit un ucigaș. Asta era treaba ei.

Nu pot să-i întorc complet spatele surorii mele.

Nimeni nu stătea la mesele împrăștiate prin încăperea mică. În colțul îndepărtat se afla o platformă ridicată pentru ca o formație să anime un ring de dans minuscul. O dureau urechile la gândul că rock-ul live răsuna de pe pereți în spațiul îngust.

Oare îmbătrânise?

S-a apropiat de bar când barmanul a trântit sertarul cu bani și s-a întors să o întâmpine. El a încremenit, dar privirea lui a trecut rapid de la părul ei la pieptul ei, zăbovind prea mult.

O cunoaște pe Jayne.

În sfârșit, în ochii lui s-a făcut lumină și a zâmbit.

Nu era neatractiv, dacă nu te deranjau tipii super-scârboși care se uitau la Billy Ray Cyrus pentru inspirația lor în materie de îngrijire. Ava ar fi pariat bani grei că barmanul îmbrățișase cândva mullet-ul, dar acum avea părul rar, lung până la bărbie, și peticul de suflet al lui Billy.

„Ei bine, dacă nu este FBI-ul!” l-a anunțat Soul Patch pe cel mai apropiat client. Cetățeanul în vârstă de pe scaun s-a uitat la Ava, evident nu a fost impresionat și s-a întors să se uite la televizor.

Ava îi arătă barmanului cel mai bun zâmbet Jayne al ei. „Văd că Jayne m-a menționat.”

Soul Patch și-a sprijinit mâinile pe bar, cu un zâmbet larg. „S-ar putea să se fi lăudat o dată sau de două ori că geamăna ei era agent FBI. Deci tu ești cum ar fi arătat Jayne dacă ar fi fost brunetă și ar fi jucat rolul unei fete

cuminți.” O privea lasciv.

Nivelul de iritare al Avai a crescut până la fierbere.

I-a înmânat cartea ei de vizită, fără nicio pretenție prietenoasă.

„Telefonul ei mobil a fost deconectat. Ai văzut-o recent?”

„Cât de mult am văzut din ea?” El i-a făcut cu ochiul și a luat cardul.

Oh, Jayne. N-ai făcut-o.

Concentrarea lui Soul Patch asupra pieptului ei arăta că Jayne o făcuse. Ea a suspinat și a ridicat o sprânceană.

El s-a uitat la card. „Ava McLane. Jayne mi-a spus că voi două ați fost botezate după actrițe.”

Cetățeanul în vârstă care o concediase cu o clipă înainte și-a întors capul și s-a uitat mai bine. Ava s-a holbat și ea.

„Nu semeni deloc cu Ava Gardner”, a afirmat seniorul. „Cel puțin Jayne a încercat să arate ca Mansfield.”

„Eu nu încerc să arăt ca altcineva”, a spus ea, aproape mușcându-și limba. „Ai văzut-o pe Jayne în ultima vreme?”, l-a întrebat ea pe cinefil.

Movie Buff a ridicat din umeri și și-a îndreptat atenția spre televizor.

Frumoși prieteni ți-ai făcut, Jayne.

„Știi unde o pot găsi?” l-a întrebat Ava pe barman.

Soul Patch și-a mângâiat bărbia. „Ei bine, nu prea a mai fost pe aici de când și-a pierdut apartamentul din apropiere. Înainte să se mute, era aici aproape în fiecare seară. Aș spune că a apărut târziu într-o noapte, acum vreo trei săptămâni. Avea cu ea un tip pe care nu-l cunoșteam și era cu ochii pe el.” El a dat un zâmbet viclean. „Era clar că încerca să mă facă gelos, dar nu-mi păsa. A fost folosită prea mult, știi?”

Ava s-a holbat la el. „Îți dai seama că vorbești de sora mea? Ai putea măcar să te prefaci că ai niște maniere.” Furia i-a întunecat vederea. „Doar pentru că i-ai tras-o, crezi că asta te face mai bun decât ea? Pun pariu că te dai la orice intră pe ușa aia fără să îi atârne ceva între picioare.”

„Miz FBI tocmai te-a prins!” Movie Buff a dat un râs de fumător. „Te-a citit ca pe o carte.” A șuiert și s-a uitat la Ava cu admirație.

„Taci, Oscar”, a mârâit Soul Patch. I-a întâlnit privirea Avei, felul lui

cochet de a flirta dispărând. „Nu știu unde este Jayne. Am avut impresia că acum locuiește în centrul Portlandului. Poate cu o grămadă de alți oameni. Sau altfel într-un adăpost.”

Un adăpost? Inima Avei a căzut. În ce se băgase Jayne?

„A spus că locuiește într-un adăpost?” A încercat să-și mențină cuvintele stabile. Abandonarea surorii ei o lăsase pe Jayne fără altă opțiune?

Nu am abandonat-o. A devenit imposibil să fiu lângă ea.

NU. E. VINA. MEA.

Soul Patch s-a încruntat în timp ce ștergea barul cu o cârpă umedă. Părea să își exerseze niște celule ale memoriei. „Nu-mi amintesc ca ea să fi spus acele cuvinte. A fost mai mult o impresie, poate. Sau altcineva a spus că a fost.”

Inima Avei a încetinit ușurată. „Aveți cartea mea de vizită. Vă rog să mă sunați dacă auziți de ea sau dacă vine aici.” I-a strecurat una lui Oscar, cinefilul. „Și tu.” El s-a uitat la card și l-a ignorat.

Mulțumesc pentru grija ta.

Soul Patch a strecurat-o pe a lui în buzunarul din față al blugilor. „Îl voi păstra undeva la căldură și în siguranță.” A făcut o ultimă încercare de a zâmbi cochet.

Ava și-a mușcat replica, a dat din cap ambilor bărbați și a fugit pe strada întunecată și umedă, simțindu-se vinovată că și-a făcut timp personal pentru a o căuta pe Jayne. Trebuia să se întoarcă la căutările sale pentru un criminal.

Mason se uită din nou la ceasul de pe peretele din spatele ASAC Ben Duncan. Mai era un minut până la începerea ședinței.

Ava ar fi întârziat dacă nu se grăbea. Alți patru agenți, plus Zander Wells și Ray, purtau discuții mărunte în timp ce așteptau ca Ava să apară pentru informarea grupului operativ. Mica sală de ședințe din clădirea FBI era adiacentă centrului de comandă, de unde curgeau informații despre uciderea

lui Carson Scott și Aaron King. Mason se prefăcu că nu observă când Ben se uită la ora de pe telefon și apoi se uită în direcția lui.

Ultimul mesaj al Avei spusese că va ajunge la timp.

Ea a împins ușa, iar inima lui Mason a făcut un mic salt de la emoția care îl lovea întotdeauna când ea intra într-o cameră și de la ușurarea că ajunsese. Oare inima lui se va accelera mereu când ea va apărea sau va dispărea cu timpul? O voce mică îi spunea că bucuria era aici ca să rămână.

Le zâmbi bărbaților din cameră, privirea ei obosită zăbovind asupra lui Mason. Ceva nu era în regulă.

Se vedea în strânsoarea buzelor ei. În ultimele două luni, el învățase să se prindă de micile ei detalii, iar acum ea arăta la fel ca atunci când medicamentele pentru durere își terminaseră efectul sau ceva o tulbura. Renunțase la medicamentele prescrise cu șase săptămâni în urmă, așa că ceva o supăraseră. El a făcut semn spre scaunul de lângă el, iar ea și-a așezat geanta pe el, scoțând un carnetel și micul ei laptop înainte de a muta geanta pe podea. A alunecat în scaun cu un oftat obosit. Ceilalți bărbați s-au așezat pe scaunele lor și au așteptat ca Ben Duncan să își organizeze notițele.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Mason cu o voce joasă.

Ochii albaștri obosiți i-au întâlnit pe ai lui, iar ea i-a strâns mâna sub masă. „Nimic important. Îți spun când terminăm”, a șoptit ea. „Nu-ți face griji.”

Mason i-a acordat cu reticență atenția lui Duncan în timp ce se întreba ce o epuizase pe Ava.

O singură persoană îi făcea asta: Jayne.

Își lăsa deoparte suspiciunile când Duncan îi ceru să informeze echipa cu privire la rezultatele filmărilor cu duba de pe podul Fremont. Mason a recapitulat vizita sa la laborator. „Am ținut secret faptul că pe partea laterală a dubitei se află logo-ul orașului Portland. Este ceva ce vrem să dezvăluim presei?”, a întrebat el. „Vestea se va scurge în cele din urmă. L-am rugat pe managerul flotei să nu vorbească despre asta, dar știm cum se întâmplă.”

„Sunt șanse să fi fost un logo detașabil”, a spus Zander. „Subiectul nostru probabil presupune că l-am prins pe cameră și că am văzut logo-ul. Mă

îndoiesc că se plimbă cu el pe mașină.”

„Dar nu am exclus să fie un angajat al orașului”, a spus un alt agent.

„Deci tipul nostru ne-a lăsat să îl vedem din prostie sau ne înșeală cu logo-ul?” a întrebat Zander.

Duncan a dat din cap. „Vreau să aflu mai multe despre ce indică comportamentul său. Am cerut o consultație BAU, așa că cineva va fi aici mâine. Avem doi morți și chiar nu mai vreau și alții.”

„S-a gândit cineva de ce folosește podurile?” a întrebat Ava. „Poate că asta e o întrebare mai degrabă pentru specialistul de mâine, dar ar putea podurile să însemne ceva pentru el? Care este scopul afișării oamenilor pe un pod?”

Mason s-a așezat mai drept. Nici măcar nu se gândise la motivul unui pod. Presupusese doar că subiectul lor avea o afinitate pentru folosirea lor. *Cum de nu am pus întrebarea asta?*

„Podurile sunt asociate cu puterea”, a spus Ray. „Înălțime și grandoare.”

„N-aș numi podul din Vernonia măreț”, a spus Ava. „Dar continuă.”

„Ele simbolizează o conexiune, aducând lucrurile împreună și oferind o cale”, a adăugat Ray.

Mason și-a ascuns un zâmbet și i-a scanat pe ceilalți agenți din cameră în timp ce se holbau la Ray. Ray nu avea tipul de creier pe care corpul său de linebacker îl sugera. Era deștept și sensibil și îi plăceau chestiile artistice care îl făceau pe Mason să vrea să bocească.

„Am ieșit cu o fată care făcea cărți de tarot. Unul dintre simboluri era un pod.” Ray s-a uitat la ceilalți agenți, dintre care doi au început imediat să caute pe Google cărți de tarot pe tabletele lor.

„Un pod pentru a te ridica deasupra dificultăților”, a citit un agent.

„Un semn al intervenției divine”, a adăugat Zander. Acesta și-a ridicat privirea cu o expresie șocată. „Te rog, nu-mi spune că subiectul nostru se crede Dumnezeu”.

„O legătură între armonia și mizeria din viața ta; te afli la fiecare capăt al podului. În ce direcție mergi?” a citit primul agent.

Poate că doar îi plac podurile.

Mason și-a curățat gâtul. „Nu putem ghici ce se întâmplă în capul lui. Cred că ar trebui să ținem cont de faptul că podul *ar putea* avea un sens și să nu să ne agățăm de el chiar acum.”

„Nu există un spânzurat în tarot?” a întrebat Ava.

„Da”, a spus Zander în timp ce bătea pe tabletă. A petrecut câteva secunde citind explicația. „Atârnă cu capul în jos de un picior. Cu siguranță nu sunt băieții noștri. Există o altă asociere divină cu cartea spânzuratului, *sau* cartea ar putea însemna exact opusul . . . sheesh. Nu înțeleg nimic din toate astea.”

„Rămâi la treaba ta de zi cu zi”, a spus Duncan.

„Caut să văd dacă altceva din aceste cazuri se referă la un tip de carte din pachet”, a spus Zander. „Sfinte Sisoe. Sunt șaptezeci și opt de cărți.” Zander și-a ridicat privirea. „Nu știu dacă este ceva la care ar trebui să ne petrecem timpul uitându-ne sau nu.”

„Hai să abordăm BAU cu asta. Să vedem dacă li se pare credibil. Dacă sunt șaptezeci și opt de cărți, ar putea fi doar o coincidență că un pod și o spânzurătoare sunt amândouă pe ele”, a spus ASAC.

„Simbolismul asociat cu podurile în afara tarotului este peste hartă”, a spus Ava, studiindu-și laptopul. „Personal, cred că este mai puțin important pentru subiectul nostru în comparație cu spânzurarea și dezbrăcarea trupurilor de haine.”

„Umilință”, a afirmat Mason. „Iar călușul cu bilă de pe al doilea cadavru a ridicat miza.”

ASAC Duncan a dat din cap. „Sunt de acord că este foarte puternic, și adaugă o notă personală. Știu că agentul special Euzent de la BAU va aduce vorba despre asta mâine. Mergem mai departe.” S-a uitat în jos la notițele sale. „Ajungem undeva cu vehiculele victimelor? Ce zici de Explorer-ul pe care McKenna Drake a spus că l-a condus Carson Scott în seara în care a luat-o?”

Ray a ridicat o mână. „Se pare că aparținea părinților lui. Ei au spus că o împrumută atunci când are ceva mare de mutat sau merge la munte. Și nu, nu am găsit-o. Am dat în urmărire vehiculele ambelor victime.”

„Ei știu de ce a împrumutat SUV-ul în această vizită? Nu avea de gând

să stea atât de mult în oraș”, a afirmat Ava.

„Au spus că a cumpărat o oglindă pentru casa lui”, a răspuns Ray. „Una dintre acele oglinzi mari în picioare pe care le sprijini de perete. Am observat una în camera lui de zi când am fost acolo luni.”

Mason nu-și amintea de o oglindă, dar Ray ar fi observat așa ceva. Mason își amintea însă de cele două televizoare uriașe cu ecran plat.

„Nu le-am găsit hainele și telefoanele mobile”, a continuat Ray. „Solicitările către furnizorii lor de telefonie mobilă au arătat că telefonul lui Carson a sunat ultima dată la un turn din apropierea casei sale sâmbătă seara, iar de atunci a rămas mut. Operatorul de telefonie mobilă al lui Aaron King a pierdut legătura cu el în apropierea magazinului său duminică dimineața. Trebuie să adaug astea la cronologia din centrul de comandă. Putem să mergem să ne uităm la ele?”

Mason a fost de acord. Sala de conferințe era frumoasă și liniștită, dar el avea nevoie de cronologia din fața lui pentru a ține evidența tuturor aspectelor cazului. „Ultimul ping cunoscut al telefoanelor ambilor bărbați ar putea fi folosit provizoriu pentru a ne face o idee despre momentul în care au dispărut. Nimeni nu a declarat că l-a văzut pe Carson Scott după întâlnirea sa cu McKenna Drake de sâmbătă. Este posibil să nu fi fost prins până duminică”.

Agenții s-au ridicat și și-au lăsat computerele pe masă pentru a intra în centrul de comandă. În camera mare, o duzină de agenți ocupau telefoanele și monitoarele calculatoarelor, procesând piste.

„Dacă telefonul mobil al lui Aaron a tăcut duminică dimineața, iar noi folosim acest lucru pentru a marca momentul răpirii sale, înseamnă că autorul nostru i-a ținut pe ambii bărbați captivi și în viață în același timp”, a spus Ava, punând un deget pe tabla cronologică, în timp ce Ray adăuga o notă cu ultimele transmisii ale telefoanelor mobile ale ambelor victime. „Medicul legist a plasat moartea lui Carson Scott duminică, între orele 12.00 și 16.00. Mă întreb dacă cei doi bărbați s-au văzut.”

Mason se holbă la intervalul de timp în care ambii bărbați dispăruseră, dar niciunul nu fusese ucis. „De ce să răpești o altă victimă înainte de a o ucide pe cealaltă? Criminalii în serie tipici au nevoie de timp liber, nu?”

Zander a dat din cap. „Și cine spune că a luat doar doi tipi? Poate că ține câțiva, împărțind morții pe rând.”

Ava a suspinat. „Mulțumesc, Zander.”

„Am găsit vreo legătură între cei doi bărbați?” a întrebat Ben Duncan. „Dă-mi ceva bun aici.”

„Ambii au folosit Bank of America, dar și-au deschis conturile la sucursale diferite”, a spus unul dintre agenți. „Ambii aveau carduri de benzină Chevron. Conform extraselor lor de cont și ale cardurilor de credit, nu au mâncat la același restaurant și nu au fost la același teatru în același timp. Încă mai săpăm.”

„Continuați. Vreau să știu de ce tipul ăsta a ucis un congressman și un angajat divorțat de la Universe of Tires. Avem nevoie de acea legătură”, a încheiat Duncan.

Toată lumea dădu din cap.

„Mâine avem o conferință de presă și o întâlnire cu agentul special Euzent. Participarea la conferința de presă este opțională; întâlnirea nu este.”

Mai multe încuviințări din cap.

„Mergeți acasă și dormiți puțin”, a spus Duncan. „Să sperăm că nu vă voi vedea pe niciunul dintre voi pe un pod dimineța.”

Mason s-a întors cu Ava în sala de conferințe pentru a-și lua lucrurile. Își luă rămas bun de la Ray, care părea hotărât să ajungă acasă la soția lui. „Acum poți să-mi spui ce s-a întâmplat în seara asta?”

Ava și-a vârat laptopul în geantă, cu privirea ațintită asupra sarcinii sale.

„M-am dus s-o caut pe Jayne.”

Mason a rămas tăcut. Avuseseră câteva discuții în ultimele două luni despre dacă Ava ar trebui să ia legătura cu sora ei. Întotdeauna căzuseră de acord la sfârșitul discuției că Ava ar face mai bine să stea departe de Jayne.

„Cum așa?” a întrebat Mason.

„Am vrut să știu dacă ea a fost cea care a intrat în casa ta. Și am fost îngrijorată”, a adăugat ea încet. În cele din urmă l-a privit pe Mason în ochi. „Ar fi trebuit să-ți spun ce făceam.”

„Ca să te pot convinge să renunți?”

Buzele ei s-au curbat în sus. „Da.”

„Poate că am insistat prea mult ca tu să stai departe. Ea este sora ta și am încercat întotdeauna să te las pe tine să fii ghidul în discuțiile noastre. Am vrut să-ți susțin decizia, nu să te conving să renunți la ceva. Ce ai aflat?”

A tăcut câteva momente în timp ce mergeau pe holul liniștit al centrului.

„Am fost la ultimul ei apartament și am vorbit cu proprietărea ei. A sărit peste chiria pe două luni.”

Mason nu a spus nimic. Nicio surpriză acolo.

„Apoi m-am dus la un bar unde obișnuia să stea mult.”

„Un loc drăguț?”, a întrebat el.

Ea a pufnit. „Tu ce crezi? Mi-au spus că a fost acolo o dată recent și au avut impresia că locuia în centrul Portlandului. Posibil într-un adăpost.”

„Ce?” Imagini cu adăposturi supraaglomerate și murdare i-au venit în minte. „Serios?”

„Ei bine, barmanul nu era sigur. A spus că s-ar putea să locuiască doar cu un grup de oameni.”

„Asta s-ar putea să nu fie mult mai bine.”

„Știu”, a spus ea. „Nu sunt sigură că vreau să mai caut. Mi-e frică de ce aș putea găsi.”

Mason a suspinat. Își reținuse conținutul unui e-mail pe care îl primise mai devreme în acea după-amiază, dorind să vorbească despre asta cu Ava în persoană. Era timpul.

Au ieșit din clădire, iar Ava și-a tras gluga. Mason și-a pus pălăria. A oprit-o înainte ca ei să iasă de sub prispă în ploaia ușoară. „Poliția din Portland a verificat amprente pe care le-au luat de la spargerea de la noi.”

„Deja?” Privirea Avei i-a spus că știa ce urma să spună.

„Le-am spus să le compare cu cele ale surorii tale. Le aveau pe ale ei în dosar.”

„Da, a fost arestată de mai multe ori. O, nu. Vreau să aud asta?”

„Un set de amprente era al ei. Celălalt set aparține unui gunoi pe nume Derrick Snyder. Dosarul lui de arestări ar putea umple o bibliotecă.”

Ava i-a ținut privirea, cu fața albă. El nu-și putea da seama la ce se

gândea.

„Spune ceva”, a spus el.

„La naiba. *Știam* eu!” Disperarea i-a umplut trăsăturile și ea s-a îndepărtat, apăsându-și degetele pe tâmpile. „Ohhh, am de gând să o strâng de gât. Dar mai întâi am s-o fac să-mi spună ce a făcut cu inelul mamei mele.” Ea s-a oprit și i-a întâlnit privirea, cu angoasă în ochi. „Oh, Mason. Îmi pare atât de rău că am adus-o în viața ta. Nu pot să cred că ți-a făcut asta.”

„E doar un televizor.”

Ea a râs fără umor. „Nu e televizorul. Amândoi știm asta. Este violarea *casei tale*. Aargh!” S-a uitat în sus la cerul umed și întunecat, cu pumnii strânși la piept. „Ce-o să mă fac cu ea? Nu știi cât de furioasă mă face asta!”

„Ba da, știu!” El a apucat-o de brațe și a ținut-o nemișcată, făcând-o să se uite la el. „Am înțeles. Este mai mult decât ar trebui să aibă de a face o singură persoană. E un uragan, un cutremur și o boală tropicală adunate într-o formă feminină. Tot ce atinge suferă și se rupe. Dar știi ce este cel mai rău pentru mine? Să văd cum te rupe în bucăți. Nu-mi pasă că mi-a intrat în casă. *Ar fi trebuit* să am un sistem de alarmă și încuietori mai bune, iar acum îmi voi mișca fundul leneș și voi face ceea ce ar fi trebuit să fac acum un deceniu.”

Ea îl privea fix, cu ochii mari, ascultând cu atenție.

„Cel mai important pentru mine este ca tu să fii fericită. Vreau să distrug ceea ce te rănește.” Strânsoarea lui s-a strâns pe brațele ei. „Dar când sora ta este cea care te rănește, ce pot să fac ca să repar asta? Nu m-am simțit niciodată atât de neajutorat în viața mea și este incredibil de frustrant. Nu-ți pot ordona să stai departe de ea, dar *la naiba*, asta strigă fiecare celulă din corpul meu!”

El a respirat greu, așteptând răspunsul ei.

„Deci suntem de acord că amândoi suntem furioși”, a spus ea încet. „Și nu mai știm ce e corect să facem.”

Mason s-a aplecat în față, sprijinindu-și buzele de fruntea ei. „Voi face orice vrei tu să faci. Aceasta este lupta ta și te voi sprijini la fiecare pas”, a spus el liniștit, ignorând vocea asurzitoare din capul lui care voia să îi ordone să renunțe la căutarea surorii ei.

Nu putea ieși nimic bun din localizarea lui Jayne.

Dar ceea ce Ava avea nevoie era pe primul loc.

Capitolul 11

L-a înconjurat pe omul gras legat de scaun.

„Știi, Joe, asta a fost una dintre cele mai grele decizii pe care le-am luat vreodată”, a spus el. „Mi-ai plăcut. Mi-ai plăcut foarte mult. Carson și Aaron erau niște idioți. Acum îmi dau seama de asta, dar tu erai unul dintre băieții buni. De ce te-ai lăsat prins cu ei?”

Joe nu putea vorbi. Gâtul din gură îi bloca cuvintele, dar ochii îi strigau gândurile. *Nu mă omori!*

„E prea târziu, Joe. Îmi pare foarte rău pentru asta. Dar ai avut șansa ta. Toți ați avut șansa să îndreptați lucrurile și ați făcut contrariul!” Ochii lui Joe s-au bulbucut.

„Ce? Nu ai fost de acord cu planul lui Carson și Aaron?” Omul legat a scuturat frenetic din cap.

„Încerci să-mi spui că nu ai avut niciun rol în bătaia mea din centrul Portlandului în ianuarie? Am fost bătut măr. Iar tipul ăla era pe cale să-mi taie gâtul când am reușit să-l lovesc în boabe. Crezi că e o coincidență că s-a întâmplat la o săptămână după ce i-am contactat pe toți?”

Joe părea confuz.

El l-a studiat. „Știu că Carson a fost în spate. El are relații.” Joe încă nu părea să știe despre ce vorbește. „Vezi asta?” Și-a dat gulerul la o parte și i-a arătat tăietura care se vindeca de pe gât. „Înainte să moară, Carson a jurat că nu l-a angajat pe tip, dar știm amândoi că Carson este regele mincinoșilor. El ne-a antrenat, îți amintești? Motto-ul lui a fost întotdeauna 'Neagă, neagă, neagă'.”

Joe dădu din cap, cu ochii neîncrezători.

„Am avut *încredere* în voi, băieți! Am crezut că mă luați în serios când

v-am chemat împreună. Am crezut că ne susținem reciproc. Imaginați-vă șocul meu când mi-am dat seama ce au făcut. Aaron mi-a spus că mi-am făcut-o cu mâna mea. El nu a negat. El și Carson au fost de acord că era singura modalitate de a mă liniști. Dar uite cine e liniștit acum!”

Bărbatul a scuturat sălbatic din cap.

„Te-au lăsat în afara acestui aspect al planului?”

El a dat din cap.

„Cred că are sens. Nu ai fi de mare ajutor, iar cu cât mai puțini oameni știu că au angajat pe cineva să mă omoare, cu atât mai bine.” A suspinat, clătinând din cap.

Joe a scuturat din cap, scâncete în surdină ieșindu-i din gură.

„Ai remușcări pentru ce ai făcut atunci?”

Mai multe clătinări îndurerate din cap.

„Ei bine, *de ce naiba* nu ai remediat situația când ți-am oferit șansa?”

Trupul bărbatului mare se zguduia de suspine.

„Toată lumea vrea să îndrepte lucrurile după ce au fost prinși. Toți acei criminali care plâng de remușcări la procesele lor plâng doar pentru că au fost prinși. Nu pentru că au distrus viața cuiva. Tu ai fost prins.”

Bărbia lui Joe se sprijinea pe piept în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii cărnoși. Se îngrășase mult în ultimul deceniu. Din câte se pare, mâncatul și privitul la televizor erau cam tot ce făcea.

„Ai reușit să treci peste asta? Se pare că Carson și Aaron au mers mai departe cu viața lor. Ei au avut personalitatea de a lăsa trecutul în urmă, dar viața ta a cam luat-o razna. Asta se întâmplă când ești mâncat pe dinăuntru de vinovăție?”

Joe nu și-a mai ridicat privirea. Renunțase să mai pledeze cu ochii și pur și simplu privea podeaua, lăsând lacrimile să-i îmbibe tricoul vechi. Joe a scos un geamăt scăzut, pe care el l-a luat drept un răspuns pozitiv la întrebarea lui.

„Bun. Atunci a meritat să te desparți de tine...” S-a oprit, și-a scuturat capul pentru a-și îndrepta cuvintele din creier și a afirmat încet: „Atunci ai primit o parte din ceea ce ai meritat. Sunt aici pentru a-ți da restul.”

La naiba. Joe ridicase privirea în timpul propoziției sale încurcate, cu o

întrebare în ochi. A înghițit în sec și s-a ridicat mai drept, scoțând cuțitul din buzunar. Privirea lui Joe s-a îndreptat imediat spre unealtă, iar curiozitatea lui cu privire la problema lui de vorbire a dispărut. Scaunul tremura sub cadrul lui mare.

Așa e mai bine.

Uneori nu se putea gândi la cuvântul pe care voia să-l spună. Sigur, toată lumea avea problema asta din când în când, dar în fiecare zi? Ieri îi spusese „Mulțumesc” vânzătoarei de la magazinul alimentar și primise o privire ciudată în schimb. A râs și a corectat imediat fraza, dar i-a ars fața când a ieșit din magazin.

Situația se înrăutățește.

De la primirea diagnosticului a evitat toate situațiile sociale. Fără întâlniri, fără beri cu prietenii, fără discuții ocazionale în librării. În mintea lui devenise întunecat. Acum făcea tot ce putea folosind internetul. Operațiuni bancare, cumpărături... Slavă Domnului pentru funcțiile de chat de pe majoritatea site-urilor. Oamenii erau obișnuiți să vadă greșeli de scriere în timpul chat-urilor. Erorile care erau spuse cu voce tare îi făceau pe oameni să se oprească și să se holbeze.

Întâlnirea la care participase Joe cu două luni în urmă fusese una dintre ultimele sale situații „sociale”. Nu a mers bine. Dar îi forțase mâna și îi ușurase mintea cu privire la ceea ce avea de făcut.

Ani de zile în care i-a cerut iertare lui Dumnezeu nu l-au ajutat. Acum își dădea seama că nu l-a ajutat pentru că o ceruse din motive greșite. A căutat iertarea pentru a se simți mai bine. A fost egoist. A încercat să corecteze un păcat cu altul.

Nu este exact ceea ce faci tu acum? Întrebarea din capul lui vorbea cu o voce feminină.

Nu, i-a spus el vocii. Acum îndrept lucrurile. Le-am dat șansa să corecteze și au refuzat. Nu am avut de ales.

Fiecare are de ales, a răspuns ea.

Eu știu ce trebuie să fac. Am văzut ce trebuie făcut.

Foarte bine, a răspuns ea. *Mulțumesc, Troy.*

El a ascultat o clipă să vadă dacă ea se întoarce. Ea era adesea conștiința lui și îi plăcea să o audă rostindu-i numele. Ani de zile a ignorat glasul ei sâcâitor care încerca să-l ghideze atunci când se confrunta cu dileme morale. Abia de Crăciun începuse în sfârșit să-i răspundă. I se părea ciudat de reconfortant să vorbească cu ea.

A clipit și și-a dat seama că Joe se uita la el cu ochi întrebători. Troy l-a privit pe bărbatul imobilizat, și-a lăsat lama la vedere și a deschis una dintre prelatele albastre, întinzând-o pe jumătate din covor.

Fără teamă. Cuvântul îi răsuna în minte, concentrându-i acțiunile, centrându-i gândurile. Știa ce avea de făcut; ezitarea nu era o opțiune. Repetase fiecare pas și se pregătise pentru fiecare surpriză. Treaba din seara asta a necesitat mai multe modificări la vehiculul său decât un magnet furat pe ușile laterale sau un capac fumuriu peste plăcuța de înmatriculare. Acceptase provocarea.

Joe a început să se zbată împotriva legăturilor, făcând scaunul să se miște într-o parte. Troy îl ignoră și scoase o rolă nouă de bandă adezivă. Dacă Joe se răsturna, asta nu făcea decât să-i ușureze munca.

Omul nu ar fi plecat de bunăvoie.

Capitolul 12

Mason s-a întrebat dacă vorbele de despărțire ale ASAC Duncan de aseară au blestemat forța operativă. Uitându-se la expresia lui Zander Wells în timp ce se afla de cealaltă parte a celui de-al treilea om mort, el credea că Zander se gândea la același lucru. Victima numărul trei a ucigașului de pe pod fusese găsită la aproape patruzeci de mile est de Portland, pe uimitorul Pod al Zeilor, care traversa râul Columbia. Mason ar fi vrut să vadă un tipar în alegerea podurilor, dar criminalul alesese un pod din centrul orașului, apoi unul la vest de oraș, iar acum unul la est. Urmau nordul și sudul? Ar putea exista

mai fi două victime?

Aveau un criminal cu un plan clar. Acum, dacă ar fi avut doar schița acelui plan.

„La naiba.” Ava s-a uitat la el.

„Am spus asta cu voce tare?” a întrebat Mason. „Cine naiba urmează?”

„Escaladează prin creșterea abuzului asupra cadavrelor”, a spus Ava, studiind capul ras al victimei și lăcerățiile de pe trunchi. „Cel puțin nu a accelerat viteza cu care le ucide.”

„Nu spune asta cu voce tare”, mormăi Zander.

Prea târziu.

Capul cadavrului fusese ras neuniform, lăsând un puzzle de păr și scalp alb. Cadavrul avea încheieturile înfășurate ca la primele două morți, dar acesta avea și lăcerății la piept.

„Acesta a ripostat?” Ava și-a îndreptat întrebarea către medicul legist. „De aceea are tăieturi pe piept?”

Seth Rutledge a scuturat din cap. „Rănile defensive sunt de obicei pe antebrățe și mâini, deoarece victima încearcă să se protejeze. Uită-te la cât de curate sunt brațele lui.” S-a aplecat aproape de cadavru, uitându-se la una dintre tăieturile din piept. „Aceste tăieturi sunt prea simetrice. Vezi cât de asemănătoare în lungime este fiecare? Și aproape că formează un triunghi răsturnat perfect pe fiecare pectoral. Cineva a sculptat astea după moarte.”

„Deci, pe lângă agățarea unui corp gol căruia i-au fost tăiate încheieturile mâinilor și care are modelul pe spate, acesta are călușul cu bilă de la a doua moarte și adaugă daune pe piept împreună cu rasul capului. Mi-a scăpat ceva?” a întrebat Mason.

„Modelul de pe spate este puțin diferit”, a spus Dr. Rutledge. „Există o bandă care merge drept în față, ca și cum ar fi existat și o bară de doi pe patru care apasă în spatele lui.” Doctorul le-a făcut semn bărbatilor să îl ajute să întoarcă victima pe o parte. Omul era foarte mare. A fost nevoie de patru dintre ei pentru a le permite lui Mason și Avei să se uite la spatele lui. Destul de sigur. Modelul margaretei era foarte clar pe victimă, dar era stricat de o linie albă care îi traversa spatele aproape de înălțimea axilelor.

„Și încă o dată avem un bărbat care arată cam de aceeași vârstă. Dar este clar că acesta nu merge la sală și nu evită McDonald's.”

„O singură persoană l-ar fi putut spânzura?”, a întrebat Ava. „Eu nu m-aș putea lupta cu un corp de mărimea asta, dar ar putea un bărbat foarte puternic?”

Bărbații se uitau la cadavru. Zander a scuturat din cap. „Nu are cum. Ori a fost ajutat, ori a aranjat o modalitate de a-l muta.”

Mason a încercat să vizualizeze o modalitate prin care un singur om să mute cadavrul. „Nu pot să văd. Un fel de scripete, cred. Dar ar fi nevoie de niște adaptări personalizate la dubă și de multă planificare din partea omului nostru.”

Ava a ridicat o sprânceană la el.

„Da, știu. E clar că tipul nostru a planificat cu mult timp înainte. Ce avem ca semne de identificare pentru a le comunica presei?”

„Greutatea va fi probabil apropiată de o sută șaiszeci de kilograme”, a spus doctorul Rutledge. „Păr negru, ochi albaștri și poartă o proteză parțială pentru a înlocui mai mulți molari de pe mandibulă. Un prieten obișnuit ar putea să nu fie conștient de acest fapt, dar o soție ar fi.”

Mason s-a uitat la degetele victimei. Niciun inel. Și niciun semn că ar fi fost scos un inel. Unghiile lui erau decent de curate - nu un angajat din industria auto. Cel puțin nu un angajat care avea de-a face cu vehiculele. Găsirea identității lui ar ajuta la stabilirea legăturii dintre Carson Scott și Aaron King? Era tipul ăsta activ în politică? „Altceva? Niciun tatuaj pe acesta?”

Dr. Rutledge făcu o grimasă și clătină din cap. „Va trebui să ne bazăm pe greutate. Voi avea un număr precis pentru tine mai târziu.”

Mason s-a ridicat în picioare și și-a întins spatele. Când telefonul de serviciu al Avei sunase în dimineața asta, niciunul dintre ei nu fusese surprins. Dar de ce alesese criminalul acest pod? A scanat dealurile înalte împădurite de pe ambele maluri ale râului. Dimineața era înnorată, dar soarele strălucea pe râul Columbia. Podul era unul dintre cele mai frumoase din Oregon. Un pod cu grinzi de oțel, care traversa râul, arăta ca o jucărie delicată pentru copii. Nu era o structură solidă, rezistentă, ca cele de la ultimele două spânzurători. Podul

Zeilor îi amintea întotdeauna lui Mason de vechiul Set Erector pe care îl avusese când era copil.

„Există o cameră la cabina de taxare”, a declarat Ray. „Este setată să capteze imagini ale șoferilor și ale numerelor lor de înmatriculare, dar ar fi putut să intre pe pod dinspre Washington, să se întoarcă după ce a scăpat de victimă și să sară peste cabina de taxare. Asta aș fi făcut și eu. Mica ridicătură de pe creasta podului din centru îl împiedică pe operator să vadă acest capăt al podului.”

„Cu siguranță nu este un pod aglomerat”, a adăugat Ava. „Pun pariu că nu trec mai mult de câteva zeci de vehicule în fiecare noapte.”

Mason a dat din cap. Podul era într-o zonă izolată. Micul oraș Cascade Locks se afla la poalele podului, pe partea din Oregon, iar pe partea din Washington se aflau o grămadă de nimicuri. În opinia sa, podul era unul dintre punctele culminante din Columbia River Gorge. Râul traversa granița dintre Oregon și Washington și înfățișa kilometri întregi de versanți muntoși abrupti, împăduriți și cascade.

Ava se holba la structura metalică. „Este cu adevărat superb. Am trecut pe aici o dată de când locuiesc aici, dar nu am traversat niciodată podul. Îmi amintesc că l-am văzut de pe autostradă în timp ce mergeam de-a lungul râului Columbia. De ce l-au numit Podul Zeilor?”

„Cred că a fost un nume indian pentru un baraj care a fost creat de o alunecare de teren mai la vest de aici”, a răspuns Ray.

„L-au distrus când au făcut acest pod adevărat?” a întrebat Ava.

„Cred că râul Columbia l-a uzat în cele din urmă. Nu știu cine a decis să continue numele cu structura modernă”, a spus Ray. „Am auzit că Charles Lindbergh a zburat o dată pe sub el.”

Mason s-a uitat în jos la apă. Dintr-o dată, podul nu părea nici pe departe suficient de înalt. Gândul de a ținti un avion între pod și apă îl amețea.

„Serios?”

„Sunt destul de sigur că e adevărat.”

„Există un aspect sexual la această moarte, Seth?” l-a întrebat Ava pe medicul legist.

„Nu din câte văd eu, dar” - a făcut un gest către tăieturile de pe piept - ”asta are un ton diferit. Dacă victima noastră ar fi fost o femeie, aş spune că a existat un aspect sexual. Triunghiurile inversate aproape că îi creează sâni.”

Mason s-a mutat pentru a sta la picioarele victimei şi a obţine o vedere dintr-un unghi diferit. „Înţeleg ce vrei să spui. Dar dacă aş fi încercat să-l fac să pară mai feminin, aş fi făcut triunghiurile cu partea dreaptă în sus.”

„Triunghiul cu susul în jos este un simbol feminin”, a început Ray.

„Iisuse Hristoase”, a izbucnit Mason, uitându-se la Ray. „Eşti o Wikipedia ambulantă la îndemână, Ray, dar mă deranjează cunoştinţele tale despre anumite subiecte. De ce nu ştii statisticile de hochei sau banalităţi despre John Wayne?”

„De fapt, pot cita multe din John Wayne.” Ray părea rănit. „Dar hocheiul nu m-a atras niciodată prea mult.”

Zander a râs, iar Mason a ridicat o sprânceană la el.

„Voi doi sunteţi ca un vechi cuplu căsătorit”, a spus Zander cu un zâmbet. Mason a încercat să îşi amintească dacă mai văzuse vreodată un zâmbet atât de larg pe agentul serios.

„De cât timp lucraţi împreună?”, a întrebat el.

„De prea mult timp”, au afirmat la unison.

„Suficient de mult timp pentru a-şi îmbunătăţi alegerile vestimentare”, a spus Ray. „Trebuia să-l fi văzut înainte să mă cunoască”.

„Continui să trag apa, dar asta nu dispare”, mormăi Mason.

„Oh, Doamne.” Ava şi-a dat ochii peste cap. „Concentraţi-vă, oameni buni. Acum îşi taie victimele. Ne vom da seama de ce mai târziu. Ce altceva mai observă cineva?”

Bărbaţii au examinat cadavrul. Obosit repede să se holbeze la un cadavru mare, Mason s-a uitat la Ava şi a simţit un calm care l-a cuprins. Între ei exista o magie subtilă pe care nu o experimentase cu nicio altă femeie, care îl făcea să vrea să se grăbească acasă pentru a fi cu ea seara. Ea recunoscuse că simţea aceeaşi chimie. Înainte să se întâlnească, cei doi se mulţumeau să fie singuri, dar acum dăduseră peste ceva care dădea dependenţă şi care le schimbaseră perspectiva.

Era un dar prețios.

Ea și-a ridicat privirea și i-a întâlnit privirea. La început, sprâncenele i s-au îngustat în semn de întrebare, dar apoi a surprins intensitatea și fascinația lui. A zâmbit, fața ei luminându-se. *Uimitoare.*

Schimbând priviri aprinse cu Ava asupra unui cadavru în descompunere, Mason se simțea cel mai norocos om din lume.

Mai târziu, în acea după-amiază, Ava stătea în biroul unui adăpost pentru femei. Vizavi de ea, directoarea și-a sprijinit brațele pe birou și i-a spus din nou Avei: „Nu discutăm identitatea femeilor din adăpostul nostru. Ar putea însemna diferența dintre viață și moarte pentru una dintre ele.” Cindy Birkholz avea ochi negri, amabili și primitivi, dar, după cum descoperea Ava, avea și o coloană vertebrală de oțel și nu s-ar fi lăsat doborâtă de legitimația ei FBI. Puloverul tricotat de mână al femeii și părul cărunt o induseseră pe Ava în eroare.

Ava a respirat adânc, stresul urcându-i pe șira spinării în timp ce încerca să nu se gândească la jumătatea de oră pe care tocmai o împrumutase de la cazurile ei de crimă pentru a-și căuta sora. Chiar dacă ar fi fost președintele Statelor Unite, directoarea adăpostului pentru femei nu i-ar fi spus dacă Jayne rămăsese sau nu acolo. O admira pe Cindy pentru că își menținea poziția și oferea un refugiu de siguranță. Unele dintre rezidente părăsiseră relații abuzive. Aveau dreptul la intimitate.

Dar aceasta este geamăna mea.

„Respect ceea ce îmi spui și înțeleg de ce”, a spus Ava. „Aș vrea să-mi las cartea de vizită. Dacă vezi pe cineva care seamănă cu mine, dar poate cu părul blond, ai vrea să o rogi să mă contacteze?”

Cindy i-a oferit un zâmbet trist, iar Ava a bănuț că avea răbdarea unui sfânt. Fără îndoială că oamenii o contactau constant, căutând persoane dragi

sau sperând să găsească pe cineva cu care erau supărați. Directoarea trasase o linie și se ținuse de ea. „Doamnă McLane, sora dumneavoastră vă știe numărul de telefon?”

„Presupun că da.”

„V-a mai sunat pe acel număr?”

„Da.”

„A fost vreodată la dumneavoastră acasă?” a întrebat Cindy cu amabilitate. Ava s-a gândit la spargerea de la Mason.

„Da.”

„Atunci știe cum să te găsească dacă vrea să vorbească cu tine”, a încheiat directoarea.

„Dar . . . dar dacă mi-a pierdut numărul? Telefonul ei a fost deconectat. Oamenii nu mai memorează numerele de telefon; le păstrează doar în contactele lor.”

„Știe unde lucrezi?”

„Ea nu a fost niciodată în clădire, dar presupun că și-ar putea da seama. Dar ei nu ar...”

„Doamnă McLane, mi se pare că sora dumneavoastră preferă să nu fie în contact în acest moment.”

Ava își trase răsuflarea.

Bineînțeles că nu vrea... a furat de la mine și probabil e drogată.

„Sunt îngrijorată pentru sănătatea ei”, spuse Ava încet, ținându-i privirea lui Cindy. „Sunt îngrijorată că nu are grijă de ea și s-ar putea să se rănească”.

Simpatia i-a traversat fața directoarei. „Înțeleg că sunteți îngrijorată pentru ea. A fost vreodată declarată incompetentă mintală?”

„Nu, dar a fost de mai multe ori la dezintoxicare. Ea nu gândește ca în mod normal...”

„Sora dvs. este un adult, doamnă McLane. Nici tu, nici eu nu o putem obliga să facă ceva ce nu este interesată să facă.” Ea a făcut o pauză. „Ceva îmi spune că știi deja acest lucru și că l-ai întâlnit în trecut?”

Ava s-a dezumflat. Era timpul să se recunoască învinsă. Avea de-a face cu o femeie care auzise toate poveștile din carte - unele probabil de o sută de

ori - și era pricepută să le discrediteze ușor pe toate. „Ești foarte bună”, a recunoscut Ava.

Cindy Birkholz a arătat dinții albi. „Am multă practică. Nu vreau să crezi că nu sunt compătimitoare. Sunt. Dar prima mea prioritate sunt femeile mele. Suntem atenți la problemele de sănătate, atât psihică, cât și fizică, ale rezidenților noștri. Le punem la dispoziție ajutorul, dar nu-i putem obliga să bea apă. Înțelegeți?”

Ava s-a așezat pe scaun și s-a holbat la podeaua de gresie uzată, obosită de încercarea de a găsi o crăpătură în pereții directoarei. „Înțeleg. Și ai perfectă dreptate că Jayne știe cum să mă găsească atunci când se hotărăște. Cred că mi-e mai frică să cred că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.” Își ridică privirea spre cea a lui Cindy. „Știu că nu am făcut nimic. Mă evită pentru că îi este rușine și frică să mă înfrunte. Nu vreau să se adâncească în groapa în care se află. Mi-e teamă că nu va găsi niciodată o cale de ieșire.”

„O cauți pentru bunăstarea ta mentală sau pentru beneficiul ei?” a întrebat Cindy cu amabilitate.

Ava s-a gândit la întrebare. „Pentru amândouă. Sunt înnebunită de vinovăție și îngrozită că nu va mai putea fi salvată dacă aștept prea mult.”

Directoarea a dat din cap. „Înțeleg.”

Ava a crezut-o. Ochii ei vorbeau despre o istorie care le văzuse pe toate, inclusiv femei care nu mai puteau fi salvate. Ava și-a strâns geanta și s-a ridicat, întinzându-i o mână femeii amabile. Spera ca Jayne să fie aici. Cindy ar putea să o ajute. Dacă Jayne îi permitea să fie ajutată.

Directoarea s-a ridicat și i-a strâns mâna. „Vă dați seama că listele de așteptare pentru a ajunge în adăposturi sunt lungi de luni de zile. Dacă e pe stradă de puțin timp, e posibil să nu aibă un loc stabilit unde să meargă.”

„Da, mă întrebam dacă ar putea fi cazul. Ce fac oamenii când nu există paturi pentru noapte?”

Directorul a suspinat. „Există o mulțime de opțiuni. Dacă are ceva bani, ar putea sta într-un hotel ieftin. Problema începe atunci când banii se termină. Are ea o mașină?”

„Nu știu”, a recunoscut Ava. „Din câte am auzit, nu mergea.” Ar fi

trebuit să se ofere să plătească pentru repararea mașinii lui Jayne?

„Unii dorm în mașinile lor, dar trebuie să se miște mereu. Oamenii nu tolerează să vadă aceleași mașini parcate în același loc zi de zi și folosesc orice toaletă pe care o pot găsi.”

Avei îi venea să vomite. Gândul că Jayne folosea chiuveta pentru a se spăla în baia unei benzinării dărăpănate îi făcea inima să crape.

„Știu că unele persoane fără adăpost pătrund în case goale pentru a dormi sau, dacă au noroc, se pot caza pe canapeaua unui prieten”, a adăugat Cindy.

Are Jayne vreun prieten?

Cindy s-a uitat la ea cu ochi cunoscători. „Se înțelege foarte bine cu sexul opus?”

„Prea bine.”

„Ah. Ei bine, uneori asta le oferă cel puțin un acoperiș temporar deasupra capului. Dar poate deschide o nouă cutie de viermi.”

„Se pricepe foarte bine să-și dea seama cum să obțină ce vrea de la oameni”, a spus Ava. „Este o manipuloare și o mincinoasă pricepută.”

Cindy a dat din cap. „Nu-mi place să spun asta, dar aceștia sunt cei care supraviețuiesc pe străzi. Își dezvoltă o piele groasă și adesea nu au remușcări. Dar supraviețuiesc. Partea cea mai grea este să-i readuci în societatea normală.”

Ava a avut brusc o poftă de vodcă cu un mixer zaharos. O băutură fructată care să-i relaxeze creierul și s-o facă să creadă că se află pe o insulă. O vacanță mentală într-un pahar mare, colorat. Sau într-o nucă de cocos. Avea nevoie de o pauză de la grijile legate de sora ei.

„Există și Dignity Village. Și ei au o listă de așteptare, dar s-ar putea să fi cunoscut pe cineva care are un loc acolo. Nu pot primi decât șaiszeci de persoane, dar nu știu cât de atent supraveghează vizitatorii.”

Ava scutură din cap, rugându-se ca Jayne să nu fi fost în situația de a face acea alegere. Dignity Village era un oraș de corturi pe proprietatea orașului. Începuse ca o tabără ilegală, dar reușise cumva să câștige favoarea unora dintre consilierii municipali ca loc unde să meargă cei fără adăpost. Era acolo de peste un deceniu și unii îl considerau un succes în îmbunătățirea

situației persoanelor fără adăpost. Poliția îl vedea ca pe o sursă frecventă de apeluri.

Cindy i-a înmănat o foaie de hârtie. „Aici este o listă cu alte adăposturi din oraș. Dar te avertizez că majoritatea dintre ele au politici similare cu ale noastre. S-ar putea să nu găsești informațiile pe care le dorești.”

Ava luă foaia cu reticență. Își făcuse propria listă de adăposturi. Cel al lui Cindy fusese prima ei oprire și acum nu voia să viziteze niciun altul.

Să-și îngroape capul în nisip și să aștepte ca Jayne să o contacteze? Sau să continue să caute?

Ceea ce trebuie să fac este să mă întorc la crimele de pe pod.

„Mult noroc”, a spus Cindy.

Ava i-a mulțumit și a ieșit din biroul femeii. Pe hol, alte patru femei stăteau pe scaune pliante, așteptând o șansă de a vorbi cu directoarea. Trei se uitau la podea, dar una a întâlnit privirea Avei, trăgând cu beligeranță spre agentul FBI. Furia femeii a luat-o pe Ava prin surprindere și s-a uitat de două ori, întrebându-se dacă o cunoștea.

A văzut că nu era furie; pur și simplu, femeia își avea toate apărarea în alertă maximă. Stătea dreaptă pe scaun, hainele uzate și pantofii rupți îi strigau statutul, dar era mândră în postura rigidă și bărbia ridicată. Ava își coborî privirea și se îndepărtă.

Ava o putea vedea pe Jayne în acel scaun. Jayne nu s-ar fi rostogolit și nu s-ar fi lăsat învinsă de circumstanțele ei. Ar fi stat în picioare și ar fi luptat.

Sau era doar o iluzie? Jayne nu mai gândea pentru ea însăși. Raționamentul ei era controlat de droguri sau poate prin manipularea cuiva.

Ava trebuia să continue să o caute pe sora ei. Dar cazurile ei de crimă trebuiau să fie pe primul loc.

Capitolul 13

Mason stătea în spatele sălii cu Ava în timp ce Zander Wells și Ben Duncan conduceau conferința de presă. Îi părea rău pentru Zander, care fusese ales din grupul lor să citească o declarație pentru presă, pentru că purtătorul de cuvânt obișnuit al biroului FBI din Portland era acasă cu gripă. Mason ura să vorbească în public și o evita cu orice preț, dar Zander se ridicase la microfon ca și cum ar fi fost prietenul lui cel mai bun.

Zander primea în prezent întrebări din partea micului public și majoritatea jurnaliștilor păreau concentrați asupra lui Carson Scott.

„Există vreo dovadă că moartea lui Scott a fost motivată politic?” a întrebat un reporter bărbat. Mason îl recunoscuse de la unul dintre posturile locale de știri.

Zander și-a păstrat o expresie facială calmă, dar a indicat printr-o strâmbare superficială a unei sprâncene că întrebarea i se părea destul de sensibilă. „Nu.” Nu s-a extins.

Mâna reporterului s-a ridicat pentru o altă întrebare, dar Zander a arătat spre o femeie.

„Evident, aceasta este opera unui criminal în serie”, a început reporterul. „Ucigașul de pe pod se ocupă doar de victimele de sex masculin? Femeile nu trebuie să fie îngrijorate?”

„Pui întrebări la care nu știm răspunsul”, a răspuns Zander. „Nu știm de ce a ales bărbați... până acum. Atât femeile, cât și bărbații ar trebui să fie mereu conștienți de siguranța lor, indiferent dacă Portland are sau nu un criminal în serie. Luați asta ca pe un avertisment să fiți atenți la ce vă înconjoară. Există o mulțime de oameni nebuni acolo, oameni buni.”

Publicul a dat din cap.

„Poliția crede că a existat un element sexual în aceste crime?” a continuat reporterul, evident nemulțumit de non-răspunsul lui Zander. „La urma urmei, cei trei bărbați au fost găsiți nud, corect?”

Mason a încercat să nu ofteze. O parte din el înțelegea. Acești oameni aveau ziare de vândut și spațiu publicitar de umplut, dar oare trebuiau să se

concentreze doar pe aspectele scandaloase ale crimelor? Slavă Domnului că prezența gagurilor cu bile nu ajunsese la presă. N-ar fi încetat niciodată să speculeze.

„Bună seara, domnule detectiv”, spuse o voce cunoscută în stânga sa.

Mason se întoarse să vadă ochii ușor batjocoritori ai reporterului de investigații Michael Brody de la *The Oregonian*. Reporterul era o persoană directă, dar și o pacoste rebelă care își câștigase respectul reticent al lui Mason. Reporterul îi întinse mâna, iar Mason i-o strânse. Brody se uită de la Mason la Ava și așteptă cu nerăbdare o prezentare.

„Ea este agentul special Ava McLane”, i-a spus cu reticență lui Brody. „Fii drăguț cu ea”, a ordonat el.

Brody a rânjit la el. „De ce?”, a întrebat el fără menajamente. „Nu cred că mi-ai cerut vreodată să fiu drăguț cu cineva de când te cunosc. De ce ea?” Brody i-a făcut cu ochiul Avei, scoțându-i răceala din întrebare.

Ava i-a zâmbit înapoi, atenția ei fiind în mod clar captată de reporterul care nu avea niciun filtru între creier și gură. Brody avea instinctele ascuțite ale unui șoim, dar semăna cu un surfer care nu părăsea niciodată barul de pe plajă.

„Pentru că ai reputația că ignori sau hărțuiești autoritatea.”

„Doar când îmi convine sau când cineva nu se comportă așa cum cred eu ar trebui”, a răspuns Brody.

„Exact”, mormăi Mason.

„Ați identificat cel de-al treilea cadavru pe care l-ați găsit în această dimineață?” întreabă Brody.

„Dacă ai fi fost atent, l-ai fi auzit pe agentul special Wells spunând că nu am făcut-o”, a spus Mason.

„L-am ascultat. Nu mi-a plăcut răspunsul lui. Cred că ascundeți ceva.”

„Bineînțeles că ne reținem”, a răspuns Ava. „Așa îi separăm pe nebuni de adevăratele ponturi.”

„Dar chiar nu știți cine este?” a întrebat Brody.

Mason a suspinat. Brody avea un fel de a pune aceeași întrebare la nesfârșit până când obținea răspunsul pe care îl dorea. Dar de data asta nu aveau

un nume.

„Nu știm”, a spus Mason. „Am dat publicității o descriere generală și sperăm că cineva va semnala dispariția unui coleg sau a unui frate.”

„Vârsta aproximativ treizeci și cinci de ani, păr negru, ochi albaștri, o sută șaizeci de kilograme”, a recitat Michael fără să se uite la notițele sale. „Ăsta e un om mare.” Ochii lui verzi au devenit speculativi. „Este un om foarte mare pentru ca o singură persoană să atârne singură de un pod. Deci căutați mai mult de un criminal?”

Mason s-a uitat la Ava, care îl privea pe reporter cu un dram de respect.

„Nu lăsa creierul lui să te păcălească”, a avertizat-o Mason pe Ava. „Poate pune cap la cap fapte la întâmplare mai repede decât un computer, dar manierele și tactul îi lipsesc serios.”

„Este posibil să căutăm mai mult de o persoană”, a fost de acord Ava. „Nu am exclus încă această posibilitate.”

„Și nu ați găsit încă o legătură între cei trei bărbați”, a afirmat Brody, fără să pună întrebări.

Ava s-a uitat la Mason și i-a dat lui Brody o mică scuturare a capului. „O identitate asupra celui de-al treilea ar ajuta.”

„Voi vedea ce pot face prin intermediul ziarului”, s-a oferit Brody. „Dar sunt surprins că nimeni nu a venit încă cu o identificare solidă. Poate că nu e de pe aici și povestea trebuie să circule mai larg.”

Mason a arătat spre o cameră. „Ăsta e CNN. Cât de mult vrei să se extindă? Nu-mi place să spun asta, dar suntem aproape norocoși că prima victimă a fost o figură publică. Ne-a dat publicitatea necesară...” A lăsat-o baltă, creierul îi sărea înainte.

Brody dădu din cap. „Scott a fost ales primul intenționat. Nu a fost 'noroc'. Este posibil ca ucigașul tău să fi avut mai mulți oameni pe listă de care să se ocupe, dar l-a ales pe Scott primul din cauza a cine era și a ceea ce știa că va aduce la caz. Dacă l-ai fi găsit mai întâi pe angajatul magazinului de anvelope, ar fi fost implicat FBI-ul?”

Ava a scuturat din cap. „Știi la fel de bine ca mine că Scott fiind congressman a atras FBI-ul în acest caz. Radarul nostru ar fi sărit peste moartea

lui Aaron King până când au început să apară mai multe cadavre.”

„Fără îndoială că agentul tău BAU a observat deja acest fapt”, mormăi Mason către Ava. Ședința de informare cu agentul special Euzent de la Analiza Comportamentală era programată să înceapă peste o oră. Îl cunoscuse pe tânărul agent inteligent când fusese chemat să dea consultanță în cazul răpirii fostei fiice vitrege a lui Mason. Se ruga ca agentul să aibă niște informații utile despre criminalul lor în serie.

„Samantha Givens și soțul ei au fost interogați în cazul uciderii lui Carson Scott?” strigă un reporter către Zander din spatele sălii.

Mason se holbă la reporterul care subliniase senzaționalismul morții congresmanului, aducând în discuție ancheta privind aventura din toamna trecută. Brody își dădu ochii peste cap.

În față, Zander a reușit să își proiecteze supărarea pe reporter fără să scoată un cuvânt și a răspuns politicos: „Samantha și Russ Givens au dat declarații. Nu îi considerăm suspecti”.

„Dar i-ați interogat”, a argumentat reporterul.

Zander a zâmbit pe jumătate și a scanat restul audienței. „Nu am spus asta. Am spus că au dat o declarație.” L-a fixat pe reporter și a repetat ferm: „Nu îi considerăm suspecti.”

„De ce nu?”, a venit întrebarea ridicolă. „De ce nu i-ați interogat? Ar trebui să fie în capul listei.”

Mason a vrut să-i dea reporterului insistent un șut în fund. Exista un cod de conduită pentru conferințele de presă. La naiba, exista și un cod de conduită pentru a dovedi că nu ești prost, dar acest tânăr reporter sărise clar peste ambele cursuri.

Zander dădu publicului un zâmbet de scuză, apoi se uită direct la tânăr, fără nici o pretenție de amabilitate. „Nu am de gând să descriu fiecare pas care a fost făcut de zecile de ofițeri care lucrează la aceste trei decese. Aș sta aici în următoarele douăzeci și patru de ore pentru a recapitula toată munca lor.”

Brody sforăi și spuse încet: „Samantha Givens urmează un tratament agresiv împotriva cancerului în Est. Nici ea, nici soțul ei nu s-au mai apropiat de Portland în ultimele două luni.”

„Cum ai aflat asta?”, a întrebat Ava, fără să menționeze că FBI-ul descoperise acest fapt în ziua în care a fost găsit Carson Scott.

Brody a ridicat din umeri. „Asta e ceea ce fac eu.” I-a oferit Ava un zâmbet câștigător. „Crezi că ai putea să mă strecuri la ședința ta cu agentul BAU din seara asta?”

Mason nu a întrebat de unde știa Brody despre întâlnire. Încercările lui anterioare de a afla sursele lui Brody fuseseră zadarnice. Reporterul nu i-a spus niciodată nimic din ceea ce nu voia ca Mason să știe. Dar vederea bărbatului flirtând cu Ava îi provoca mâncărimi pe șira spinării.

„Când vă căsătoriți?” l-a întrebat Mason pe Brody.

Zâmbetul reporterului s-a mărit. „Încă nu am o dată. În curând, cred. Probabil la sfârșitul acestei veri. Încerc să-i stric lui Jamie obiceiul de a planifica fiecare pas din viața ei. Cred că vom pleca pe un capriciu și ne vom căsători pe o plajă undeva.”

„Nu o lași să-și planifice nunta?” întreabă Ava, cu neîncredere pe față. Admirația ei pentru reporter se diminuase clar, făcându-l pe Mason foarte fericit.

„E o poveste lungă”, a spus Brody. „Dar crede-mă, e de acord.”

„Orice femeie vrea să își planifice nunta”, a argumentat ea. „De ce ai opri-o? Unele femei visează la rochia aia albă de când s-au uitat la *Cenușăreasa* când aveau cinci ani.”

Mason a încruntat o sprânceană la ea. Era Ava una dintre acele femei? Fosta lui soție plănuise un eveniment elaborat pentru nunta lor, dar el avusese întotdeauna impresia că era mai mult pentru ca ea să fie pusă în valoare decât pentru faptul că se legau unul de celălalt. Oare fiecare femeie își dorea acea zi în centrul atenției?

„Nu e chiar așa”, a afirmat Brody. „Jamie are o mulțime de idei despre cum vrea să sărbătorească, dar eu aleg data și locul atâta timp cât nu-i afectează slujba. A cumpărat deja o rochie.” El a rânjit la privirea neîncrezătoare de pe fața Avei. „Nu-ți face griji. Am ajuns la o înțelegere cu privire la cum să mergem mai departe.”

Ea dădu din cap și se așeză înapoi pe scaun, dar părea că nu prea are

încredere în reporter.

Bun. Păstrează atitudinea asta în preajma lui Brody.

„O să mă anunți când ai o identificare a ultimei victime?” Brody îi spuse încet lui Mason.

Mason suspină. „Nu ai pe cineva la biroul medicului legist care să-ți poată scăpa această informație?”

„Bineînțeles. Dar aș prefera să o aud de la tine. Doar nu crezi că aș tipări ceva fără să verific de trei ori înainte, nu?”

„Să-ți spun ceva. Dacă primești un nume, dă-mi un telefon și o să-ți spun dacă e corect”, se oferi Mason.

„Răspunzi la telefon dacă vezi numărul meu?” a întrebat Brody.

„O să mă gândesc la asta.”

„S-a făcut.” Brody părea la fel de satisfăcut ca un câine după o friptură mare. „Ultima șansă să mă bagi în ședința aia BAU.”

„Acum îți forțezi norocul. Pleacă.”

Brody s-a aplecat mai aproape de Mason. „Baftă și ție. Îmi place de ea.”

Brody a dat din cap spre Ava și a dispărut, lăsându-l pe Mason fără cuvinte la percepția reporterului.

Ava s-a luptat să își țină ochii deschiși. Ziua începuse devreme pe un pod departe de oraș și simțea că nu se va termina niciodată. Ea și Mason așteptau ca agentul special Bryan Euzent să înceapă ședința de informare privind analiza subiectului lor. Uitându-se prin cameră, a văzut că ceilalți agenți păreau la fel de obosiți ca și ea. Bâjbâieli discrete, priviri la ceasuri, scanări de telefoane. Echipa nu mai avea resurse.

Zander a alunecat în scaunul de lângă ea.

„Bună treabă la conferința de presă”, i-a spus ea. „Te-ai descurcat cu idiotul ăla din spatele sălii cu mult mai mult tact decât aș fi avut eu.”

El a ridicat din umeri. „Nu puteai să vezi ochii celorlalți reporteri. Lipsa de profesionalism îi deranja și pe ei.” Și-a ciupit partea din față a cămășii și a scuturat-o. „De asemenea, nu ai putut vedea cum transpiram pe sub cămașă.”

„Serios? Păreai complet în control.”

„Să vorbesc în public nu e genul meu.”

„Ai grijă, dacă Duncan te aude spunând asta, o să te arunce în față cât de mult poate ca să te ajute să treci peste asta.”

Zander a tresărit. „Nu, mulțumesc.”

De cealaltă parte a ei, Mason s-a aplecat în față pentru a vorbi cu Zander.

„Ce părere ai despre faptul că Carson Scott a fost ales ca prima victimă pentru a trage FBI-ul și publicitatea timpurie a cazurilor?”

Mintea Avei se învârtise cu teoria de când Michael Brody o menționase.

„Vrei să spui că acesta ar putea fi singurul motiv din spatele uciderii lui Scott?” Zander părea uimit.

Mason era încruntat. „Nu, dar este o posibilitate. Poate că din acest grup de oameni, el a fost ales pentru a se asigura că toți ochii erau ațintiți asupra cazului încă de la început. Atât ochii publicului, cât și ai FBI-ului.”

Zander a dat încet din cap. „Înțeleg asta.” Se uită la agentul care își deschidea laptopul pe o masă din fața camerei mici. „Trebuie să trecem asta pe la Euzent.”

Agentul special Euzent nu părea suficient de bătrân pentru a fi unul dintre experții naționali în profilarea infractorilor sau suficient de bătrân pentru a fi absolvit facultatea, dar înfățișarea lui era înșelătoare. Un bărbat cu ochelari, arăta de parcă ar fi putut bate pe oricine la șah. Venise cu avionul de la Quantico, unde lucra în Unitatea de Analiză Comportamentală. Și-a limpezit gâtul și murmurale din cameră s-au potolit.

„Așadar, orașul vostru norocos a născut unul dintre cei ciudați, așa spune.” Euzent a zâmbit la râsul înecat pe care l-a stârnit în cameră. „Dar din punctul meu de vedere, cu cât sunt mai ciudați, cu atât sunt mai interesanți și ne oferă o altă ocazie de a învăța.” Și-a frecat mâinile, iar Ava a putut vedea interesul entuziast din ochii lui. Avea un specimen de disecat.

Ava înțelese umorul agentului. Unora li s-ar fi părut lipsit de respect să

glumească pe seama morților, dar când te scufundai în mințile criminalilor în fiecare zi, învățai să te îndepărtezi de întortochera lor pentru a-ți proteja sănătatea mintală. Uneori umorul era cea mai bună cale. Un pic de detașare și o viziune asupra morților ca pe un puzzle important de rezolvat erau modul în care ea rămânea sănătoasă. Învățase această abilitate mentală în timp ce lucra la divizia de crime împotriva copiilor.

Euzent părea încântat să împărtășească observațiile sale cu grupul. „Mai întâi să vedem dacă aveți sau nu un criminal în serie aici. Un criminal în serie vânează oameni pentru senzații de tip sexual și crede că o poate face la nesfârșit, fără să se aștepte să fie prins. În mod clar, bărbatul vostru este încrezător în abilitățile sale ... da, voi spune că este un bărbat și nu o femeie. Șansele sunt de partea noastră și au mai fost câteva semne care îmi spun că avem de-a face cu un bărbat.

Subiectul nostru nu se așteaptă să fie prins. A orchestrat trei scene elaborate fără să fie observat în timpul punerii în scenă. Știu că încă analizați urmele, dar, în mare parte, nu a lăsat indicii evidente cu privire la identitatea sa. Trebuie să fie destul de mândru de asta. Va dori să o facă din nou.”

Din grup se auzeau gemete.

Nu vreau ca mâine să mă trezesc din nou dimineța devreme pe un pod.

Euzent a schițat un zâmbet compătitor. „Știu. Dar din câte am văzut, celor mai mulți dintre făptași le place puterea lor de a te face să Țopăi. Sunt dependenți de acest sentiment și nu-și pot menține standardul de discreție. Devin neglijenți pe măsură ce se concentrează pe obținerea satisfacției. Aceasta este ceea ce separă criminalul în serie de ucigașul în masă. De obicei, criminalul în masă are o strategie finală. Are o declarație de făcut și nu se așteaptă să scape cu viață. Aceștia sunt ucigașii din școli și mall-uri”.

Ava a văzut capete clătinând din cap în toată camera. Era clar că asta nu-l descria pe făptașul lor.

„De asemenea, nu este un criminal în serie. Deși trei cadavre în trei zile pot indica o serie de crime, eu văd prea multă gândire și planificare în aceste morți.”

Mai mulți dau din cap.

„Dar cum poți spune că aceste morți îl excită sexual? Nu există abuz sexual asupra cadavrelor. Nu pot să cred că fiecare criminal în serie este motivat sexual”, a declarat Mason.

„Corect. El nu a abuzat sexual de cadavre. Fiorul pe care îl primește este *comparabil* cu un fior sexual. Manipularea, dominarea și controlul crimei alimentează același centru al plăcerii. El nu „se excită” la locul faptei sau cu victimele; el experimentează o senzație identică. Adesea, aceștia folosesc fantezia pentru a-și aminti mai târziu decesele și punerea în scenă pentru a obține o eliberare sexuală. Acesta poate fi momentul în care criminalul în serie va începe să-și accelereze jocul. Amintirile și fanteziile sale despre morți sunt insuficiente, așa că pleacă din nou la vânătoare pentru a-și satisface nevoia de senzații tari. Dar subiectul nostru a stabilit deja un ritm uimitor. Nu cred că senzația sexuală este factorul său motor. Cred că este vorba de controlul și dominarea acestor bărbați în particular și de nevoia ca lumea să fie martoră la asta.”

Ava a ridicat o mână. „Am dezbătut o teorie conform căreia Carson Scott a fost ales ca prima victimă pentru a lumina cel mai bine morții încă de la început.”

„Sunt complet de acord”, a afirmat Euzent, dând din cap cu emfază. „Mai ales că a treia victimă nu a fost încă identificată. Este în mod clar un om liniștit a cărui moarte nu ar stârni prea multă atenție. Moartea lui Scott ar face-o. Și a făcut-o.”

„Dar acesta este singurul motiv pentru care a fost ales?” a întrebat Ava.

„Bună întrebare. Nu cred că avem încă suficiente informații, dar vom ține cont de această posibilitate. Asta ridică o întrebare cu privire la motiv. A existat un motiv cu totul diferit pentru Carson Scott? De îndată ce vom înțelege motivul, ne vom da seama cine. Trebuie să analizăm de ce, ajutați de analiza modului”.

De aceea stăm aici. Ava respiră adânc, nerăbdătoare ca Euzent să le dea ceva suculent de mestecat. Agenții BAU aveau tendința de a microanaliza totul, dar acesta era procesul care îi făcea experți.

„Uneori trebuie să te uiți la ceea ce nu este prezent la fața locului”, a

continuat Euzent. „Iată ce nu văd în aceste cazuri. Victimele noastre nu sunt înfășurate într-un cearșaf sau acoperite în vreun fel. Un ucigaș va face adesea acest pas în plus atunci când are un pic de remușcări sau demonstrează unele sentimente tandre.”

Mason și Zander au pufnit la unison. Ava a trebuit să zâmbească. Da, să se gândească la subiectul lor având sentimente tandre era o exagerare.

„Nu a existat nicio încercare de a da victimelor puțină demnitate sau, eventual, de a le ascunde de ochii altor oameni. Cineva care face asta ar fi o persoană care nu se simte bine în legătură cu ceea ce tocmai a făcut. Subiectul nostru își expune cu mândrie victimele pentru a fi văzute de toți. Nu dă doi bani pe victime și nu are nicio remușcare.”

„Evident”, a mormăit Mason.

„Dar cum rămâne cu încheieturile bandajate și corpurile curate?”, a întrebat Ava. „Vezi asta ca un indiciu al sentimentelor pentru victime? Se pare că a avut grijă să le facă prezentabile.”

„Excelentă observație. Am luat asta în considerare, dar am impresia că le-a bandajat și le-a curățat pentru propriile nevoi în pregătirea scenelor sale, nu din simpatie. Curățarea este cel mai probabil pentru a îndepărta unele dovezi, iar încheieturile bandajate sunt pentru a face victima mai ușor de manevrat.”

Ava s-a lăsat pe spate în scaunul ei, meditănd la cuvintele agentului.

„Cred că făptașul se răzbună pe oamenii despre care crede că l-au rănit sau l-au jignit.”

Atmosfera din cameră s-a înviorat și Ava a dat din cap. Cu toții simțiseră furia controlată exprimată de afișarea publică a nudității și violenței.

„Acum, de ce subiectul nostru ia această cale pentru a-și exprima nemulțumirea?” Euzent a făcut o pauză și s-a uitat în jurul camerei. „Să luăm în considerare ce îl aduce pe un om la această acțiune. Evident, când majoritatea oamenilor sunt supărați, ei nu își spânzură vecinii goi de cel mai apropiat pod, așa că de ce a făcut tipul nostru acest pas? Și l-a repetat de încă două ori până acum?”

Până acum. Ava se încruntă. Euzent credea în mod clar că subiectul lor

nu terminase.

„În cercetările noastre am descoperit că istoria subiectului are o mare influență asupra acțiunilor sale de astăzi. De obicei, acest subiect vine dintr-un trecut în care s-a simțit neputincios și fără control. Majoritatea copiilor abuzați sau neglijăți își dezvoltă abilități de adaptare, cum ar fi sportul sau hobby-urile. Alții calmează sentimentele rănite făcându-i pe alții să sufere. Cine nu s-a luat de fratele sau sora mai mică în încercarea de a se simți mai bine? Aceasta face parte din mentalitatea bătașilor. Ei se simt mai bine făcându-i pe alții să se simtă prost. Unii copii sau adolescenți trec la animale mici.” Tonul lui Euzent era statornic și adunat, glumele îi dispăruseră.

„Dar toți cei care și-au lovit câinele sau s-au luat de un frate nu ajung să ucidă”, a comentat un agent din spatele Avei. „Sunt unii doar țicniți?”

„„Țicnit” este un termen subiectiv, dar știm cu toții ce încerci să spui. Vrem o etichetă pe care să o putem lipi pe oameni pentru a explica ceea ce fac, dar am descoperit că majoritatea oamenilor *aleg* să acționeze așa cum o fac. Cineva care este țicnit, sau poate ar trebui să folosesc termenul „nebun”, este obligat să acționeze, dar există foarte puține cazuri de nebunie adevărată. Eu cred că majoritatea oamenilor sunt responsabili pentru acțiunile lor.”

„Ei fac o alegere conștientă”, a spus agentul cu o voce uimită în spatele Avei.

„Cred că da”, a fost de acord Euzent. „Mulți dintre ei au învățat devreme că manipularea celorlalți le dă un sentiment de control care lipsea din viața lor.”

„Un sentiment de putere supremă”, a adăugat Ava.

„Exact”, a spus Euzent.

„Și crezi că se ia de acești bărbați pentru că l-au nedreptățit în trecut?” a întrebat Ava.

„Sau cum a *perceput* el că a fost nedreptățit. Poate că l-au rănit cu adevărat în vreun fel, dar de multe ori povestea reală a fost distorsionată în mintea subiectului. Oricum ar fi, este extrem de organizat. S-a gândit la fiecare pas al scenelor sale și a luat în considerare orice posibilitate de a face dacă ceva nu merge bine. Cred că este din zona metropolitană Portland. Cunoaște zona

foarte bine și se simte confortabil cu zonele rurale exterioare până în inima orașului. Bănuiesc că a locuit aici cea mai mare parte a vieții sale pentru a-și dezvolta acest confort.

Mașina și casa lui vor reflecta o persoană foarte curată. Poate până la obsesie. Modul în care a bandajat tăieturile de la încheieturile mâinilor și a curățat victimele după ce le-a lăsat să sângereze vorbește despre cineva care este un pic obsedat de curățenie. Cadavrele erau incredibil de curate, conform raportului medicului legist. Moartea este o afacere murdară, iar făptașul nostru s-a străduit să mascheze acest fapt.

Trebuie să aibă un loc unde să țină victimele, să le ucidă și să se ocupe de curățarea cadavrelor. Cronologia arată că este posibil să fi ținut mai mult de o persoană în același timp. Nu va avea un apartament sau un condo cu vecini apropiați. Căutăm o casă unifamilială cu spațiu în care să respire și să nu-și facă griji că va fi descoperit. Mi-e greu să cred că un obsedat de curățenie ar lăsa pe cineva să sângereze în interiorul casei sale, așa că bănuiesc că locuința va avea un subsol unde își face treaba sau o anexă substanțială pe proprietate pentru a-i reține pe acești oameni. Cred că zonele urbane sunt prea populate. Nu va risca ca cineva să se împiedice de secretul său. Cel mai probabil o casă pe un teren mare în suburbii sau în zonele rurale exterioare. Vehiculele dispărute sunt probabil depozitate la el acasă. Acest lucru ar duce la ipoteza unor anexe suplimentare pe proprietate. De obicei, vehiculele apar în câteva zile și noi nu le-am găsit. Oamenii se plâng când vehiculele sunt parcate unde nu ar trebui să fie.”

Ava știa că poliția scotocise parcarile uriașe de la aeroport și mall-uri, verificând locurile obișnuite în care vehiculele sunt ascunse la vedere. Dar nu ar fi nevoie de două persoane - cineva care să conducă vehiculul până acolo și cineva care să îl ducă acasă? Sau ar trebui? La aeroport, ar putea intra în parcare, să parcheze, să ia naveta până la terminal și apoi să ia un taxi până acasă. Nu ar fi nevoie de ajutor suplimentar. Dar ar fi riscat mai multe șanse să apară pe camerele de luat vederi. Dacă era atât de pretențios cum îl credea Euzent, și-ar fi asumat acest risc?

„Crezi că lucrează singur?” a întrebat Ava.

Euzent a respirat adânc. „Totul îmi spune că lucrează singur. Precizia lui vorbește despre cineva care crede că trebuie să facă ceva singur pentru a reuși. Sunt un pic nedumerit că a reușit să spânzure o victimă atât de grea, dar ar putea fi incredibil de puternic sau suficient de inteligent încât să găsească un sistem pentru a face acest lucru.”

„Ce crezi despre creșterea abuzului asupra cadavrelor?” a întrebat Zander. „Fiecare a fost spânzurat. Apoi a adăugat călușul cu bilă și apoi al treilea avea capul ras și tăieturi în piele.”

Agentul special Euzent a dat din cap și a mers înainte și înapoi, încruntându-se în timp ce Zander își recita lista. „Cu siguranță escaladează. Dar este într-un mod foarte controlat. Simt că are un plan deliberat pe care ni-l expune pas cu pas. Există un motiv pentru călușul cu bilă, tăieturile și capul ras. La fel cum există un motiv pentru care victimele anterioare nu au avut toate astea.” Se opri din mers și se uită la grupul de agenți, un mușchi încleștându-i maxilarul. „Are o poveste de spus și acestea sunt componentele sale specifice. Știu că aceste elemente au fost trecute prin NCIC, dar nu am primit nicio potrivire.”

Ava dădu din cap; făcuse mai multe căutări.

Ce va adăuga el la următoarea victimă?

„Vârsta?” a întrebat Mason.

„Aproape de vârsta victimelor. Statisticile sugerează că este caucazian. Primii doi bărbați au aceeași vârstă, iar al treilea pare destul de apropiat. Cred cu tărie că suntem în căutarea unui membru al grupului lor de egali care se simte nedreptățit de acești bărbați anume. Un alt fapt care mă face să mă întreb dacă aceste victime se cunosc între ele este viteza acestor crime. Sunt ucise rapid pentru ca ceilalți să nu aibă timp să audă despre moartea cunoștințelor lor?

„Așa că continuați să căutați unde se intersectează cercurile lor”, a spus Zander.

Euzent a dat din cap. „Gândește-te la asta ca la o diagramă Venn. Ucigașul tău va fi chiar în centru”.

Capitolul 14

Mason o privea pe Ava cum își scutura umbrela afară înainte de a intra în dimineața următoare în biroul medicului legist. O spionase din sala de așteptare de când îi văzuse mașina intrând în parcare. Ea a sărit peste o baltă mare, a ratat și și-a udat tivul pantalonilor. Nu a putut s-o audă înjurând, dar a citit-o clar pe buzele ei. Apoi și-a întors fața spre ploaie și a râs.

El a zâmbit. I-ar fi fost rușine dacă ar fi știut că el o privea. El o privea tot timpul, fie că gătea, jucându-se cu Bingo sau se încrunta la laptop. Exaltarea ei îl făcea fericit. Trăise o viață monotonă și uscată, iar ea era o explozie de culoare în lumea lui alb-negru. Când era în preajma ei, aerul părea mai curat, mai plin de energie, iar el îl absorbea ca un înecat.

Cât mai putea dura norocul lui?

Ea a împins ușile, ștergându-și picioarele pe covorașe, și fața i s-a luminat când l-a zărit.

El a zâmbit și s-a rugat ca norocul lui să dureze o viață.

Ea a aruncat o privire rapidă prin camera goală și i-a dat un pupic pe buze, rânjind la sărutul furat.

„Să mergem. Dr. Rutledge este pregătit pentru noi. Ray și Zander au intrat deja”, a spus Mason, luându-i cotul și îndrumând-o spre ușile interioare. „Cum a fost interviul tău cu managerul de la Universe of Tires?”

În această dimineață, muzica alarmei îi surprinsese pe amândoi. Mason presupusese că vor fi treziți de un apel telefonic care îi chema la o altă moarte. S-au uitat unul la altul și și-au luat telefoanele pentru a să verifice apelurile pierdute, crezând că dormiseră în timpul unei descoperiri. Chiar și acum Mason era pe muchie de cuțit, așteptând apelul de a fi convocat pe un pod.

„Interviul a fost în regulă”, a spus Ava. „Chiar dacă Aaron King era director adjunct, se străduia să fie punctual. Ceea ce se potrivește cu ceea ce a spus fosta lui soție despre el că nu era de încredere. În mare parte, se înțelegea bine cu toată lumea, iar șeful său susținea că munca lui era impecabilă. Era unul dintre acei tipi care erau fascinați de vehicule și cărora le plăcea să-și murdărească mâinile cu ele.”

„În mare parte?” a întrebat Mason în timp ce se îndreptau pe coridor spre sălile de autopsie.

Ava a ridicat din umeri. „Şeful lui a spus că câţiva angajaţi s-au luptat cu orgoliul lui şi că a vorbit cu el de câteva ori despre atenuarea acestuia. Dar tipul ştie cauciucuri şi nu se teme să-şi afirme cunoştinţele.”

„Pare mai degrabă că unele personalităţi s-au ciocnit. A fost un bătauş?” Comentariile agentului special Euzent despre intimidare erau proaspete în mintea lui Mason.

Ava şi-a încreţit fruntea. „Nu ştiu. Nu am avut impresia asta de la şeful lui sau de la fosta lui soţie. Dar cred că ar fi putut fi când era mai tânăr. La asta vrei să ajungi?”

„Da. Dacă cineva simte că a fost nedreptăţit de Aaron King şi Carson Scott, vreau să ştiu cum s-a întâmplat.”

„L-am întrebat pe şef dacă Aaron a avut vreun incident escaladat cu un client. A spus că, dacă s-a întâmplat, nu ştia despre asta. Îşi chestionase personalul în ultimele zile, încercând să afle dacă s-a întâmplat ceva cu un client, dar nimeni nu avea nicio poveste.”

„Dr. Rutledge a terminat autopsia celei de-a treia victime aseară, în timp ce eram la şedinţă”, i-a spus Mason. „Are câteva detalii pe care a vrut să ni le arate personal.”

„Grozav”, a spus Ava, interesul luminându-i faţa.

Mason prefera un raport scris, dar Ava prefera demonstraţiile practice ale ME. El a condus-o la biroul în care îi lăsase pe ceilalţi bărbaţi cu câteva minute înainte. Dr. Rutledge scosese o serie de fotografii pe două monitoare mari de computer. Mason a expirat în tăcere, uşurat, şi s-a întrebat dacă Ava era dezamăgită.

Ea a dat din cap celorlalţi bărbaţi şi s-a apropiat, studiind fotografiile înainte ca Seth Rutledge să înceapă să vorbească.

„Am fost destul de aproape în estimarea greutateii sale”, a început doctorul Rutledge. „Avea o sută şaizeci şi şase de kilograme.”

„Cum naiba l-a spânzurat subiectul nostru?” mormăi Ray, clătinând din cap.

„Am o teorie în privința asta”, a răspuns medicul legist. „Dacă te uiți aici”, a dat click pe mouse și a scos un bloc de șase fotografii care arătau axilele victimei, ”poți vedea niște abraziuni adânci care au fost făcute postmortem. Sunt late de cinci centimetri și sapă în carnea de sub brațe. Și se aliniază cu acea bandă albă de pe spatele lui.”

Ava s-a încruntat. „Deci banda de pe spate era de la ceva legat în jurul pieptului? Și a fost legat în timp ce el era pe spate suficient de mult încât să aibă acel model de margaretă? Crezi că a fost de la o curea pentru un scripete?”

Dr. Rutledge dădu din cap.

Mason își imaginează o bandă lată legată sub axilele victimei care era atașată la ceva pentru a o ridica. „Dar dacă ar încerca să îl ridice, brațele lui nu ar merge pur și simplu în sus și ar aluneca din bandă?”

„A fost și primul meu gând.” Dr. Rutledge a schimbat fotografiile cu imagini ale antebrățelor victimei. „Există abraziuni mai ușoare de-a lungul antebrățelor, chiar deasupra bandajului pentru fantele din încheieturile mâinilor, și a lăsat un reziduu gros de bandă adezivă. Am extirpat câteva mostre pentru probe, dar teoria mea este că a trecut bandă adezivă în jurul burții și brațelor victimei, immobilizându-i brațele în timp ce era ridicat. Acest lucru se adaugă la resturile ușoare de bandă pe care le-am găsit pe toate cele trei victime, unde cred că le-a lipit brațele cu bandă adezivă pentru a le ține nemișcate în timp ce sângerau.”

Mason a ridicat o sprânceană. „Pentru mine, banda adezivă spune 'soluție rapidă'. Este posibil ca suspectul nostru perfect planificator să fi fost surprins că planul său inițial nu a funcționat cum trebuie, așa că a improvizat.”

Toți anchetatorii au dat din cap.

„Pun pariu că asta l-a enervat”, a speculat Mason cu o grimasă.

„Așa că a proiectat și a montat un sistem pentru a ridica victima singur”, a afirmat Zander. „Exact cum ne-am gândit. Euzent avea dreptate că nu e genul care să lucreze cu un ajutor. Presupun că există un fel de sistem de scripeți pe care l-ar putea instala în dubița sa?”

„Cred că da”, a răspuns Ray. „Oricine are un pic de îndemânare mecanică și are timp să facă niște cercetări ar putea găsi o cale. Știm deja că acest suspect

este extrem de meticulos și pregătit.”

„Cu excepția cazului în care a trebuit să facă ridicarea efectivă”, a adăugat Mason.

„Dar avea bandă adezivă la îndemână”, a răspuns Ray. „Deci e genul care e pregătit pentru urgențe.”

„Un adevărat cercetaș”, a glumit Mason.

„Ar putea angaja pe cineva să instaleze scripetele în dubița lui?” a întrebat Ava.

„Asta depinde.” Ray a ridicat din umeri. „Are o dubiță de tip utilitar. Dacă nu i-a păsat să facă găuri în ea sau alte daune cosmetice, pun pariu că a petrecut ceva timp pe Google și și-a dat seama cum să instaleze singur un sistem. Dă-mi zece minute pe internet și pot găsi mai multe soluții pentru problema lui.”

„De asemenea, arată cât de deliberată este alegerea victimei”, a adăugat Zander. „L-a vrut pe *tipul ăsta*. A depus o mulțime de eforturi suplimentare pentru a spânzura această victimă de pe un pod. Nu a luat oameni la întâmplare; lista lui este precisă.”

„Pun pariu că ura fiecare moment de muncă suplimentară creat de această victimă”, a spus Mason, bucurându-se de imaginea făptașului lor frustrat. „Probabil își dorea să spânzure orice alt tip în afară de acesta. Ai dreptate, Zander, are anumiți oameni pe listă, exact cum a spus Euzent.”

„Trei victime foarte diferite”, a murmurat Ava. „Trebuie să aflăm ce le leagă între ele. Ce ne mai poți spune despre el?”, l-a întrebat ea pe doctorul Rutledge.

„Că greutatea lui l-ar fi ucis în cele din urmă. Organele îi erau acoperite de grăsime, iar diafragma îi era împinsă în cavitatea toracică, presându-i inima și plămânii. Ficatul său înmagazina grăsime în loc să se ocupe de ea, făcând ficatul dur în loc de un țesut sănătos, spongios. Și avea în stomac resturile unui burger, cartofi prăjiți și un shake. Deci a fost ucis la câteva ore după o masă, ceea ce se potrivește cu estimarea mea privind ora morții, miercuri între 12 și 15.”

Mason a jurat că a simțit burgerul de aseară învârtindu-se în stomac.

„Mâinile lui erau extrem de calusate și avea mai multe cicatrici vechi și răni vindecate pe antebrațe care mă fac să cred că face un fel de muncă manuală. Mâinile lui erau destul de curate, deci e posibil să poarte mănuși când lucrează.” Câteva clicuri ale mouse-ului au adus fotografii care corespundeau descrierilor medicului legist.

Mason a privit zgârieturile care se vindeau și cicatricile vechi. „Seamănă cu munca manuală. Poate zgârieturi de la lemn.” A arătat spre o zgârietură cu aspect dur de pe ecran. „Obişnuiam să fiu marcat așa când lucram în fabrica de placaj în timpul verilor la facultate și am tras o placă greșit. Sau poate că lucrează în construcții. Avea aşchii în unele dintre aceste abraziuni?”

„Tocmai voiam să menționez asta”, a răspuns doctorul Rutledge. „Am scos câteva aşchii vechi de lemn. Deci poate că lucrează la o fabrică de cherestea sau pentru un constructor.”

„Deci e un muncitor cu guler albastru. Departamentul de un politician ca Carson Scott. Poate merge în aceleași cercuri ca Aaron King?” a sugerat Zander.

„Am dat o descriere generală a necunoscutului nostru când am vorbit cu managerul lui Aaron în această dimineață”, a spus Ava. „L-am rugat să o prezinte celor care îl cunoșteau cel mai bine pe Aaron, dar niciunul dintre ei nu l-a văzut pe Aaron cu un bărbat care să arate așa. Ieri i-am trimis o descriere fostei soții prin e-mail, dar am primit același răspuns. Aaron nu avea prieteni sau cunoștințe de această mărime, din câte știa ea.”

„Cineva va observa că lipsește”, a afirmat Ray. „Evident că este un om care muncește. Șeful lui va vorbi la un moment dat și atunci vom avea o pistă mai bună de urmat.”

„Aș vrea să putem spune presei că nu avem un criminal în serie în libertate prin oraș”, a comentat Ava. „Presa alimentează frica. Publicul devine nervos până la punctul în care va începe să tragă în umbre.”

„Există unul în libertate”, a spus Mason. „Dar știu ce vrei să spui. El are o listă. Probabil că nu-l interesează Joe Blow, care dă o fugă târzie până la magazinul alimentar. Dar nu cred că este ceva ce putem împărtăși cu încredere. Cu norocul nostru, ucigașul nostru își va schimba tactica pentru că declarăm că noi credem că el are un plan.”

Zander a dat din cap. „Am vorbit cu Euzent puțin mai mult despre motivație după ședința de informare de aseară. A subliniat că abordarea pe care o are făptașul nostru spune multe despre motivul său. Toată lumea a auzit zicala „Ucigașii nu sună, iar cei care sună nu ucid”, nu-i așa? I-a avertizat criminalul pe acești tipi? Nu, pentru că prietenii lor nu erau la curent, iar cel puțin una dintre victime ar fi raportat la poliție o amenințare cu moartea. Corect?

„A avertizat criminalul orașul că urmau să aibă loc morți? Nu. Dacă ar fi făcut-o, Euzent spune că motivul său ar fi putut fi financiar și nu de a provoca moartea. Dar pentru că acest criminal a început în tăcere și metodic, arată că misiunea este foarte personală pentru el. Nu cred că ar viza alte victime doar pentru a fi contrar, dacă ar crede că avem o perspectivă asupra acțiunilor sale. El nu este un *criminal nebun*. Este un vânător cu o pradă foarte specifică.”

„Să identificăm această a treia victimă”, a spus Ava. „Ne va aduce cu un pas uriaș mai aproape de a-l opri pe acest vânător și de a ne da seama de ce aceste decese sunt personale pentru el.”

Ava era încă în mașină, pe cale să coboare și să se îndrepte spre biroul ei, când i-a sunat telefonul personal. A studiat numărul necunoscut și a mers împotriva bunului ei simț, răspunzând la apel.

Jayne a plâns la auzul vocii ei.

După câteva momente de vociferări și lacrimi neinteligibile ale lui Jayne, Ava a scos câteva cuvinte coerente de la geamăna ei.

„Crede că îl va uide”, a spus Jayne.

Detectorul de prostii al Avei a crescut, dar a reușit să întrebe calm:

„Pe cine? Despre cine vorbești?”

„Derrick. Derrick spune că îl va uide.”

Numele îi sună slab. Celălalt set de amprente din casa lui Mason aparținuse unui Derrick. „Tipul cu care ești?” a întrebat ea.

„Da! Trebuie să faci ceva! Există o casă sigură în care ne poți ascunde? Știu că nu putem veni să stăm cu tine!”

La naiba, ai dreptate.

„Jayne, de ce umbli cu omul ăsta? Se pare că e periculos.” Vorbea cu o cadență măsurată, încercând să o facă pe sora ei să își încetinească propriile cuvinte.

„Îl iubesc! Și are nevoie de cineva care să-l ajute!”

Ava a închis ochii. Jayne era fie drogată, fie beată. Ava pierdea timpul încercând să aibă o conversație logică. „Jayne, trebuie să găsești un loc în care *să fii* în siguranță. El nu are nevoie de ajutorul tău”.

„Oh, Ava. Tu nu înțelegi. Cineva l-a urmărit noaptea trecută, iar el a scăpat doar pentru că a știut unde să se ascundă. El spune că tipul avea o armă.”

„Jayne”, a spus Ava cu fermitate. „Spune-i să meargă la poliție.”

„Nu poate.”

„De ce nu?” *Din cauza cazierului său?*

„Poliția nu-l va ajuta. Nu-l ajută niciodată. El nu știe ce să facă.”

„Este din cauză că este căutat de poliție? Pentru spargerii? *Cum ar fi furtul unui televizor și al colierului mamei noastre?*”

Jayne a tras aer în piept.

„Unde e inelul mamei de pe lanț, Jayne? Dacă l-ai vândut pentru cinci dolari amărâți ca să-ți poți cumpăra ceva de băut, nu mai vorbesc niciodată cu tine.” Vocea Avei a cedat și lacrimile i-au ars în colțurile ochilor. „Voi doi ați intrat în casa lui Mason și *ați furat!* Și știm că ați fost voi. Sunt amprente peste tot.”

„Nu am...”

„Nu mă minți!”

„Tu nu înțe-”

„Ce face ca furtul să fie în regulă pentru tine? Ce te-a târât atât de jos încât să furi de la mine și de la prietenii mei?”

„Nu știam că locuiești cu el.” Jayne s-a chinuit să găsească cuvintele.

„Bineînțeles că știai. M-ai urmărit să vezi unde mă duc. Știai foarte bine că locuiesc acolo, pentru că ai luat colierul mamei din sertar! Unde este?”

„Încă îl mai am”, a șoptit ea. „N-am putut să-l vând.”

Ușurarea a cuprins-o pe Ava. *Putea să mintă.* „Dacă aflu că minți-”

„Nu mint”, a strigat Jayne. „Îl port chiar acum. E tot ce mi-a mai rămas. A trebuit să mă mut din apartamentul meu pentru că nu m-ai ajutat și toate lucrurile mele au dispărut!”

„Unde locuiești?”

„Nu pot să-ți spun. Derrick spune-”

„Jayne. Derrick este o veste proastă. Trebuie să te îndepărtezi de el. Te pot ajuta să găsești un loc, dar mai întâi trebuie să-l părăsești”, a implorat Ava, simțind un puternic sentiment de déjà vu. De câte ori avusese această conversație în care o implorase pe Jayne să-și schimbe comportamentul?

Niciodată nu funcționa.

„Nu-l pot părăsi. Are nevoie de mine.”

„Are nevoie de tine pentru ce? Pentru sex? Să te prostituezi pentru bani pentru amândoi?”

Jayne tăcea, iar Ava voia să țipe.

„Întotdeauna am spus că voi ajuta oamenii pe care îi văd încercând să se ajute singuri. Ceea ce faci tu nu seamănă nici pe departe cu a te ajuta, Jayne. Îți sapi groapa tot mai adânc.”

„Îi este teamă că-l va ucide și-l va spânzura de un pod. Ca pe ceilalți tipi”, șopti Jayne.

Paranoia unui consumator de droguri. Ava voia să se dea cu capul de volan. „De ce crede asta, Jayne?”

„Nu vrea să-mi spună. E îngrozit și spune că trebuie să ne ascundem.”

„Jayne, nu știi ce fel de droguri ai luat cu Derrick, dar știi că nimeni nu gândește limpede când creierul îi este dat peste cap. Știu că ai auzit asta de o mie de ori. Și voi doi vă drogați, nu?”

Ea nu a răspuns.

„Ce iei, Jayne?”

„E doar un pic de iarbă.”

Cum să nu. „Derrick e paranoic. Chiar și puțină iarbă provoacă asta. Știi că există mandate de arestare pe numele lui? Nu e de mirare că e paranoic,

Jayne. Se uită mereu peste umăr după poliție.”

„El spune că nu a...”

„Jayne, nu-mi pasă ce spune. El minte. Tu minți. Nimic nu se schimbă vreodată.” Capul Avei pulsa din cauza durerii care iradia din maxilarul ei încheștat. „Poate îți pot găsi un loc într-un adăpost pentru femei. Ai un loc sigur acum?” În fundal, Ava auzea sunete de mașini, oameni și ceea ce bănuia că era linia de metrou ușor MAX. Se părea că Jayne se afla în centrul orașului Portland.

„Stăm la niște prieteni de-ai lui Derrick... dar nu-mi place acolo”, a șoptit ea. „Oamenii nu mai sunt amuzanți.”

Ava ardea de dorința de a-și scutura sora de bun simț. *Distracție*. Lumea surorii ei se învârtea în jurul urmăririi distracției cu prețul tuturor celor din jur.

Doar îndepărtează-o de acel bărbat.

„Mi-aș dori să fie ca înainte”, a implorat geamăna ei. „Nu-mi place să trăiesc cu oamenii ăștia.”

„Când înainte, Jayne?” a întrebat Ava, înghițindu-și nodul din gât.

„În vremea când eram fericită.”

„Când ai fost fericită?”

„Oh, știi tu. Când eram la școală și tot ce trebuia să ne îngrijoreze era ce vom purta a doua zi.”

Ava a rămas tăcută. Pe atunci, Ava își făcea griji pentru teme, pentru slujba ei cu jumătate de normă și pentru a se descurca, deoarece mama lor era o mamă singură. Îngrijorarea cu privire la ce să poarte însemna să evite exact aceeași ținută ca sora ei. Se pare că Jayne își amintea altfel acele zile. Mama lor le îmbrăcase la fel până la vârsta de cinci ani, când Ava începuse să afirme că nu mai vrea să arate la fel ca Jayne.

În copilărie, își dăduse seama că trebuia să se separe de geamăna ei?

„Nu te pot ajuta”, a spus Ava liniștită. „Sună-mă când vrei cu adevărat să-ți schimbi viața. Asta înseamnă fără bărbați, fără droguri și dezintoxicare. Din nou.”

Jayne a început să plângă. „Dar cum rămâne cu Derrick? Cum îl protejez?”

„Spune-i să se predea. Va fi în siguranță de Ucigașul Podului în închisoare.”

„Tu nu înțe-”

„La revedere, Jayne.” Ava a încheiat apelul și a oprit soneria. Ea și-a șters ochii și și-a băgat telefonul în poșetă. S-a așezat în mașină, respirând adânc și așteptând ca bătăile inimii ei să încetinească.

Nu voi reveni asupra deciziei mele.

Culoarea fusese suptă din ziua ei. Când a încheiat convorbirea, lumea din mașina ei devenise brusc liniștită și cenușie din cauza ploii. Tonurile de ploaie de pe acoperișul ei erau sunete ale singurătății.

Nu. Erau sunete de pace.

Când Jayne dădea buzna în lumea Avei, fie în persoană, fie prin telefon, totul se aprindea și zvâcnea cu o energie nebună. Golul lăsat de absența ei era unul de pace și liniște.

Nu de singurătate.

A închis ochii pentru o clipă și și-a imaginat că apa era sunetul unui ocean. Primul ei terapeut o învățase să privească liniștea absenței lui Jayne ca pe o liniște sănătoasă.

Era vorba doar de perspectivă. Schimbarea pe care o simțea de fiecare dată când Jayne se îndepărta era o schimbare bună.

Atunci de ce doare atât de tare?

Capitolul 15

Mason se holba la covorul însângerat din casa lui Joe Upton și se întreba de ce criminalul își schimbase tactica, lăsând o imagine clară a locului în care ucisese. A treia victimă avea acum un nume. Șeful lui Joe Upton îi bătuse la ușă când Joe nu se prezentase la lucru la depozitul de cherestea. A aruncat o privire pe fereastra din față, a intrat, a trecut prin locul crimei și apoi a sunat la

poliție.

Joe Upton locuia la țară. Grandview, Washington, era în mijlocul pustietății, cam la jumătatea distanței dintre Kennewick și Yakima. Un traseu logic ar fi dus o persoană la Podul Zeilor în aproximativ două ore în timpul unui drum spre Portland. Casa era o casă mică în stil ranch pe un teren de cinci acri. Registrele comitatului arătau că locuința aparținea părinților lui Joe Upton, care locuiau în prezent în Arizona.

Mason împărțise o mașină cu Zander și Ava, lăsându-l pe Ray înapoi în Portland. Le luase peste trei ore să ajungă în orașel, prelungind o zi lungă care începuse la medicul legist. Au fost întâmpinați de șeful poliției din Grandview, care a făcut legătura între victima neidentificată din Columbia Gorge și petele de sânge din casa Upton.

„Auzisem despre crimele de pe poduri”, spusese șeful când a sunat la FBI. „Majoritatea oamenilor din oraș nu acordă prea multă atenție la ce se întâmplă în afara Grandview-ului. Dar când mi-am dat seama că cineva pierduse mult sânge în casa lui Joe și că acesta dispăruse, am verificat pe internet și, desigur, ultima descriere se potrivea.”

Șeful era cam de vârsta lui Mason, cu un ochi ascuțit și o privire directă care trebuie să-i fi făcut pe adolescenții din Grandview să-și închidă casetofoanele mașinilor când se uita în direcția lor. Șeful a ascultat cum Mason, Ava și Zander îl chestionau pe șeful lui Joe, Samuel, care stătea pe bara de protecție a sedanului lui Zander în ciorapi.

„Am încercat să-l sun pe Joe de trei ori ieri. Mi-a răspuns căsuța vocală”, a spus Samuel, care îi amintea lui Mason de un Kevin Costner voinic, cu mult mai puțin păr. „Când nu a apărut din nou la muncă astăzi, am decis să plec cu mașina. Am fost puțin îngrijorat când am văzut că camionul lui era pe alee. E un tip mare. Mă așteptam să-l găsesc mort din cauza unui atac de cord.”

„Joe lucra pentru tine cu normă întreagă?” a întrebat Ava.

„Nu, doar trei zile pe săptămână. Lucrează în construcții în celelalte zile când au ceva de lucru pentru el. Lucrează la structuri și gips-carton pentru Carter, dar asta se întâmplă mai ales în timpul verii. Chiar acum este lent peste tot.”

„Are dușmani de care știi? S-a bătut cu cineva?” a întrebat Mason.

„Cu cine, Joe? Ți bați joc de mine? E un ursuleț mare de pluș”.

Șeful poliției a dat din cap la afirmația lui Samuel. „Joe este un tip mare, dar inima lui este mai mare. Ți-ar da și cămașa de pe el.”

Mason a schimbat o privire cu Ava și Zander. *Deci, de ce să-l omoare pe tipul ăsta?* Cel puțin Carson Scott și Aaron King dăduseră motive pentru care oamenii să nu-i placă.

„Presupun că Joe nu ți-a vorbit despre decesele de pe podul din zona Portland”, a spus Mason.

Ambii bărbați clătinară din cap.

„Știe pe cineva din acea zonă? Poate ar trebui să-l întreb pe cel cu care stă cel mai mult”, a spus Mason.

„Ăsta aș fi eu”, a spus Samuel. „Joe nu era genul care să socializeze. Era retras în sine. Dacă cunoștea pe cineva din Portland, eu nu știam de asta. Se uita la filme ca să se distreze. O să vezi că are o colecție imensă de DVD-uri. I-am spus că ar putea stoca mult mai multe filme în format digital decât în acele cutii de plastic, dar nu a vrut să aibă de-a face cu asta. Îi place să dețină filmul fizic”.

„Cu siguranță are și alți oameni cu care vorbește”, a susținut Ava. „Vrei să spui că e ca un pustnic?”

„Vorbește un pic cu oamenii cu care lucrează. Nu l-aș numi un pustnic, dar nu se dă peste cap să se întâlnească cu oamenii. Ți pot da numărul firmei de construcții, dar nu au avut niciun proiect în ultimele câteva luni.” Samuel s-a încruntat. „Chiar ține la el. Cred că nu m-am gândit la asta până acum.”

„Cu cât timp în urmă s-au mutat părinții lui în Arizona?” a întrebat Zander.

Samuel a ridicat o sprânceană la șeful poliției, care a ridicat din umeri și a răspuns. „Aș spune că cel puțin zece ani. Obișnuiau să se întoarcă din când în când, dar nu i-am mai văzut de vreo trei ani. Niște oameni de treabă. Medicul vostru legist mi-a spus că îi va anunța când va avea o identificare concretă.”

„Bine”, spuse Mason. Nu avea nicio îndoială că a treia victimă era Joe Upton; îi văzuse fotografia de pe permisul de conducere și se potrivea cu

bărbatul pe care îl văzuse pe pod. Identificarea doctorului Rutledge nu trebuia să dureze mult.

„Înregistrările arată că casa a fost cumpărată acum cincisprezece ani; știți unde au locuit înainte de asta?”, a întrebat Zander.

Bărbații se uitară unul la celălalt și clătinară din cap. Mason știa că Ava pusese deja roțile în mișcare pentru a afla unde locuise anterior familia Upton.

Să afle unde se intersectau cercurile victimelor.

„Tu ești singurul care a intrat în casă, nu?” l-a întrebat Ava pe Samuel.

„Da, îmi pare rău pentru asta. Știam că s-ar putea să fi încurcat niște probe când am văzut că Joe nu era acolo”, a spus Samuel, arătând rușinat. „Când am văzut sângele, am luat cheia de rezervă de pe stâlpul gardului și am verificat restul casei ca să mă asigur că nu era rănit pe undeva. Nu m-am atins de nimic, decât să deschid niște uși înăuntru. Am trecut pe lângă sânge cât am putut de bine, dar m-am murdărit puțin pe cizme”. A arătat spre casă. „Le-am lăsat pe veranda din față când am ieșit.”

Grupul de intervenție și șeful poliției au urcat treptele spre veranda din față. Și-au pus mănuși și cizme, iar Ava și-a scos aparatul foto. Solicitaseră o echipă de criminaliști de la FBI când ajunseseră la casă, dar echipa nu avea să sosească decât peste câteva ore. Mason se gândea că unitatea criminalistică din Grandview ar fi o cutie de articole de pescuit în portbagajul mașinii șefului. Ava avea să facă fotografiile pe care grupul le dorea imediat.

Zander a deschis ușa cu grijă. Grupul și șeful poliției au pășit prin intrare. Mirosul de fier și excremente i-a asaltat nasul lui Mason. În dreapta lor, un măcel avusese loc în sufragerie, covorul cafeniu fiind întunecat de sânge încheșat. Și alte substanțe corporale.

Crima este neîngrijită. Intestinele și vezica urinară se eliberează. Nu este prăbușirea curată văzută în filme și la televizor. Când o arteră este tăiată, inima pompează sângele afară din corp cu lovituri puternice până când îi lipsește oxigenul pentru a continua să lucreze. Mason a înghițit greu și a studiat covorul. *Cât sânge ține un corp?* Undeva din adâncurile minții sale, își amintea că ar putea ține peste un galon... pentru o persoană de mărime normală. Se părea că Joe Upton avea de două ori mai mult. Lângă el, Ava a început să

respire pe gură.

Cei patru s-au oprit chiar în fața ușii, studiind scena. „Ne-a lăsat niște dovezi”, a spus Ava încet. „În sfârșit.”

Sau a lăsat ceea ce voia să găsim?

„De ce de data asta?” a întrebat Zander. „Ce s-a schimbat?”

Casa era tăcută în timp ce grupul stătea nemișcat, fiecare memorând piesele de puzzle care fuseseră lăsate în urmă. Ava și-a ridicat aparatul foto și a început să fotografieze, clicul obturatorului fiind singurul zgomot din liniște.

Mobilierul casei era din deceniul anterior și arăta uzura unei utilizări intense. Canapeaua și fotoliul extensibil de odinioară aveau urme permanente în pernele lor. Decorul era inexistent, exact la ce se așteptase Mason în casa unui burlac. Lipsa de design interior fusese evidentă în propria lui casă până când Ava se mutase. Un televizor previzibil cu ecran mare atârna pe cel mai apropiat perete, încadrat de două biblioteci înalte până la tavan, pline cu DVD-uri și Blu-rays. Cutiile goale de Diet Dr Pepper și tăvile cu mâncare pentru cuptorul cu microunde aglomerau măsuțele.

Pe podea erau împrăștiate o prelată albastră, două găleți care conțineau apă decolorată, cel puțin șase prosoape de baie murdare de sânge și un cuțit universal.

„Iisuse Hristoase”, mormăi Zander. „Deci acestea sunt rămășițele obsesiei cuiva.”

Mason a fost de acord în tăcere cu termenul „obsesie”. Ucigașul lor călătorise la Grandview cu singurul scop de a-l ucide pe Joe Upton și de a-i asambla scena morții până la cele mai mici detalii. Dar de data aceasta criminalul lor lăsase o fereastră deschisă în lumea lui. „Îl vom găsi. A lăsat prea multe în urmă. Răspunsul nostru este în mizeria asta.”

Zander a făcut un pas mai aproape, evitând sângele, și s-a ghemuit ca să arunce o privire la pereții de doi pe patru, lungi de un metru. Pe lângă scânduri zăceau bulgări de bandă lipiți de sânge. S-a uitat în spatele lui la dungile de sânge de pe pereți. „Acolo e spray-ul arterial despre care doctorul Rutledge ne-a spus că va apărea.”

Zander a trasat în aer înălțimile diferite ale arcurilor sălbatice de sânge

maro uscat. „Pe măsură ce sângele se golea, arcele deveneau mai slabe.” A studiat podeaua din fața peretelui marcat. „Iar modelul nu este întrerupt între locul unde zăcea cadavrul și pereți. Nimic nu a blocat jetul. Criminalul nostru știa unde să se poziționeze pentru a nu fi lovit de sânge. Mă întreb dacă a învățat asta de la primele două morți sau a cercetat mai întâi?”

Ava și-a îndreptat camera spre dungi. „Ceva îmi spune că știa exact la ce să se aștepte.”

Mason și-a înclinat capul spre ea. „Crezi că e în domeniul medical? Dr. Rutledge a comentat cât de perfecte erau tăieturile de pe încheieturi.” S-a uitat la prelata însângerată. „Și este nevoie de un stomac puternic pentru a crea o scenă ca asta de trei ori.”

„Cred că domeniul medical este o opțiune”, a răspuns ea.

„Sau a avut o educație rurală”, a adăugat șeful poliției. „Puteam să eviscerez și să jupoi o căprioară fără să clipesc până la vârsta de șaisprezece ani.”

Mason era pe jumătate de acord. Trecuse mult timp de când nu mai vânase, dar fusese o vreme când putea face același lucru. „Dar aici vorbim despre oameni”, a spus el, uitându-se la șef.

Șeful a ridicat din umeri. „Poate că îi consideră pe acești oameni mai puțin decât oameni.” S-a încruntat la prelata încrețită care zăcea într-o grămadă dezordonată și însângerată. „Ce făcea cu prelata? E clar că nu proteja covorul.”

„A folosit-o ca să ajute la curățarea cadavrului.” Mason a arătat spre gălețile de lângă prelată. „Pun pariu că a curățat partea din față a corpului și apoi l-a rostogolit pe burtă pe prelată pentru a curăța spatele. Pentru asta sunt prosoapele. Și le-a clătit în găleți. Cred că a trebuit să mai aibă cel puțin încă o prelată pe care a înfășurat-o în jurul cadavrului pentru transport. Nu era nici o pată de sânge pe niciunul dintre cadavrele de la locul faptei.”

„Dar cum a scos un tip atât de mare din casă?” a întrebat Ava.

„A trebuit să aibă ajutor”, a afirmat șeful.

Zander a clătinat din cap și a arătat spre partea din spate a casei. „Uită-te la aceste pete slabe care merg spre ușa din spate. El a târât cadavrul. Probabil învelit în prelata pe care a menționat-o Mason. Dacă ucigașul nostru avea o

bucată de placaj în spatele dubitei sale, ar fi putut să o folosească ca rampă pentru a trage cadavrul în sus. Ar fi greu, dar cred că un singur om ar putea să o facă. Așteaptă un minut.” Zander a înconjurat cu grijă marginea camerei în timp ce se îndrepta spre ușa glisantă din spate. A deschis ușa cu un deget și a ieșit pe o terasă mică. S-a întors câteva momente mai târziu. „Pot vedea o urmă de târâre pe scândurile de pe punte și urme de cauciucuri în iarba de dedesubt. Înălțimea punții este destul de apropiată de înălțimea unei dubite. Pun pariu că a dat cu spatele dubița până la platformă, a folosit o scândură și l-a băgat înăuntru.”

Mason nu putea vedea nicio eroare în observația lui Zander. Dacă era adevărat, întărea teoria agentului special Euzent că aveau de-a face cu un criminal perfecționist care plănuia din timp. Mason se uită din nou la scenă. „Dacă ucigașul nostru este atât de obsedat de curățenie, de ce a lăsat mizeria asta ca să o găsim noi? Inclusiv arma crimei. Se pare că doctorul Rutledge a avut dreptate când a spus că tăieturile au fost făcute cu un cuțit utilitar.”

„Cred că briceagul este probabil cea mai puțin importantă probă lăsată în urmă”, a adăugat Ava. „A fost o unealtă simplă pe care a folosit-o și știm cu toții că nu va fi nicio amprentă pe el.”

Toată lumea a dat din cap.

„Dar aceasta va fi o comoară de studiat pentru Euzent”, a continuat ea. „Sunt atât de multe întrebări ridicate în această cameră, încât mintea mea este năucită.”

Mason a făcut un pas atent și a ridicat un colț al prelatei însângerate pentru a se uita mai atent la o bucată neagră de plastic pe care o zărise. „Telefon mobil.” S-a uitat în sus la șef. „Vrei să te duci să-l rogi pe Samuel să sune la numărul lui Joe? Nu vreau să ating ecranul.” Omul a dat din cap și a dispărut.

„Sunt prea multe diferențe aici.” Zander s-a încruntat. „Avem vehiculul victimei în față, telefonul său mobil și locul crimei. Asta nu se potrivește cu primii noștri doi bărbați.”

Mason nu a fost de acord. „Nu, singura diferență este că nu am găsit primele două scene ale crimei. Pun pariu că arată exact ca aceasta. Ceea ce este diferit este că a folosit casa victimei și bănuiesc că a făcut-o pentru că se

potrivea nevoilor sale. E deja izolată. Primele două victime au locuit în locuințe dense care nu erau convenabile pentru crimă. Plus că a fost un drum lung până aici. Pun pariu că a ales Podul Zeilor pentru că era între casa victimei și a lui.”

„Ca să nu mai spun că e strălucitor”, a subliniat Ava. „Ucigașului nostru îi place să șocheze și să puncteze.”

„De acord”, a spus Mason. Telefonul mobil de pe podea a sunat, redând „Marșul imperial” din *Star Wars*. Mason s-a ridicat și a studiat rafturile cu filme. Alfabetizate. Scanând, a văzut o secțiune mare de cutii *Star Wars*, inclusiv sezoanele de televiziune *Clone Wars*.

„Muzica asta îmi va rămâne în cap toată ziua”, a spus Ava, băgându-și un deget într-o ureche ca și cum ar fi putut bloca sunetul.

Mason a continuat să scaneze titlurile, aflând că Joe Upton era un mare fan SF și horror. Lui Mason îi plăcea un film de acțiune bun, indiferent de gen, dar colecția lui Joe indica un alt nivel de plăcere. Semăna cu cea a unui adolescent.

Sau a unui om care nu se maturizase niciodată și care se agăța de comportamentele tinereții sale.

Comentariul lui Zander din acea dimineață a răsunat în capul lui Mason. *El este un vânător cu o pradă foarte specifică.*

De ce îl alesese pe acest bărbat aparent placid și introvertit?

Mason își dădu ochii peste cap când văzu numele lui Michael Brody clipind pe telefonul său, târziu în acea seară. Reporterul își adusese aminte de înțelegerea lor. Chiar crezuse Mason că aproape-geniuul va uita? A răspuns.

„Știi, Callahan, ai fi putut să mă suni și să-mi spui numele imediat ce ai aflat, ca să mă scutești de un telefon”, răspunse Brody.

„Înțelegerea a fost să-ți spun da sau nu cu privire la un nume. Ai un nume pe care să mi-l spui?”

Ava s-a uitat la Mason în timp ce mai adăuga vin în paharul lui. „Brody”, a șoptit el, iar ea a dat din cap. Îl chestionase despre reporterul agresiv după întâlnirea lor, încercând să obțină o perspectivă asupra relației lui Mason cu Michael Brody.

„El e guma de pe pantoful meu”, îi spusese Mason.

„Dar este evident că îl respecti”, a subliniat ea.

„Ce-ți spune asta?”

„Felul în care ai interacționat cu el.”

„Ți-ai dat seama de asta după o conversație de cinci minute?”, a întrebat el.

„Mi-am dat seama din clipa în care ai început să vorbești cu el. E nevoie de multe pentru a-ți câștiga respectul. Majoritatea oamenilor își petrec mult timp pe lista ta, așteptând o șansă de a-ți dovedi dacă merită sau nu timpul tău. Brody deja l-a câștigat”.

Mason se holbase. Ea rezumase perfect atitudinea lui față de rasa umană.

Ea mă înțelege.

Cine îl lovise cu bățul norocos?

A urmărit-o cum se mișca prin sufragerie, mângâind câinele, îndreptând o carte și punându-și laptopul lângă geantă pentru a-l lua dimineața. Nu-și putea lua privirea de la ea.

„Callahan?” Brody i-a spus în ureche.

„Ce?”, a răspuns el brusc în telefonul mobil, realizând că Ava îl distrase complet făcând... nimic.

„Am întrebat dacă e Joe Upton. Din Grandview, Washington.”

„Da, așa este. Și e Junior, nu seniorul Joe Upton.”

„Am notat”, a spus Brody. „Ați găsit vreo legătură între el și celelalte două victime?”

Mason a suspinat. „Nu. Are aceeași vârstă. Treizeci și cinci de ani. Asta e tot ce avem până acum. Și așa aprecia dacă nu ai spune că suntem o adunătură de idioți fără nicio pistă, te rog.”

„Din moment ce ai spus te rog”, a spus Brody. „Să ai o femeie în preajmă trebuie să te înmoaie. Nu cred că te-am auzit vreodată să spui „te rog” decât

pentru a comanda o ceașcă de cafea.”

„Am terminat discuția, Brody. Du-te și pune întrebări altcuiva.” El a încheiat convorbirea. Și-a luat paharul de vin și a sorbit. Nu fusese un fan al vinului. Îl evitase, nu-i plăcea aroma acidă și fructată pe care o întâlneau întotdeauna, dar Ava îi prezentase ceva roșu închis și sângeros. Nu și-a amintit niciodată numele, dar avea note de fum, cafea și pământ. Era un vin bărbătesc, îi spusese el prima dată când îl gustase. Ea a găsit descrierea lui amuzantă, dar a fost de acord. Acum țineau mereu o sticlă la îndemână.

Vinul era o reflexie a ei. Acel fum din vocea ei joasă și raționalitatea cu picioarele pe pământ care strălucea în ochii ei. El a identificat mirosul vinului cu ceea ce simțea când era în preajma ei.

Ea îl făcea să se relaxeze. Un pahar de vin, o conversație liniștită, poate puțină muzică.

Era un contrast puternic față de viața lui rigidă de dinainte, cu muncă, muncă și iar muncă.

Încă lucra mult, dar acum lucra alături de cineva. Oportunitatea de a lucra împreună cu ea la același caz dovedise cât de bine se potriveau. El a mângâiat perna canapelei de lângă el, iar ea s-a afundat în ea cu un oftat. S-a apropiat și și-a sprijinit capul pe umărul lui. Mirosul vinului negru din respirația ei i-a ajuns la nas, iar el a simțit cum mușchii i se relaxează.

„O zi lungă”, a spus el în timp ce îi peria părul după ureche.

„Toate sunt lungi acum. Nu că m-aș aștepta ca asta să se schimbe până când îl vom găsi pe ucigașul de pe pod.”

„Cum ți-e brațul?”

Ea și-a rotit ușor umărul stâng. „La fel.”

„Ai ratat programarea săptămâna asta, nu-i așa?”

„Am ratat.” A făcut o grimasă. „Și am prins iad pentru asta. Mi-am făcut exercițiile, totuși. O să-mi revin în cele din urmă.”

„Ceva mai multe de la Jayne?” Ava îi povestise despre cel mai recent apel telefonic al ei.

„Nu”, spuse Ava liniștită. „Ușile sunt încuiate?”

„Da. Și alarma este pornită.” A instalat imediat o alarmă, cerând o favoa-

are de la un fost polițist care conducea o firmă de alarme de renume. Când locuia doar el în casă, sperase să dea peste un spărgător într-o zi. Era pregătit să îi facă viața mizerabilă unui derbedeu care ar fi îndrăznit să intre în casa lui. Acum, cu Ava în casă, gândirea lui se mutase la prevenire.

Nu voia să intre nimeni. Din nou.

„M-am gândit la casa ta”, a spus el încet, neștiind de unde îi veniseră cuvintele. Abordaseră cu delicatețe subiectul vânzării locuinței ei de o dată sau de două ori, dar amândoi se feriseră imediat să discute în profunzime. „Știi că te iubesc. Cred că am dovedit că ne înțelegem destul de bine.”

Trupul ei se zgudui de râsul tăcut, făcându-l să zâmbească. Ea spusese odată că se înțeleg ca mazărea și morcovii.

„Ne potrivim perfect”, a spus ea. „Fără prostiile astea cu „destul de bine”.”

„Bine. Vinde-ți casa și mută-te aici. Sau am putea să-l închiriem, cred, dar nu prea vreau să fiu proprietar.”

A luat o înghițitură de vin și tăcerea ei a umplut camera. „Ava?”

„Nu știu. M-am întrebat de ce nu o scot pe piață. Nu cred că sunt pregătită încă”, a terminat ea încet.

El i-a atins bărbia pentru a o face să se uite la el. Ochiul de un albastru închis l-au privit înapoi în timp ce el îi studia chipul, adorând micile pete de pistrui de pe vârful obrazilor. Părea sinceră. Nu părea speriată. „Ești nesigură?”, a întrebat el.

Buzele ei s-au curbat ușor. „Nu sunt sigură ce să fac cu apartamentul. Sunt foarte sigură în privința noastră.”

„Nu vreau să te presez.” *Ba da, vreau.* O parte ciudată din el voia să se bată cu pumnul în piept și să-i poruncească să facă ceea ce spunea el. În schimb, el a zâmbit.

„Uau.” Fața ei s-a luminat și ea a zâmbit. „Ăsta e un zâmbet fals. E clar că nu spui ceea ce vrei să spui.”

„Bine.” *Vrea să audă ce cred eu cu adevărat?* „Vreau să te muți aici permanent. Vreau să mă împiedic de zecile tale de pantofi din dulapul meu și să mă plâng că monopolizezi toate umerașele. Dacă nu vrei să locuiești aici,

putem începe să căutăm altă casă. Sunt de acord cu asta. Nu sunt atașat de acest loc. De fapt, mi-ar plăcea să încep ceva nou și să-l numesc al nostru. Poate că ar trebui să vindem două locuri, nu doar al tău.”

Ea și-a înclinat capul spre el, surpriza despicându-i buzele. „Cred că ai perfectă dreptate. Îmi place gândul de a ne găsi propria noastră casă.” Sprâncenele i s-au îngustat. „Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi place mai mult ideea, și dintr-o dată mă simt confortabil să renunț la acel apartament. Ohhh. Să cumpărăm o casă împreună.” Ochii i s-au aprins în timp ce îl tachina.

În mod surprinzător, el nu a avut reacția lui obișnuită la ideea de cumpărături.

„E un pas mare”, a spus el precaut.

Ochii albastru-închis i-au zâmbit. „Sunt pregătită. La naiba, abia aștept. Unde ți-ar plăcea să locuiești?”

Mason s-a scărpinat în cap. Nu se gândise atât de departe. „Nu sunt sigur. Îmi plac terenurile mai mari și cartierele bine stabilite, dar nu vreau o navetă mai lungă. Trebuie să vorbim despre asta chiar acum?”

„Nu. Avem tot timpul din lume. Atâta timp cât știi că vreau o bucătărie de vis. Dulapuri personalizate, plăci de sticlă importate, aparate scumpe.” Ea s-a aplecat mai aproape și l-a sărutat, îmbinându-și buzele cu aromă de vin cu ale lui.

„Tu abia gătești.”

„Și? Nu merit ceva superb?” Buzele ei au zâmbit împotriva lui.

„Absolut.” Toate gândurile despre case i-au părăsit creierul. Senzația de Ava apăsând pe el i-a trimis mintea într-o altă direcție. Nu se putea abține. Când ea era aproape, el voia mai mult. La naiba, o voia pe toată. Faptul că era lângă ea într-un birou îl ținea sub control, dar cu ea atât de aproape în casa lui, cu canapeaua confortabilă și mirosul ei natural de femeie amestecat cu vinul afumat...

El s-a ridicat și a tras-o de pe canapea, cu un zâmbet complice pe față.

„Dormi?”, a întrebat ea.

„Nu.” El și-a îngropat mâinile în părul ei, smulgându-i legătura din coada de cal. Aceasta a căzut în tăcere pe covor, în timp ce el a început să-i desfacă nasturii de la bluză. Ea și-a dat capul pe spate, expunându-și gâtul, iar el a profitat de invitație pentru a explora pielea fină cu gura.

Ea a suspinat.

„Trebuie să fac un duș”, a șoptit ea. „Trebuie să spăl murdăria și amintirile scenei de azi.”

„O vom face împreună.”

Ava și-a sprijinit spatele de gresia umedă și l-a lăsat pe Mason să preia controlul. El dăduse drumul la apă cât de fierbinte putea ea să o suporte, creând nori de aburi în dușul său spațios. El a îndreptat pulverizatorul spre pieptul ei și s-a apropiat, lăsând apa să se adune între ei. A luat-o de mână și i-a întors fața în sus, întâlnindu-i privirea în timp ce apa îi lovea pe amândoi.

Părea atât de serios, acest polițist cowboy al ei. Nu era genul care să arunce prudența în vânt și să se arunce cu capul înainte în orice avea viața de oferit. Mai întâi a studiat-o, și-a cântărit opțiunile și apoi a apucat-o cu ambele mâini. Odată ce se hotărâ, era la fel de încăpățânat și doritor ca un câine de vânătoare. Dar nu se dădea niciodată înapoi, iar cu cine se angaja nu ar fi fost niciodată singur.

Ea avea angajamentul lui. Își luase timp înainte de a-i spune că o iubește, dar ea știa că atunci când o făcuse, credea cu adevărat în ea. Ea nu ar fi avut-o în orice alt fel. Mason nu spunea lucruri pe care nu le credea; nu încerca să le facă pe plac altora; făcea ceea ce credea că este corect. În acest moment, senzația pielii lui umede împotriva ei era corectă.

Complet corectă.

El o sărută, iar ea își deschise gura, adorând senzația mentală, emoțională

și fizică de a fi dominată de un bărbat. La naiba, uneori trebuia să lase pe altcineva să preia frâiele. Mason știa exact când era cazul. Chiar acum voia să uite de sângele de pe podea de la Joe Upton, să uite că avea o geamănă nevoiașă și să uite că avea un telefon mobil care putea suna la patru dimineața, cerându-i să se dea jos din pat.

El și-a mișcat coapsa între ale ei, iar ea și-a despărțit picioarele. Pieptul lui a apăsat pe sânii ei, iar ea s-a împins înapoi, creând mici scântei de durere care alternau cu plăcere.

Lăcomia pulsa prin ea și își dorea ca el să o atingă peste tot deodată.

El a chicotit pe sub nas, iar ea și-a dat seama că găfâia. „Ai nevoie de ceva?”, a întrebat el lângă urechea ei.

„Sigur că da. E timpul să-ți dovedești valoarea, cowboy.” Ochii ei au rămas închiși și ea a savurat jetul dușului pe umărul și fața ei.

„Provocare acceptată.” Obrazul lui aspru l-a atins pe al ei în timp ce el se apropia, crescând presiunea cu piciorul lui între coapsele ei.

Ea și-a întins brațul stâng peste umerii lui, ignorând înțepăturile puternice din apropierea articulației. Mâna dreaptă a alergat în sus și în jos pe partea lui, alunecând pe pielea umedă și apoi urmărind mușchiul până la coloana lui vertebrală.

Piciorul lui dintre coapsele ei a dispărut, iar el s-a aplecat cu îndemânare și și-a prins brațul sub piciorul ei drept, ridicându-l și ridicând-o în vârful picioarelor. Se simțea expusă. Gura lui s-a strivit de a ei și senzația de alunecare a limbii lui i-a captat atenția. Până când l-a simțit mângâind-o ușor între picioare.

„Umed peste tot”, a murmurat el în gura ei.

Ea nu i-a răspuns. În schimb, și-a înclinat soldurile spre el și umerii lui au tremurat sub brațul ei. El s-a apropiat de intrarea ei și a dat o împingere în sus, afundându-se complet dintr-o singură mișcare.

Ava a suspinat și l-a strâns în brațe.

„Mai bine?” a întrebat el, rămânând complet nemișcat.

Ea s-a mișcat împotriva lui, având nevoie ca el să se pună în mișcare.

„Nu. Mai mult.”

„Mai mult?”

Ea și-a împins șoldurile spre el. „Da. Acum.”

El a rămas nemișcat. „Deschide ochii, agent McLane.” Ochii ei s-au deschis brusc și s-a holbat la el.

Un zâmbet lent i-a traversat fața. „Am vrut doar să fiu sigur că am atenția ta. Nu voiam să uiți cine deține controlul aici.”

Șoldurile ei s-au lipit din nou de el. „Tu. Acum hai!”

Ochii lui căprui s-au îngustat. „Doar spui asta?”

„La naiba, Mason!” L-a lovit peste piept.

„Ești gata să te muți cu mine? Pentru totdeauna?”

„Da!”

„Ne vom găsi un loc al nostru și vom renunța la vechile noastre locuri?”

„Da! Nu trebuie să mă pui în situația asta ca să mă întrebi asta! Eu te iubesc. Totul e în regulă. Acum, *te rog*, mișcă-te!”

El și-a aruncat capul pe spate și a râs, făcându-i inima să tresară văzându-l atât de fericit. Faptul că bărbatul ei își dădea drumul era într-adevăr o privilegiu rară.

„Și eu te iubesc, agent McLane.” El a sărutat-o adânc și s-a pus pe treabă.

Capitolul 16

Troy era atât de obosit, încât nu putea să vadă drept.

În mod *constant* nu putea să vadă drept, a modificat el. Era obișnuit ca vederea lui să facă lucruri ciudate, dar de obicei se corecta în câteva momente.

A exagerat noaptea trecută. Făcuse toate pregătirile posibile și se gândise la toate rezultatele posibile, dar tot nu fusese pregătit să se confrunte cu greutatea moartă a lui Joe Upton.

Poate că ar fi fost mai ușor să-l omor pe Joe prin spânzurare. Apoi aș fi putut ajunge acolo unde aveam nevoie să ajung.

Dar stabilirea scenei potrivite era importantă.

Spatele îi cedase și luase niște analgezice pe bază de rețetă. L-au adormit și i-au dat vise ciudate. Visase că nu-l putea scoate pe Joe din casa lui. A tras, a împins și a încercat tot ce a putut, dar bărbatul cel mare nu s-a clintit în timp ce zăcea gol pe prelată. Când s-a trezit, a intrat într-o panică minoră, inima bătându-i cu putere, crezând că l-a lăsat pe bărbat în casa lui.

Acum se holba la el în oglinda din baie, clipind, încercând să obțină o imagine clară. Aparatul de tuns zăcea pe tejghea și el l-a ridicat, testându-i greutatea. O parte din părul lui Joe a căzut din lame și a ajuns în chiuvetă. Amintiri scurte și negre ale evenimentelor de ieri. A bătut cu aparatul de tuns pe marginea chiuvetei, scăpând de restul părului și clătinându-l pe scurgere.

Dovezi în casa lui.

Nu i-a păsat. Până când poliția își va scoate capul din fund și îi va percheziționa casa, nu va mai conta. Ar fi fost prea târziu.

Podul ucigașului.

Troy a sforăit. Oamenii nu ucideau poduri. Nu știa dacă să fie onorat sau amuzat. A ridicat aparatul de tuns părul și l-a trecut drept pe partea lui. Părul castaniu plutea în jurul lui. Și-a periat capul și a studiat fâșia de scalp în oglindă. Încovoiat. Și neuniform.

Făcuse o treabă de mântuială cu Joe. Omul refuzase să-și țină capul nemișcat și se răsucise și se întorsese la fiecare tăietură. Se gândise să o facă după ce îi tăia venele, dar voia ca Joe să simtă rușinea și panica pentru ceea ce urma să se întâmple. Rasul capului spunea multe între cei doi bărbați.

Propriul său cap ras trebuia să fie uniform, nu zdrențăros și pe jumătate făcut ca al lui Joe. Dacă ieșea în public, nu voia să dea oamenilor un motiv să se holbeze.

Își rase încă o fâșie pe cap și apoi își petrecu următoarele cincisprezece minute încercând să dea jos fiecare bucătică. Aparatul lui de tuns nu era cel mai bun, iar ajungerea la ceafă s-a dovedit a fi un exercițiu de răbdare și agilitate.

În cele din urmă era chel. A trecut o mână peste cap, întrebându-se cât de repede va începe să crească la loc. A curățat îngrijit părul cu o mătură mică și o tavă.

Nu ai terminat, i-a spus vocea feminină din cap.

Înjurând în sinea lui, s-a îndreptat spre bucătărie și a scos un cuțit utilitar din pachetul multiplu pe care îl cumpărase de la Home Depot. Va încerca poliția să dea de urma celui pe care îl lăsase acasă la Joe Upton? Probabil că da. Unde ar duce? La fiecare Home Depot din zona metropolitană Portland? Se uită încruntat la unealta argintie din mâna lui, căutând numere de serie sau vreun fel de semn de identificare. Dacă exista vreunul, nu-l putea vedea.

Nu contează.

Troy și-a descheiat cămașa, ținându-și privirea în oglinda din baie. Capul îi părea palid și prea mic. Nu realizase niciodată câtă culoare avea pe față și pe gât. Acum părea bolnav. A făcut o grimasă. Nu era asta ironic?

Cămașa i-a căzut pe podea, iar el a scos lama din locașul ei ascuns, glisând cu degetul mare pârghia de pe mâner. A privit triumphiul argintiu ascuțit. Asta urma să doară al naibii de tare.

Șase lovituri. Repede. Fără tresăriri. Cuvintele ei l-au încurajat.

Extenuarea îl împunea, sugerându-i să o facă mai târziu. Poate încă un pui de somn. A scuturat din cap și a strâns din dinți. Și-a aplatizat pectoralul cu primul deget și cu degetul mare de la mâna stângă și a tras lama de-a lungul cârnii într-o trecere lină.

Creierul lui a țipat și lacrimile i-au inundat ochii. A clipit. Sângele curgea din tăietură, iar el a apăsât un prosop pe ea pentru a încetini sângele.

Joe Upton nu sângerase.

Nu te opri! a implorat ea.

Prosopul a căzut pe teighea în timp ce el își făcea rapid restul tăieturilor. Focul îi ardea pe piept, iar el a aruncat lama deschisă în chiuvetă. Durere. Durere. Durere. Și-a lipit prosopul de piept cu ambele mâini. Îi venea să cadă pe podea și să se ghemuiască într-o minge.

Așa se simțea ea.

Troy s-a împiedicat în bucătărie, cu vederea învârtindu-se în cercuri, și

s-a chinuit să deschidă congelatorul, cu intenția de a lua o pungă de gheață.

Nu! Nu meriți nicio ușurare, a spus ea.

A trântit ușa și și-a sprijinit spatele de ușă, alunecând încet până a ajuns pe podea. Durerea a scăzut. Ușor. S-a concentrat asupra respirației sale. Dormise cu călușul cu bilă în ultimele două nopți. Asta a fost ușor. Maxilarul îl duruse ca naiba, dar nu ca durerea actuală de pe piept. S-a relaxat, sprijinindu-și capul în spate de ușă, iar durerea s-a mai atenuat un grad. A expirat puternic și și-a ascultat bătăile inimii.

Vocea ei era liniștită.

Se simțea purificat și refăcut. Uitându-se prin bucătărie, a observat că vederea îi revenise la normal și a fost lovit de un gând brusc. *Dacă anii mei de vinovăție și stres mi-au creat problemele medicale?* Crease și hrănise tumoarea din creierul său? Cea care îi fura vederea și îi încurca cuvintele?

Râsul a ieșit din el. Troy a râs și a plâns până când nu a mai putut respira. Lacrimile îi usturau noile răni, făcându-l să gâfâie. Cu durerea proaspătă a venit un alt val de revitalizare. S-a ridicat și a scos un cuțit din blocul de pe tejghea. A apăsat lama pe o coastă și vederea i s-a întunecat. Sângele s-a adunat în jurul cuțitului și a privit șuvoaiele curgând pe stomac. Adrenalina îi curgea prin membre la fel ca atunci când le tăiașe încheieturile bărbaților.

Simțea puterea.

În acele momente, știa că își găsisse scopul și nu avusese niciun dubiu cu privire la acțiunile sale. Chiar acum simțise același moment de luciditate; avea dreptate să sufere la fel ca ceilalți oameni.

În suferință, poate că va găsi o pace durabilă.

Capitolul 17

Încă o dimineață fără un cadavru. Ava făcuse duș și se pregătise pentru muncă, așteptând ca telefonul ei să sune cu vești despre o nouă spânzurare, dar

nu s-a întâmplat niciodată. În jurul orei zece dimineața s-a relaxat în sfârșit. Cu siguranță toți cei care treceau un pod în zona Portland erau acum cu ochii în patru pentru orice surpriză matinală.

Singurul ei telefon fusese de la Zander.

„Am făcut o descoperire”, a spus el în momentul în care ea a răspuns.

Ea s-a înviorat. „Să auzim.”

„Joe Upton și-a petrecut primii douăzeci de ani din viață în Newberg înainte de a se muta în Grandview.”

Mintea ei a luat-o razna. Newberg era la periferia zonei metropolitane Portland. „El a crescut în aceeași zonă generală mare ca și Carson Scott și Aaron King”, a afirmat ea. „Toți locuiau aici; toți aveau aceeași vârstă. Ar fi putut avea o legătură atunci. Aceasta este o legătură al naibii de bună”.

Trei creează un tipar.

Era un motiv bun să se concentreze asupra unei perioade mai timpurii din viața bărbaților. Toate cercetările lor în ultimii ani ai victimelor nu dădeau rezultate. Era timpul să sape mai adânc în trecut. Primul lucru pe lista ei personală era să vorbească cu părinții lui Joe Upton.

Mason se opriese ieri când părinții lui Upton sugeraseră să facă interviul prin Skype în această dimineață. Ei au spus că deseori comunicau cu fiul lor folosind software-ul de video chat.

„Te-am văzut vorbind pe Skype cu Jake”, a spus Ava. „Nu crezi că este o modalitate bună de a ne face o idee despre părinți? Ei nu pot ajunge în Oregon pentru câteva zile.”

Mason a făcut o figură. „Da, știu. Doar că pare ciudat. Ce e în neregulă cu un telefon?”

„Nimic.” L-a studiat timp de câteva secunde. „E prea nou pentru tine?”

„Apelurile telefonice au funcționat foarte bine pentru mine în trecut.”

Și-a mușcat buza pentru a-și stăpâni un râs. „Și opt discuri oferă muzică la fel de bine ca iPod-ul pe care îl porți când alergi.” Îi cumpărase iPod-ul când observase că el asculta muzică country în timp ce lucra în garaj. Acum îl purta de fiecare dată când alerga.

„Asta e diferit.”

„Încearcă ceva nou. Îmi place să văd fețele oamenilor cu care vorbesc. Dacă nu-ți place, te poți întoarce la apelurile telefonice.”

Acceptase cu reticență și acum stătea cu spatele foarte drept în fața unui ecran de computer, în timp ce Ava și Zander vorbeau pe Skype de la sediul FBI.

Vestea morții unicului lor fiu îi zdrobise pe Joe Senior și Evelyn Upton. Voiau să îi ajute pe anchetatori în orice fel puteau, dar sănătatea precară a lui Joe Senior îl împiedica să călătorească. Așteptau aprobarea medicului său înainte de a zbura la Portland pentru a organiza funeraliile lui Joe Junior. Ava presupunea că tubul subțire și transparent care trecea pe deasupra urechilor lui Joe ducea în afara ecranului lor la un rezervor de oxigen. Ambii părinți păreau epuizați, dar Evelyn își ținea bărbia sus și se agăța strâns de mâna soțului ei în timp ce răspundea la întrebările lor.

„Nu am mai vorbit cu Joe de sâmbătă”, a spus Evelyn. „Avem o întâlnire permanentă pentru o sesiune Skype în fiecare sâmbătă. S-a comportat ca de obicei. Am vorbit mai ales despre ultima tranșă din filmele *Avengers*. Eu și soțul meu mergem la film de câteva ori pe lună. Ne oferă subiecte mai bune despre care să vorbim cu Joe decât despre sănătatea noastră. Lui Joe Junior nu-i place să audă toate astea”.

Ava a zâmbit, apreciind părinții care depuneau efort pentru a găsi puncte comune cu copilul lor adult. „Îți plac aceleași filme ca și lui Joe?”

Evelyn și Joe Senior au schimbat o privire. „Unele dintre ele”, a spus Joe Senior cu o voce aspră. „Nu-mi pasă de gunoiul horror care îi place lui, dar chiar și lui Evelyn îi place un film bun *Star Trek* sau Bruce Willis.”

„Ți-a spus Joe vreodată că s-a simțit amenințat de cineva? Sau că era îngrijorat pentru siguranța lui dintr-un motiv oarecare?” a întrebat Ava.

Ambii părinți au scuturat din cap. „Niciodată”, a spus Evelyn. „Îmi făceam griji că ar fi singur în casă și am încercat să-l conving să se mute aici, dar nu-l deranja să locuiască singur și spunea că nu-i place căldura. Greutatea lui, știi tu”, a adăugat ea, dând din cap cu emfază.

„Îl făcea să se simtă inconfortabil?” a întrebat Mason.

„Oh, transpira non-stop. Chiar și în aerul condiționat. M-am gândit că

poate îl va inspira să slăbească puțin, dar îl făcea să se simtă mizerabil.”

„Deci Joe nu simțea că are dușmani.” Ava a îndrumat conversația înapoi pe drumul cel bun.

„Niciunul. Sau cel puțin nu simțea nevoia să vorbească cu noi despre ei. Dar cine l-ar putea urî pe Joe?” A întrebat Evelyn. „Nu ar face rău nici unei muște.”

„Asta a spus și șeful lui”, a afirmat Ava. „Întotdeauna a fost genul de tip ușor cu care toată lumea se înțelege?” Mental, ea a început o listă de personalități, comparându-l cu Aaron King și Carson Scott.

„Oh, da. Încă de când era adolescent. Nu e un tip prea sociabil. Ei bine, a fost în liceu. A făcut sport și a fost în echipa de debateri, dar s-a liniștit și a devenit mai mult o persoană casnică după ce a absolvit.”

„Nu.” Joe Senior a împuns-o pe Evelyn. „A fost un familist în ultimul an, îți amintești? Nu a practicat niciun sport, chiar dacă echipa de fotbal îl dorea înapoi. Ne-a spus că s-a săturat să concureze tot timpul. L-am lăsat să renunțe.”

„Așa este”, a fost de acord Evelyn. „S-a concentrat pe temele de la școală în timpul ultimului său an. Cursurile lui erau foarte grele, iar lui îi era teamă că sportul îi va răpi timpul de studiu.”

„Dar nu a mers la facultate? A aplicat?” De ce ar munci cineva din greu la studii dacă nu plănuia să folosească acele note bune?

„A aplicat la câteva. Notele sale nu au fost atât de bune pe cât spera și s-a dus la colegiul comunitar pentru câteva cursuri. Un vecin l-a angajat pentru a-l ajuta cu afacerea sa de construcții și a decis că îi place mai mult asta decât să stea într-o sală de clasă.”

„Când făcea sport, ceilalți jucători îl plăceau? Avea un cerc mare de prieteni sau câțiva apropiați?” A întrebat Zander.

„Aș spune că avea câțiva prieteni apropiați. Era un băiat sensibil. Nu avea nevoie să fie în centrul atenției.”

Ava l-a privit pe Joe Senior dându-și ochii peste cap.

„Nu era sensibil”, l-a corectat Joe Senior. „Era doar tăcut. S-ar putea să fi fost mai sociabil când era mai tânăr, dar a devenit un tânăr rezervat.”

Ava a studiat scurtul rezumat scris al istoriei lui Joe Junior din mâna ei.

„S-a născut în Newberg și a locuit acolo suficient de mult încât să absolve liceul Newberg.” Instinctele ei o împingeau să investigheze perioada petrecută în Newberg. Cu cincisprezece ani în urmă, toți cei trei bărbați locuiseră la mai puțin de o oră unul de celălalt.

Cum s-ar fi intersectat atunci drumurile a trei bărbați de aceeași vârstă? Căile erau nenumărate.

Sporturi de liceu, evenimente de liceu, meciuri de sport profesionist, cluburi pentru tineri sub 21 de ani, petreceri private, prieteni comuni, o slujbă temporară, o zi la un festival. Posibilitățile o făceau să o doară capul. Uitându-se la notițele lui Zander, văzu o listă de lucruri de cercetat în trecutul lui Carson Scott și al lui Aaron King. Din ce echipe și cluburi sportive făcuseră parte? Istoricul locurilor de muncă era mai ușor; Administrația Securității Sociale avea toate înregistrările oficiale. Cel puțin de locuri de muncă legitime. Dacă au lucrat undeva și au fost plătiți la negru?

De aceea, interviurile cu familiile și prietenii erau importante. Era ca și cum ai căuta mici pietre prețioase, sperând să găsești una perfectă. Niciodată nu exista o întrebare greșită sau prea multe informații de comparat.

Ava i-a rugat pe părinții lui Joe să povestească toate activitățile la care a luat parte în timpul anilor de gimnaziu și liceu. Apoi i-a întrebat ce fel de slujbe a avut și la ce fel de activități i-a plăcut să participe. Pe măsură ce vorbeau, ea a observat că lumea socială a lui Joe devenea din ce în ce mai mică. Băiatul de doisprezece ani care făcuse sport în fiecare anotimp al anului, participase la tabere de vară și se jucase afară se transformase brusc într-un tânăr care stătea aproape de casă și stătea în camera lui, fie făcându-și temele, fie uitându-se la televizor.

Nu știa dacă asta era normal.

Fiul lui Mason era în primul an de facultate. Mason ar fi trebuit să aibă o perspectivă bună asupra comportamentului unui adolescent de sex masculin. Poate. Observase el modelul descris de părinții lui Joe?

„V-ați gândit vreodată că fiul dumneavoastră era deprimat?” a întrebat Ava cu delicatețe. „Descrieți un tânăr care era foarte activ și apoi s-a schimbat.”

Părinții lui Joe s-au uitat unul la celălalt și apoi la ea. Evelyn a clătinat

din cap, dar tatăl lui Joe a vorbit. „Nu se mai vedea cu prietenii lui și părea să vrea să se uite doar la televizor. L-am întrebat o dată de ce nu mai vrea să facă lucruri. A spus că își pierduse interesul pentru sport și a susținut că nu era suficient de bun pentru a juca la facultate, așa că de ce să se obosească? Cât despre prieteni, a spus că preferau să stea cu prietenele lor, iar el se simțea tot timpul ca a treia roată la căruță.”

Mason a dat din cap. „Fiul meu a trecut printr-o fază asemănătoare. A terminat cu sportul odată cu terminarea liceului și a fost un întârziat când a venit vorba de fete. Mi-a spus că s-a simțit lăsat pe dinafară când prietenii lui au început să se întâlnească. Liceul este o perioadă grea pentru băieți.”

„Și pentru fete, de asemenea”, a adăugat Ava. „Deci a avut și alte interese pe măsură ce a crescut? Dar slujbe sau cluburi după școală?”

„Singura lui slujbă a fost la magazinul local de casete video pentru o vreme în timpul liceului. Știu că îi plăcea să vadă în premieră toate noile lansări video. După ce a terminat cu sportul, părea să-și găsească interesul în lucruri mai sedentare pe care le făcea singur. Computerul său, filmele și construirea de modele după filmele pe care le iubea.”

„L-a deranjat pe Joe să se mute la Washington cu tine? Avea douăzeci de ani până atunci, corect?” a întrebat Ava.

„A fost fericit când i-am spus că ne-am hotărât să ne mutăm”, a spus Evelyn. „Am presupus că ar fi vrut să rămână în Newberg, dar a spus că era pregătit pentru o schimbare de peisaj. Era foarte mulțumit în Grandview.”

„A revenit ceva din interesul său pentru activități?”

„Nu chiar”, a răspuns Evelyn. „Până atunci începuse să se îngrașe și nici măcar nu-i mai plăcea să se uite la sport. Vremea răcoroasă de acolo te face să vrei să stai acasă. Este greu să fii activ atunci când nu vrei să ieși în frig sau umezeală. El era fericit să muncească și să se uite la filmele lui. A fost un fiu bun”. Lacrimile i-au curs încet pe obraji, iar Joe Senior a mângâiat-o pe mână.

Ava și-a încheiat întrebările și le-a mulțumit familiei Upton. După ce aceștia au închis, ea s-a întors spre cei doi bărbați. „Chiar așa e cu adolescenții? Se pot schimba atât de mult? Aș crede că dacă un băiat iubește sportul, îl va iubi întotdeauna.”

Zander a ridicat un umăr. „Poate că a fost dezamăgit să afle că nu are atât de mult talent pe cât ar fi sperat. Dar da, nimeni nu este aceeași persoană la optsprezece ani ca la doisprezece. Mai ales dacă au avut o perioadă grea în liceu. Unii copii sunt sensibili, iar colegii lor pot fi cruzi.”

Ava s-a aplecat în față. „Vezi, asta e ceea ce cred eu. Cred că lui Joe i s-a întâmplat ceva în liceu care l-a deprimat. Cred că chiar înainte de ultimul său an. Puștiul s-a transformat într-un pustnic, fericit să trăiască cu mama și tata și să se uite la filme pentru tot restul vieții lui în Hicksville.”

„Poate că a fost părăsit de o fată, poate că a fost agresat, poate că s-a certat cu un prieten apropiat. Cred că citești prea mult în asta”, a spus Mason. „Trebuie să organizăm interviuri cu alte persoane din trecutul lui Carson Scott și al lui Aaron King. Putem face rost de mai mulți oameni să ne ajute?”

Zander a dat din cap. „Asta nu ar trebui să fie o problemă.”

„Vreau, de asemenea, anuare de la școlile lor gimnaziale și liceale. Poate că acolo va exista o posibilă legătură la care nu ne-am gândit”, a spus Mason.

„Bună idee”, a fost de acord Ava. Nu-și putea scoate din minte imaginea unui bărbat supraponderal care se ascundea în casa părinților săi. Acea viață părea foarte diferită de cea dureros de publică a lui Carson Scott și de cea medie a lui Aaron King.

Trei bărbați foarte diferiți. Ce îi legase?

Ava a intrat în parcare Starbucks-ului de lângă biroul ei. Avea nevoie de doza de cofeină de după-amiază dacă voia să rămână trează tot restul zilei. S-a strecurat prin ploaie și i-a zâmbit bărbatului care îi deschidea ușa, apoi aproape că s-a împiedicat când l-a recunoscut pe Michael Brody, reporterul.

El îi dădu un zâmbet de dimensiuni mari.

Coincidență?

„Bună ziua, agent special McLane.” El și-a înclinat paharul de hârtie spre

ea în semn de salut.

„Mă așteptai”, a declarat ea.

„Ești destul de previzibilă. Ești aici în majoritatea după-amiezilor când lucrezi în afara biroului, nu? Ai putea economisi o grămadă de bani dacă ai bea cafeaua de la birou.” A luat o înghițitură din băutura lui.

„Cafetiera de la birou este clătită cam o dată la șase luni. Îmi place să cred că o fac mai des aici.”

„Ia-ți băutura, iar eu voi lua o masă.” El zâmbi și se întoarse spre zona de relaxare.

Ava a vrut să se înfurie, dar în schimb s-a amuzat. *Nu e de mirare că îl enerva pe Mason.*

Câteva minute mai târziu, i s-a alăturat la o masă de lângă fereastră. Brody avea un aer relaxat, dar ea a observat că privirea lui evalua fiecare persoană din încăpere. „Dezinvoltură înșelătoare” a fost expresia care i-a venit în minte. Încerca să dea impresia că era relaxat. Și ea paria că majoritatea oamenilor o credeau, dar el emana o vibrație de alertă care i-a declanșat radarul imediat.

Nu a păcălit-o deloc.

Ei bine, nu o mai păcălea acum că Mason îi dăduse de știre.

„Ce pot face pentru tine?”, a întrebat ea în timp ce se așeza. „Am doar câteva minute.”

„Sunt sigur că Callahan te-a pus la curent cu relația noastră oarecum ciudată.”

„Relație?” Ea a ridicat o sprânceană.

„Îl consider un prieten.”

Ea a studiat privirea serioasă de pe fața lui, având impresia că Michael nu numea mulți bărbați „prieteni”. „Cred că și el simte la fel, într-un fel de definiție întortocheată, John Wayne-masculină a prieteniei.”

Ochii lui s-au luminat. „Știam eu.”

„Și de ce ești aici?”

„Am două lucruri pe care aș vrea să le discut cu tine. Primul este despre cazul tău. Carson Scott nu a fost un prieten de-ai mei, dar l-am cunoscut. Tatăl

meu este în politică și Carson este puțin mai tânăr decât mine. Drumurile noastre s-au intersectat destul de des în ultimii ani.”

Ava a clipit, făcând o conexiune mentală. „Tatăl tău este senatorul Brody?”

„Da.”

„Deci unchiul tău a fost...”

Michael a întrerupt-o cu o mișcare a mâinii. „Știu. Da, unchiul meu a fost guvernator. Nu e ceva ce îmi place să discut.”

Ava a dat din cap. Fostul guvernator Brody stătea în închisoare. A încercat să-și amintească detaliile scandalului din vara trecută. Tentativă de omor... sau fusese acuzat de crimă adevărată? „Cum era Carson Scott? Cât de bine îl cunoșteai?”, a întrebat ea.

Michael și-a scărpinat bărbia. „Prima dată când ne-am întâlnit a fost la o petrecere la conacul guvernatorului. Carson reprezintă Washingtonul, dar oficialii din Vancouver erau de obicei incluși în orice invitație. Încercăm să îi ținem de partea noastră bună, deoarece orașul lor este legat atât de aproape de Portland.”

„Noi?” a întrebat Ava.

El a schițat un jumătate de zâmbet. „Îmi pare rău. Obişnuință. Apropo de tatăl meu. Întotdeauna folosește termenul „noi” când vorbește despre alți politicieni.”

„Tu nu ești un politician.”

„La naiba, nu. Dar am petrecut optsprezece ani în gospodăria unuia și prea mulți ani frecându-mă de ceilalți. Nu s-au uitat niciodată de sus la mine și m-au tratat ca pe un egal. Privind în urmă, probabil că încercau să-i lingusească pe tata și pe unchiul meu, dar eu am luat-o ca pe ce mi se cuvenea. Am știut cum să vorbesc cu ei și cum să operez în lumea lor.”

„Carson Scott”, i-a amintit Ava, fascinată în ciuda ei.

„El s-a născut să fie politician.”

„Este asta un lucru bun?” a întrerupt Ava.

„Depinde de ceea ce vrei să realizezi în viață. Știa cum să vorbească cu oamenii și să arate un interes sincer pentru problemele lor. Aveai senzația că

ai parte de atenția lui sută la sută atunci când vorbeai cu el. Mulți oameni nu pot face asta.”

Ava dădu din cap. Ura când persoana cu care vorbea părea distrasă.

„Oricum, suntem de aceeași vârstă. Am descoperit că amândurora ne place kiteboardingul. Prima dată când l-am întâlnit, am petrecut o oră bună schimbând povești despre cele mai bune locuri în care să ne imbarcăm.”

„Ți-a plăcut de el?”

Michael a făcut o pauză. „Îmi plăcea. Dar nu am avut încredere în el. Era ceva în personalitatea lui care mă făcea să păstrez distanța. Am fost cu el când a băut un pic prea mult. Poți afla multe despre o persoană când e amețită. Acesta era un tip care voia să fie în centrul atenției oriunde mergea. Îi plăcea ca doamnele să fie cu ochii pe el, iar bărbații să asculte ce avea de spus. Era genul care știa cum să obțină ceea ce își dorea, știi?”

Ava cunoștea tipul prea bine. „L-ai numi bătauș? Întotdeauna trebuia să facă cum voia el?”

„Nu.” Michael s-a gândit bine. „Dar da.”

„Ce?”

„Fizic, nu. Știa cum să preia conducerea și să îi facă pe toți să îl urmeze. Dar se pricepea la cuvinte și gesturi care îi făceau pe oameni să vrea să facă ce le spunea el.”

„Îl faci să sune ca un lider de cult.”

„Oh, Doamne. Am întâlnit aceste tipuri. Carson nu era așa. Dacă nu credeai în filozofia lui, el respecta asta. Dar el ar putea face încă să te simți un pic jalnic dacă nu ai împărtăși idealurile sale.”

„Șefa lui de personal îl idolatriza”, a subliniat Ava. „Ea credea că Carson era un mare susținător al comunității sale. Știai că nu candidează pentru realegere?”

„Am auzit un zvon despre asta. După scandalul din toamna trecută, cine l-ar putea condamna? Și sunt sigur că a făcut multe pentru a-și ajuta districtul. Asta e treaba lui, și e genul care reușește în ceea ce încearcă.”

„Căutăm o legătură în trecut între cele trei victime. Toate au crescut în zona metropolitană Portland-wide, și tu ai la fel, nu?”

El a dat din cap.

„Le-am destrămat istoria din ultimii cinci ani și nu par să aibă nimic în comun. Așa că folosim anii în care Joe Upton a locuit în zonă ca un ghid general pentru momentul în care acești bărbați ar fi putut să se întâlnească. Asta ar însemna acum 15 ani sau mai devreme. Ca elev de liceu care locuia în zonă, ce făceați care să vă aducă în contact cu elevi din alte școli?”

„Sunt sigur că vă uitați la sporturile școlare, dar există și sporturi în afara școlii. Îmi plăcea să schiez pe Mt. Hood în liceu. Ajungeam acolo de fiecare dată când puteam. Eram adolescenți de peste tot.” Fruntea i s-a încrețit în timp ce privea în gând. „Într-un an am fost voluntar la grădina zoologică. Mama a încercat să mă convingă să fiu voluntar la bibliotecă. Asta a fost un eșec. Am cules fructe de pădure vara, când eram un pic mai tânăr. Iisuse, sunt un milion de locuri în care s-ar fi putut întâlni.” Ochii lui verzi s-au îngustat la ea. „Nu te invidiez, încercând să găsești acea legătură.”

„Da, e un pic intimidant. Sper să apară ceva în una dintre casele lor care să ne îndrepte în direcția potrivită.”

„Când am văzut că faci parte din echipa FBI desemnată cu ancheta Carson Scott, am vrut să-ți cunosc reputația”, a spus Michael. „Așa că am pus câteva întrebări. Dar acesta nu este singurul motiv pentru care am făcut cercetări; când cineva apare cu un prieten de-ai mei, îl verific.”

Ava a ridicat o sprânceană.

„Nu te simți jignită. Am prins vibrația geloasă a lui Callahan când am vorbit cu tine. E suficient să mă facă curios. Callahan nu place pe nimeni, dar e clar că pe tine te place mult.”

„Aveai grijă de el? Verificând în legătură cu mine?”

„Exact.”

„Ce ai aflat?” Ea și-a înăbușit enervarea, curiozitatea luând-o înainte.

„Dosarul tău de muncă este impecabil și reputația ta stelară. Am citit despre misiunea ta de Crăciunul trecut cu acel copil dispărut și am știut că Callahan avea o legătură personală în acel caz. Presupun că așa v-ați cunoscut?”

Ea nu putea decât să dea din cap. *De unde își lua el informațiile?*

„Ești destul de curată. O fată bună, aş spune.”

„La naiba, da. Am muncit din greu să fiu așa.”

„Dar sora ta geamănă nu este.”

Cuvintele lui au înjunghiat-o ca o gheață în inimă. Ea nu se putea mișca. Bineînțeles că el aflase despre Jayne. De ce era ea surprinsă? A respirat adânc. „Nu, Jayne nu e ca mine.”

„Istoria ei este destul de volatilă. E ca și cum nu ați avea același ADN. Tu ai genele care respectă legea, iar ea nu.” Michael părea să vadă direct în creierul ei și să-i audă fiecare gând.

Întotdeauna am fost două părți diferite ale aceleiași persoane. „Uneori se întâmplă asta cu gemenii”, a spus ea cu un zâmbet slab.

„Cât de apropiate sunteți?”

„Întrebările tale au vreun rost?” Supărarea îi curgea în cuvinte. Ea nu-i datora niciun răspuns.

„Da”, a spus el simplu. S-a uitat la ea și a așteptat, cu onestitate în privirea.

E neted. O parte din ea ar fi vrut să arunce întreaga ei istorie cu Jayne în poala lui.

„Spune-mi mai întâi punctul tău de vedere.”

„Sora ta umblă cu niște prieteni răi.”

„Asta sună ca versurile unui cântec.”

El sforăi. „Derrick Snyder nu este un iubit ideal.”

„Nu glumesc. Acesta este al doilea subiect despre care ai vrut să vorbești cu mine?”

El a dat din cap.

„Presupun că știi că cei doi au pătruns în casa lui Mason?”

„Da, am aflat asta. Snyder are o jumătate de duzină de mandate de arestare. Biroul șerifului a încercat să-l ridice de mai multe ori, dar nu l-au găsit niciodată.”

„Este exact tipul care o atrage pe sora mea. Băiatul rău. Cu cât sunt mai răi, cu atât îi dorește mai mult.”

„Presupun că ai luat măsuri pentru a preveni furtul de identitate?”, a

întrebat el cu un ton moralizator. „Ești coaptă pentru cules cu o geamănă ca asta.”

Ava și-a înăbușit un râs. „Prima dată când mi-a furat identitatea, aveam șaisprezece ani. Poți paria că am făcut tot ce am putut.”

„Șaisprezece?”, a întrebat el, cu neîncredere pe față.

„Da, am trecut testul pentru permisul de conducere și ea nu. Mi-a furat permisul din geantă tot timpul. În mintea ei era al ei. De-a lungul anilor, a deschis carduri de credit pe numele meu, a făcut împrumuturi și chiar mi-a folosit foile matricole de la facultate.”

Ava s-a bucurat de neîncrederea de pe fața lui Brody. Părea un tip de neșocat.

Te-am prins.

„Așa că tot ce ai să-mi spui despre geamăna mea probabil că nu mă va surprinde.”

„Iisuse. Cred că nu.” El a scuturat din cap.

„Sunt norocoasă că am relații care țin sub control dosarele mele personale și îmi repar rapid creditul când Jayne încearcă. Ai aflat unde locuiesc ea și Derrick Snyder acum?”

Michael a ridicat din umeri. „Cine știe? Genul ăsta de tip își croiește drum prin oraș, lăsând în urma lui o urmă murdară. E nevoie de noroc ca să-l prinzi.” Expresia i s-a îngustat. „Știai că câteva dintre acuzații sunt pentru viol? Și unele pentru abuz fizic? E mai mult decât un „băiat rău” care atrage femeile. N-aș vrea ca vreo femeie să-l întâlnească în întuneric.”

Oh, Jayne. Ava nu putea să respire.

„Nu ții legătura cu ea?”

„Relația noastră are suișuri și coborâșuri. Chiar acum suntem într-un down. Deși m-a sunat ieri.” Ușurarea de pe fața lui Michael a alarmat-o pe Ava. „E atât de rău?” a șoptit ea.

„Atât de rău încât aș lua-o pe prietena dușmanului meu de lângă el.”

„O să văd ce pot face.” Mintea ei se grăbea. Încă mai avea numărul de telefon de pe care o sunase Jayne în telefonul ei mobil.

„Vrei să încerc să-l localizez pe Derrick Snyder? Și pe sora ta?” a întrebat

Michael.

Ava se uită la el cu precauție. „Aș prefera să-ți folosești relațiile ca să te uiți la istoricul victimelor mele.”

„Dar ai o armată de agenți și detectivi să facă asta. Cine o caută pe sora ta?”

Ea a dat un râs tăios. „Asta aș fi eu. Chiar dacă Jayne aruncă la gunoi tot ce am făcut vreodată pentru ea. E bolnavă mintal.” Ava și-a strâns buzele, uimită că dezvăluise ceva atât de intim.

El a dat încet din cap. „Am dedus asta din istoricul pe care l-am văzut.”

„Am făcut totul. S-ar putea să fie în pericol, dar ea s-a pus singură acolo, și orice aș face probabil că mă va pune și pe mine în pericol. Ăsta e tiparul cu ea, dar nu pot renunța”, a spus ea încet.

„Înțeleg. O să mai caut ceva despre Derrick Snyder și o să văd ce pot găsi despre victimele ucigașului de pe pod. O să te anunț ce găsesc.”

„Mulțumesc.” Ava se ridică și îi întinse mâna. Trebuia să o sune pe Jayne.

Capitolul 18

Troy se bucura că îl lăsase pe Rick pentru final. Toate cercetările sale asupra lui fuseseră inutile. Omul se mișcase. Trecuseră trei săptămâni între recunoașterea lui Troy și seara în care se dusesse să-l doboare pe Rick. Două femei ocupau acum apartamentul în care îl văzuse pe Rick vorbind la telefon și uitându-se la televizor toată ziua.

Îi distrusese programul perfect.

Mai rămăsese un singur bărbat.

Dacă nu-l prindea curând pe Rick, exista o șansă ca acesta să meargă la poliție. Rick nu era genul care să se uite la știrile locale sau să arunce o privire la un titlu de ziar. Era mai preocupat să-și găsească următoarea drogată și să

facă sex. Erau șanse mari ca Rick să nu fi realizat că trei dintre cunoștințele sale trecute muriseră recent. Dar odată ce ar fi aflat, ar fi fost în alertă maximă.

Crimele trebuiau să se termine în patru zile. Troy planificase totul la oră. Iar Rick dăduse peste cap planul. *Dacă se mișca pentru că știa ce se întâmplă?* El își scutură capul. Îl lăsase pe Rick la urmă pentru că merita cel mai înalt nivel de tortură.

Atât de mult pentru planuri.

Troy și-a îndreptat sedanul spre un loc pe trotuar abia eliberat de pe strada aglomerată din suburbia Portland, acceptând că va trebui să meargă câteva străzi. Asta era ceea ce ura la această parte a orașului. Cea mai apropiată parcare publică era la câteva străzi distanță, iar găsirea unei parcări pe stradă era ca și cum ai zgâria un bilet la loterie.

Uneori aveai noroc. Dar când aveai, de obicei nu era așa de grozav.

Interogarea ocazională a celor două femei de la fostul apartament al lui Rick a dezvăluit că Rick nu locuise acolo de la bun început. Femeile îl lăsaseră să locuiască acolo temporar în timp ce își căuta o slujbă. După multe discuții și păreri, ele au căzut de acord că cel mai probabil loc în care îl puteau găsi pe Rick era la un alt prieten.

Troy își vârî mâinile în buzunare, își trase șapca mai jos și începu să meargă, cu privirea pe trotuar, ignorând traficul pietonal sporadic. Aromele de cafea veneau și plecau. A trecut pe lângă două cafenele și zeci de oameni cu pahare de hârtie.

S-a oprit vizavi de o casă victoriană pictată. La un moment dat, casa fusese probabil ceva de admirat, dar zilele ei de glorie erau demult în urmă. Vopseaua decolorată și placajul bătut în cuie peste două dintre ferestre vorbeau de neglijența ei. Buruienile umpleau curtea mică din spatele gardului din sârmă. Casa fusese împărțită în cinci unități locative. Două pe fiecare nivel și încă una în pod.

Femeile credeau că prietenul lui Rick locuia în pod. În timp ce Troy privea, un bărbat și o femeie au ieșit, certându-se zgomotos în legătură cu încălțăminte ei. Bărbatul a declarat că ea nu ar fi în stare să meargă nici jumătate de stradă, darămite kilometrul pe care trebuiau să îl parcurgă. Deza-

cordul ei vocal i-a făcut urechile lui Troy să ardă.

Trăsura familiară a bărbatului l-a făcut pe Troy să continue să meargă pe trotuar. S-a oprit pentru a-și lega pantoful, observând subtil cuplul care se certa. Troy nu l-a putut vedea bine pe bărbat, dar femeia avea părul negru și era mică. Ea gesticula, punctându-și cuvintele. Au trecut de poartă și s-au îndreptat spre vest.

Pe cealaltă parte a străzii, Troy îi urma, plimbându-se încet prin cartierul mixt de reședințe și mici afaceri. La un moment dat fuseseră numai case unifamiliale. Acum se părea că 70 la sută dintre casele vechi fuseseră transformate în afaceri sau locuințe multifamiliale.

Omul era cu siguranță Rick. Mintea lui Troy a deplasat piesele de puzzle implicate în prinderea bărbatului, căutând un nou plan. Prefera să-și întâlnească țintele în apropierea vehiculelor lor. Era mai simplu să preia controlul și să plece în vehiculul lor cu trupul inconștient. O țintă pe jos era mai greu. Izolarea lui Joe Upton îi făcuse rândul foarte simplu, dar Rick prezenta probleme. Omul era în continuă mișcare și mereu cu oameni.

Cercetările lui Troy au arătat că Rick nu avea mașină. Sau permis de conducere. Omul se muta de la o slujbă de ratat la alta. Părea să supraviețuiască făcând autostopul și locuind la „prietenii” săi.

Cuplul s-a oprit la fereastra unei librării vechi. Troy a încercat să se uite mai bine la profilul lui Rick în oglindă. Îmbătrânise odată cu restul grupului, dar, în opinia lui Troy, el îmbătrânise cel mai mult. Fața plină de linii a lui Rick nu era cea a unui tânăr de treizeci și cinci de ani. Aparținea unui bărbat mult mai în vârstă.

Nu e vorba de ani, ci de kilometraj.

Rick avusese mulți ani de viață grea. Era opusul lui Joe, care își petrecuse cea mai mare parte a ultimului deceniu trăind de pe urma părinților săi, și un alt opus al lui Carson Scott, care intrase în vizorul publicului și îl fermecase. Rick ar fi putut trăi o viață bună, dar avea un șurub lipsă. Grupul lor fusese conștient de asta în trecut, dar niciunul dintre ei nu știuse cât de periculos era.

Pe atunci părea un lider, genul de persoană cu care oamenii voiau să se întâlnească, sperând că o parte din răceala lui se va răsfrânge asupra lor. Troy

a stat deoparte și a râs în timp ce Rick îi numea pe alți adolescenți fătălai și poponari. Dacă nu el a fost cel care a spus cuvintele, atunci el nu a aprobat sau rănit pe nimeni, nu?

Greșit.

Ar fi trebuit să-l înfrunte pe Rick, dar în loc de asta l-au lăsat să zburde nestingherit. Carson și Aaron se alăturau uneori. Joe stătea de obicei și privea, dar își ținea gura. Troy văzuse în ochii lui dorința de a face ceea ce trebuie, dar Joe nu vorbise niciodată. Vinovați prin asociere.

Cu toții erau vinovați.

Cu două luni în urmă, Troy își evaluase opțiunile înainte de a aduna vechiul grup. Ar fi putut să meargă la poliție și să se predea, oferind dovezi care să-i implice pe ceilalți patru, dar a vrut ca ei să o facă singuri. Ar fi trebuit să vadă că era lucrul corect de făcut. Încercase să-l găsească pe Rick, dar omul trăise prea mult timp sub radar. Se mulțumise să-i confrunte pe Carson, Aaron și Joe împreună, crezând că îi poate convinge că trebuie să facă ceea ce trebuie.

El văzuse adevărul; cu siguranță și ei ar fi văzut.

S-au întâlnit seara târziu într-o parcare din fața unui 7-Eleven. Cercetând puțin pe internet, Troy își dăduse seama unde locuiau și lucrau. Cei trei bărbați răspunseseră la cererea lui de a se întâlni după ce el amenințat că va merge la poliție și va spune totul. Erau vizibil nervoși în timp ce așteptau ca toată lumea să apară.

Apoi el a aruncat bomba.

Carson reacționase șocat, declarând că avea o carieră la care să se gândească. El a susținut că a plătit înapoi societății prin serviciul său comunitar ca un angajat al guvernului.

„Nu este o poziție plătită?” a întrebat Troy. O slujbă plătită nu avea un element de sacrificiu.

Păcatul lor de grup cerea ispășire.

„Nu contează. Mi-am asumat de bună voie una dintre cele mai grele slujbe din țară. Salariul nostru nu începe să compenseze orele. Și încerc să îmbunătățesc această lume.” Carson se uitase la Aaron. „Ce ai făcut cu viața ta în afară de a schimba cauciucuri și a strica o căsnicie?”

„Am trăit o viață bună!” a ripostat Aaron. „Nu am furat, nu m-am drogat și nu mi-am bătut soția. Mi-am învățat lecția. Doar pentru că tu te crezi regele rahat al insulei Turd nu-ți dă dreptul să te uiți de sus la mine.”

Carson se înfuriase vizibil.

Troy crezuse că Aaron îl descrisese bine pe Carson, dar nu avea de gând să o spună. Scopul lui era să îi facă pe bărbați să mărturisească durerea sufletească care îi chinuia de cincisprezece ani.

„Voi nu vreți să faceți asta?”, întrebese el neîncrezător. „Prin ce credeți că a trecut familia ei în toți acești ani? Avem șansa de a aduce pace multor oameni.”

„Ești nebun?” a întrebat Aaron. „Nu mă duc la închisoare pentru ca conștiința ta să se simtă mai bine. Eu am trecut peste asta și tu trebuie *să faci la fel*.” Îl împunsese pe Troy în piept cu un deget, accentuându-și cuvintele. Carson dăduse din cap în semn de aprobare, cu brațele încrucișate. Cu ochii larg deschiși, Joe se holbase la ceilalți trei, cu frica radiind din privirea lui, cu fața largă și încordată de teamă.

„Am fost doar niște copii, Troy”, declarase Carson. „Am dat-o în bară. Asta nu înseamnă că ne sacrificăm restul vieții. Nu mai sunt aceeași persoană care am fost atunci. Nu am de gând să renunț la viitorul meu pentru ce a făcut prostul meu din liceu.”

Troy înțelesese dintr-o dată. Acești oameni nu aveau de gând să facă nimic. Aveau de gând să lase rana să mocnească pentru tot restul vieții lor.

Putea el să trăiască cu asta?

Nu.

Ei nu-i lăsaseră de ales. Dacă nu voiau să se maturizeze și să îndrepte trecutul, atunci el avea să o facă pentru ei toți.

Trebuie să plătiți, spuse vocea suavă din capul lui. *Voi toți*.

Se hotărâse să meargă la poliție și să-și spună povestea. Dar mai întâi „prietenii” lui angajaseră pe cineva să-l omoare.

După aceea, planurile lui Troy se schimbaseră. Timpul său rămas pe pământ era prea scurt pentru ca el să aștepte ca poliția și sistemul juridic să aducă grupul în fața justiției. Urma să ia măsuri pentru ca oamenii să plătească

pentru ceea ce au făcut. Își prioritizase subiecții. Carson mergea primul. Slujba lui de profil înalt era folosită pentru a atrage atenția presei asupra cazurilor. Când a avut grijă de Carson, a fost uimit de sentimentul său copleșitor de ușurare și de convingerea că a făcut ceea ce trebuia.

Era dovada că luase decizia corectă. Vocea din capul lui plânsese de ușurare și își exprimase mulțumirea. Ea fusese neputincioasă atâta timp, iar el îi redase demnitatea.

Se simțea intoxicat.

Îl expusese pe Carson pentru ca toată lumea să-și dea seama de greșelile sale. Mesajul nu era încă clar pentru public, dar când Troy va fi terminat, vor înțelege.

Nimeni nu scapă cu crima.

Troy i-a privit pe Rick și pe femeie intrând în librărie.

A mai rămas unul.

Știe Rick ce s-a întâmplat cu ceilalți trei bărbați? Știe el de ce?

Nu fusese niciodată în stare să-l contacteze pe Rick pentru a-i da șansa să se predea. Îi luase mai multe săptămâni să-l găsească pe Rick decât pe ceilalți bărbați. Poate că ar trebui să-i ofere lui Rick aceeași șansă pe care le-o oferise celorlalți trei. Își scutură capul.

El a scuturat din cap.

Pe cine păcălesc eu?

Rick era cel mai rău din grup. Mințise, înșelase, furase și intimidase. Și asta doar ca adolescent. Bărbații nu trec peste asta. Orice șansă i-ar fi oferit lui Rick astăzi, ar fi fost întâmpinată cu minciuni și negări.

S-a uitat la ceas. Nu era încă amiază. Își ridică șapca și își trecu o mână peste scalpul gol. Senzația ciudată de pe degetele lui îi amintea de scopul său. Avea destul timp să urmărească cuplul și să urmărească un moment prielnic în care Rick era singur. *Fără martori.* Era una din regulile lui personale. Funcționase bine pentru ceilalți trei bărbați. Nu avea de gând să încalce regula pentru Rick.

Un martor i-ar fi forțat mâna.

Capitolul 19

Mason a găsit imprimatele sub un teanc de hârtii ale Avei despre ucigașul de pe pod. Confuz, s-a uitat peste masa de conferințe la Zander, care era concentrat pe ecranul computerului din fața lui. Ava ieșise din cameră. Se întâlniseră la clădirea FBI pentru a analiza rezultatele grupului de muncă pe care agenția îl alocase ucigașului de pe pod. Mass-media, publicul și Congresul cereau răspunsuri la moartea unuia dintre funcționarii lor publici. Au reușit să întrebe și despre cei doi tipi obișnuiți, dar moartea lui Carson Scott era întrebarea pe buzele tuturor.

Dar, conform tipăriturilor îngropate lângă computerul ei, Ava era concentrată pe găsirea lui Derrick Snyder.

Ea o căuta pe Jayne.

Mason voia să se dea cu capul de masă. Ava avea o treabă. Și acea treabă era să îl găsească pe ucigașul de pe pod. De ce o căuta pe sora ei sălbatică? Îi spusese de mai multe ori că era mai fericită și mai sănătoasă când Jayne stătea departe. Dar acum încerca în mod deliberat să o aducă pe femeie înapoi în viața ei?

Poate că e doar curioasă.

Bineînțeles că e curioasă. E sora ei. Alunecă hârtiile cu ucigașul de pe pod peste informațiile despre Derrick Snyder. De ce nu-i spusese ce făcea? Îi era rușine să-i spună? Știind că el nu ar fi de acord?

S-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră, uitându-se la traficul de pe drumul aglomerat din spatele clădirii FBI. Cea mai mare parte a traficului venea de la aeroport. Vehiculele a mii de oameni care călătoreau treceau pe acolo, sau prieteni și rude care făceau un gest de bunăvoință oferindu-le călătorilor să îi ducă cu mașina. Toți acești oameni își vedeau de viața lor de zi cu zi în timp ce el stătea singur și căuta un ucigaș.

Nu mai ești singur.

Ava intrase într-o gaură imensă din viața lui de care nu-și dăduse seama că există. Știa că era un agent al naibii de bun, dar ce știa despre ea personal? Colegii ei o plăceau. Asta era un plus. Își petrecuseră tone de ore în conversații

de când se cunoscuseră. Își dezbrăcaseră sufletele unul altuia. El a crezut că știe ce se întâmplă în capul ei, dar chiar știa?

Deci ai găsit ceva ce ea nu ți-a spus. Mare lucru.

Dar acest lucru nu era mic. Poate părea mic pentru un observator ocazional și chiar normal că ea își căuta sora. Dar ei au vorbit despre Jayne. Au bătut în cuie subiectul până la moarte, iar el a încercat să o susțină în privința deciziei ei. Ea fusese de acord să treacă peste asta. Și acum putea vedea că nu o făcuse.

Asta îl îngrijora.

La naiba.

Ava era mai fericită când nu se gândea la Jayne. De ce își făcea asta? Și de ce simțea nevoia să ascundă asta? Mason și-a dat seama că era rănit de această descoperire. *Nu are încredere în mine?* Își deschisese încrederea față de ea necondiționat. Avea încredere în ea și îi înțelegea dorința de a avea grijă de sora ei, așa că de ce nu simțea că poate vorbi cu el despre Jayne? Poate că avea mai multe îndoieli cu privire la relația lor. Poate că se lupta cu vârsta lui...

„Iisuse Hristoase.”

„Ce?” a întrebat Zander în spatele lui.

„Aw, nimic. Vorbeam singur.” Mason s-a întors și s-a uitat la agent. „Nu ești căsătorit, nu?”

Zander a făcut o pauză și s-a uitat în jos la tastatură. „Nu mai sunt.”

„Prietenă?”

A schițat un zâmbet pe jumătate, uitându-se înapoi la Mason. „Nu și acum. Probleme cu Ava?”

În niciun caz Mason nu voia să-și arunce nesiguranțele pe masă. „Doar în capul meu.”

Zander a dat din cap în cunoștință de cauză. „Asta o să te macine de fiecare dată.” S-a întors la ecranul computerului, lăsându-l pe Mason să se ocupe de enervantele sale îndoieli.

„Sunt un idiot”, a mormăit Mason către nimeni.

„Ai nevoie de o bere?” a întrebat Zander.

Mason a pufnit. „Da. Sau ceva mai tare. Ai așa ceva pe aici?”

„Aș vrea eu. Poate mai târziu.”

„S-ar putea să te rețin în privința asta.”

Ava a pășit înapoi în cameră. „Am comparat înregistrările telefonului mobil al lui Joe Upton cu cele ale celorlalte două victime. Din nou, nimic nu se potrivește. Dacă le-a sunat cineva, nu a sunat de la același număr de telefon. Sau nu le-a sunat pe mobil.”

„E-mail-ul lui Upton a ieșit și el curat”, a adăugat Zander. „Mergând pe șansa că acești tipi au fost contactați de criminalul nostru, ce ne lipsește?”

„Euzent părea destul de sigur că ar fi comunicat cumva cu ei”, a spus Mason. „Email, telefon mobil, fix. I-ar fi putut suna la serviciu. Ce zici de o cameră de chat? Știu că avem agenți care trec prin rețelele lor sociale.”

„Am primit vești de pe rețelele lor de socializare”, a spus Ava, scormonind prin hârtiile de lângă laptop, unde Mason îi găsisese notițele despre Derrick Snyder. A scos o pagină. „Aaron King nu avea practic nimic. O pagină veche de Facebook care nu mai fusese atinsă de șase luni. Carson Scott avea destul de multe lucruri, dar majoritatea erau gestionate de unul dintre angajații săi. Și nici Aaron King, nici Joe Upton nu apar ca persoane de contact. Conturile private ale lui Scott nu prezintă nicio activitate ciudată care să-i fi atras atenția investigatorului nostru.”

„Dar Joe Upton?”, a întrebat Mason.

Ava a zâmbit. „Exact ceea ce te-ai aștepta de la un fan solitar al science fiction-ului. Tot felul de profiluri și discuții pe fiecare site de science fiction de pe internet. Are un interes puternic pentru călătoriile spațiale, atât reale, cât și imaginare. Echipa de criminaliști încă cercetează hard disk-ul lui Joe, dar nu au găsit nimic care să semene cu un mesaj de tipul celui pe care îl căutăm.”

„Am văzut modele de nave spațiale într-una dintre camerele din casa lui”, a spus Mason, amintindu-și de replicile din plastic *Star Wars* și *Star Trek*. „O făceau să arate ca o cameră de adolescent. Am urmărit anuarele de la liceele lor?”

„Am sunat-o pe Laura King, fosta soție a lui Aaron”, a spus Zander. „S-a gândit că ar putea avea anuarele în garajul ei. Asta ar fi mai rapid pentru noi să obținem decât să trimitem pe cineva la Gladstone. Am trimis un agent la

liceul din Vancouver al lui Carson Scott pentru a împrumuta copii, deoarece nu era prea departe. De obicei, bibliotecile păstrează copii ale tuturor anualelor. Lasă-mă să mă duc să văd dacă s-a întors.” Zander s-a împins de pe scaun și a ieșit din cameră.

Ava bătea pe tastatură și se încrunta la ecran. Mason a tras aer în piept, a întins mâna și a glisat hârtiile de pe notițele despre Derrick Snyder. Ea a aruncat o privire pe pagini și a făcut o dublă privire. Ochii albaștri s-au uitat la el.

„Ce e asta?”, a întrebat el.

„Derrick Snyder. Tipul care ți-a furat televizorul.”

„Știu asta. Dar de ce îl cauți?”

„Vreau să știu unde este. Nu cred că Jayne este în siguranță cu el.”

Mason s-a așezat în scaunul lui și s-a rostogolit lângă ea. I-a luat mâna și a privit-o în ochi. „De ce acum? De ce îți faci griji pentru sora ta acum?”

Ea a așezat un deget pe una dintre pagini. „Uită-te la asta. Tipul ăsta e periculos. A fost acuzat de două ori de viol și abuz. Nu e cineva cu care aș vrea ca Jayne să umble.”

Mason se uită la foaie. Știa deja ce scria. „Încerci să îl găsești ca să o convingi pe Jayne să îl părăsească. Ce vei face atunci? Unde o vei trimite?”

Ava s-a bâlbâit. „Nu știu. Vreau doar să știu că e în siguranță. Reporterul pe care l-am întâlnit aseară, Brody, mi-a spus că Snyder este mai rău decât ne-am dat seama la început.”

„Când l-ai văzut pe Brody?” Nervii lui Mason au vibrat.

„M-a vânat”, a spus Ava cu regret. „Cred că rutina mea este un pic previzibilă. S-a pus în calea mea după interviul nostru cu familia Upton.”

„Are un fel de a apărea când te aștepți mai puțin. Cum am spus. Gumă pe pantof.”

„Oricum, avea niște informații interesante despre Snyder, care este un bărbat de care nicio femeie nu ar trebui să se apropie. Cu apelul panicat de ieri de la Jayne, a fost o lovitură dublă în două zile. Mă întreb dacă nu cumva a cerut ajutor pentru a scăpa de Snyder, dar nu a vrut să recunoască.”

„Ai spus că era îngrijorată pentru Snyder.”

„Asta a fost ceea ce a spus. Dar acum mă întreb dacă ea nu a vrut să-mi spună adevărul. Că ea era cea care avea nevoie de ajutor.” Stresul își încreți fruntea. „Am învățat că nu pot lua ceea ce spune la propriu. Trebuie să citesc printre rânduri totul.”

„Atunci nu știi niciodată ce să crezi.” Creierul lui Mason a pulsat la acest gând. Întotdeauna asculta subtextul în conversații, dar cum era să vorbești cu cineva care nu spunea *niciodată* ce voia să spună? S-a ridicat și a tras-o pe Ava în brațe, inspirându-i parfumul părului și al pielii. *Relaxare instantanee*. A simțit cum îi fuge durerea de cap și cum i se relaxează mușchii. Ava s-a înmuiat în brațele lui și i-a scăpat o mică respirație. Atingerea lui făcea același lucru pentru ea?

„Trebuia să-mi fi spus. Te-aș fi ajutat”, a șoptit el.

El era acolo să o ajute, să fie o stâncă pentru ea. Ea trebuia să învețe că se poate baza pe el. Dar el știa că ea nu se sprijinise prea mult în trecut. O parte din bagajul ei era instinctul de a face totul singură. El își adusese propriul bagaj în relație. Nu erau prea multe, în principal sentimentul de neîncredere al unui detectiv. Și nesiguranța blestemată legată de diferența lor de vârstă.

Zander și-a dres glasul. Ava a sărit, dar Mason i-a dat drumul încet. La naiba dacă avea de gând să se comporte ca și cum ar fi făcut ceva greșit.

„Uite ce a fost lăsat pentru noi.” A ridicat patru anuare. „Ale lui Carson Scott.”

„Drăguț”, a spus Ava. „Hai să aruncăm o privire.” A luat două cărți și i-a dat una lui Mason. „Vezi dacă există un index în spate.”

Mason a luat cartea grea și a răsfoit câteva pagini. „Nu are index.”

„Al meu are unul”, a spus Ava.

„Eu am unul cu index și unul fără”, a spus Zander. „Mă întreb de ce nu au fost consecvenți.”

„Consiliul elevilor în anul lui junior. Împreună cu clubul de dezbateri. Carson Scott a jucat și baseball”, a anunțat Ava. „Asta deschide o mulțime de posibilități de a întâlni pe cineva din altă școală. Trebuie să verificăm interesele din trecut ale celorlalte victime.”

„Am impresia că urmărim fantome”, a afirmat Mason. „Nu știu dacă ar

trebui să căutăm atât de departe în trecut.”

„Ei bine, avem o echipă care analizează ultimii cinci până la zece ani”, a spus Zander. „Este mai ușor din moment ce există atât de multe amprente digitale și este mai simplu să facem referințe încrucișate. Anii de dinainte sunt neclari. Anii în care oamenii nu introduceau fiecare pas pe care îl făceau în statusuri în spațiul cibernetic.”

„Dar vacanțele?”, a întrebat Ava. „Ceea ce tocmai ai spus m-a făcut să mă gândesc la companiile aeriene și la sistemele lor extinse de rezervare. Poate că au călătorit cu toții undeva în același timp. Jur că lista noastră de lucruri de investigat crește vertiginos de fiecare dată când vorbim.”

Zander a dat din cap. „Eu aș începe căutările cu Joe Upton. Nu părea să meargă în prea multe locuri. Spre deosebire de Carson, care probabil zbura de cincizeci de ori pe an. Voi pune niște roți în mișcare.”

„Avem rapoarte cu privire la dovezile din casa Upton?” a întrebat Mason. A răsfoit paginile din anuar, simțindu-se depășit în timp ce privea coafurile și moda învechite. Jake ar fi fost un bebeluș când Carson Scott era în ultimul an. Fără index, scana numele de sub fiecare fotografie de grup și de club pentru a-l găsi pe Scott.

„Lucrurile evidente. Urmele de dovezi vor dura mai mult. Sângele era al lui Joe Upton. Urmele de cauciuc nu au fost excluse ca aparținând tipului de dubiță pe care l-am văzut în filmarea de pe podul Fremont. Nu există niciun semn de intrare forțată.”

Mason a ridicat privirea. „Niciunul? Deci Joe a deschis ușa. Ori îl cunoștea, ori nu avea emoții cu privire la cine era la ușa lui.”

„Sau ușa era descuiată și tipul a intrat direct”, a adăugat Ava. „Poate că este genul de comunitate în care nimeni nu își încuie ușa.”

„Astea mai există?” Mason nu credea.

„O sun pe Laura King să întreb de anuarele lui Aaron”, a spus Zander, atingând ecranul telefonului.

„Ceva?” Ava s-a uitat la anuarul din mâna lui Mason cu o privire curioasă.

„Acesta este din ultimul său an și trebuie să citesc toate numele cu foto-

grafiile. Până acum l-am găsit la baseball și tenis, iar aici e poza lui din ultimul an.” El a răsucit cartea astfel încât ea să poată vedea.

Ea a zâmbit. „Nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor. Uită-te la zâmbetul ăla larg. Ar fi trebuit să știe că va fi politician.”

Mason a fost de acord.

„O să scot fotografiile din apartamentul lui”, a afirmat Ava, derulând pe laptop. „Se pare că avea o mulțime de trofee sportive. Mai mult decât baseball și tenis.”

„Laura, te pun pe speaker”, a spus Zander. „Agentul special Ava McLane și detectivul Mason Callahan sunt în cameră cu mine. Poți să repeți ce mi-ai spus?”

„Ei bine, tot ce am spus a fost că am găsit anuarele de liceu ale lui Aaron în garaj”, a venit vocea feminină zgâriată prin difuzorul telefonului lui Zander. „Și am menționat că a păstrat o mulțime de lucruri din liceu, cum ar fi modelele sale.”

„Ce fel de modele?” Zander a întrebat.

„Rachetele lui. A făcut parte din clubul rachetelor tot liceul. Asta voiai să știi?”

Mason a răsfoit anuarul din mâinile lui, căutând cluburile. „A existat un club de rachete în al tău, Ava? Eu nu văd niciunul.”

„Eu nu am niciunul listat în index”, a spus Zander. „Dar dacă nu a fost o chestie de școală? Ar putea fi în afara școlii. Cred că liceul meu avea un club neoficial de rachete. Ceva condus de unul dintre profesorii de științe după ore. Asta sună ca ceva ce Joe Upton ar fi făcut în liceu, nu? A fost un fan al călătoriilor spațiale.”

„Cred că asta făcea Aaron”, a spus Laura. „Chestia de după școală. Nu-mi prea amintesc.”

„Stai. Cât timp ați fost voi doi căsătoriți?” a întrebat Ava.

„Paisprezece ani. Am început să ne întâlnim în liceu.”

Ava a schimbat un zâmbet complice cu Mason și Zander. „Perfect”, a șoptit ea. Mason a fost de acord - cineva care îl cunoscuse pe Aaron pe atunci.

„Cum era Aaron în liceu?” a întrebat Zander. „Era unul dintre cei deștepți? Sau un sportiv? Cum ți-l amintești?”

„Umm. Niciuna din cele de mai sus?” a spus Laura prin difuzoare. „Întotdeauna am crezut că a fost un tip puțin sălbatic în timpul școlii - genul pe care am încercat să-l evit. Dar am avut un curs împreună în ultimul an și am descoperit că nu era chiar așa.”

„Poate că s-a schimbat”, a sugerat Mason. „Poate că s-a maturizat puțin și și-a dat seama că viața nu înseamnă petrecere, petrecere, petrecere.” *Joe Upton s-a schimbat în timpul liceului. Aaron a făcut la fel?*

„Cred că da. E greu de spus. Nu i-am acordat prea multă atenție până atunci.”

„Pot să vin să iau anuarele în seara asta?” A întrebat Zander. „Nu m-ar deranja să văd ce mai e în cutia aia din perioada liceului.”

Laura a fost de acord, iar Zander a încheiat convorbirea.

„E bine. S-ar putea să-și amintească ceva ce i s-a întâmplat la școală”, a spus Ava. „Părinții lui Joe au spus că s-a schimbat. Poate că ceva i-a afectat pe toți trei bărbații.”

„Încă mă întreb dacă criminalul nostru a terminat. Nu am mai avut un cadavru nou de două zile. Vor mai fi și altele?” a întrebat Zander. „Sau ar fi trebuit să ne dăm seama ce se întâmplă doar de la acești trei?”

Urechile lui Mason s-au ciulit. „Crezi că vrea ca noi să rezolvăm crimele? Crezi că vrea să îl demascăm?”

Zander a ridicat din umeri. „Nu știu dacă să-l expunem, dar a vrut ca acești oameni să fie pedepsiți public pentru ceva. Presupun că vrea să spargem acel cod și să-l dezvăluim.”

„Nu ne oprim până nu-l doborâm”, a promis Mason.

Telefonul Avei a bâzâit pe noptieră și nu a recunoscut numărul. *Jayne?*

„Ava, sunt Michael Brody.”

Ea a expirat, dezamăgirea și ușurarea trecând simultan prin ea. Îi lăsase reporterului numărul ei personal. „Ai găsit deja ceva?”

„Am un angajat al unui magazin de proximitate care îl cunoaște pe Derrick și spune că a fost în magazinul lui în această după-amiază. El susține că Derrick apare uneori de două ori pe zi, de obicei cumpărând țigări sau alcool. Și a avut aceeași femeie cu el de mai multe ori.”

„Jayne jura mereu că s-a lăsat de fumat.” Ava a scuturat din cap. De ce era supărată pe sora ei pentru că fuma, când ea lua droguri și se agăța de un tip care era cunoscut pentru faptul că bătea femeile? Jayne fuma țigări pe furiș încă din școala generală. „Unde e magazinul?” Ea a tastat adresa în computerul ei în timp ce el vorbea și a studiat locația pe o hartă. „Southeast Portland?”

„Da. Nu e cel mai grozav cartier. Și o să-ți spun că sursa mea spune că a pierdut șirul femeilor cu care vine Derrick. Se pare că îi place să le arate fețele noi.”

„Minunat. Sună ca un adevărat romantic. Dar știam deja asta, nu?”

„Trebuie să scape de tipul ăsta”, a spus Michael. „Ai nevoie de ajutor?”

„Lucrez pentru FBI și mă întâlnesc cu un detectiv OSP. Aș vrea să cred că am ceva resurse”, a spus Ava. A încheiat convorbirea și și-a apăsat palmele pe temple.

Pe cine păcălesc? Pușcașii marini nu au putut să o convingă pe Jayne să își schimbe calea.

„Probleme?” a întrebat Mason, pășind în dormitor. Ea și-a coborât mâinile și i-a zâmbit. „O presupunere.”

El s-a așezat pe pat lângă ea, luându-i ușor computerul din poală și așezându-l pe podea. Se uitase peste rapoartele cu urmele de la casa lui Carson Scott. Munca ei nu era niciodată terminată și, slavă Domnului, Mason avea o slujbă care urma aceleași reguli. Lucrul în pat nu era neobișnuit. Pierderea bruscă a laptopului ei o sperie, dar apoi se relaxă. Trebuia să îl pună deoparte mai des.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el.

Ea i-a explicat telefonul primit de la Brody.

„Nu e nimic de făcut în seara asta. Poate poți să treci pe la magazinul ăla mâine, cândva.”

„Știu. Dar nevoia de a mă grăbi acolo chiar în clipa asta mi-a întunecat creierul. E aproape ca un reflex. Jayne face ceva; eu reacționez. Cel puțin nu mai e ca înainte. Când eram copii, jur că optzeci la sută din viață mi-o petreceam reacționând la ceva ce ea stârnea. O parte din mine a crezut întotdeauna că, dacă aș putea să o pun pe calea cea bună, se va descurca singură cu restul.”

„Cum a funcționat asta pentru tine în trecut?”

„O rată de succes de zero la sută.”

„Dar tu încă speri.”

„Trebuie să sper. Dar asta e tot ce-mi permit să fac. Nu pot lăsa să-mi influențeze viața de zi cu zi.” Zâmbetul ei părea artificial. *De câte ori am rostit această frază?*

Se va sătura Mason să mă vadă cum mă zbat?

„Care este cel mai rău lucru pe care Jayne l-a făcut în viața ta?” Mason s-a rezechat de tetieră și i-a înfășurat un braț în jurul umerilor, îndrumând-o să se cuibărească înspre el. Ea s-a mutat pe pieptul lui solid și a simțit căldura lui răspândindu-se prin ea. Dorința lui de a auzi despre sora ei a făcut-o să-și umfle gâtul de recunoștință. Rareori își împărtășea trecutul cu colegii de muncă sau cu cunoscuții. O mică parte din ea era îngrozită să vorbească despre gaura neagră care îi măcina inima. Mason nu părea să se supere.

„Pe când eram în liceu, aveam reputația elevului bun. Mă concentram pe școală și pe slujba mea. Îmi plăceau consiliul elevilor și cluburile care purtau cu ele o reputație de tocilari. Jayne era o elevă mediocră și nu se implica în nicio activitate școlară. Era concentrată doar pe cercul ei de prieteni și pe urmărirea băieților.”

„Și tu aveai același cerc de prieteni?”

„Lui Jayne nu-i plăcea să-și împartă prietenii. Ceea ce era în regulă cu mine. Era atrasă de dramă, ceea ce am văzut că atrăgea o altă specie de fete. De obicei, în ele exista o latură crudă. Mi-am ales prietenii cu grijă. Trebuiau să fie suficient de puternice pentru a vedea prin manipularea lui Jayne.”

„Pun pariu că ura asta”, a observat Mason.

Ava a râs. „Oh, da. Iar o fată care nu pica în plasă devenea victima disprețului lui Jayne. 'Nu-ți place de mine? Ei bine, trebuie să fii proastă' era esența raționamentului ei.”

„Știu câțiva adulți care încă mai gândesc așa”, a afirmat Mason. „Dacă nu te lași păcălit de prostiile lor, atunci ești distrus și nu merită să te asociezi cu ei.”

„Odată, în primul nostru an, am început să primesc o atenție ciudată din partea a doi băieți din ultimul an. Chestii ciudate. Cum ar fi priviri lungi și mișcări sugestive cu limba când treceau pe lângă mine pe hol.”

„Oh, rahat. Nu vreau să știu unde duce asta”, a mormăit Mason.

Ava nu s-a oprit. „Într-o zi, unul dintre ei s-a oprit în spatele meu în timp ce eram la dulapul meu. Și-a sprijinit mâna de perete și s-a aplecat aproape, șoptindu-mi la ureche niște tâmpenii sexuale urâte despre ce i-ar plăcea să îi fac.”

„L-ai lovit cu cotul în burtă?” Mason s-a mișcat pe pat, povestea ei agitându-l.

Ava auzea vocea băiatului și îi mirosea respirația ca și cum tocmai se întâmplase. Cafeneaua servise tacos la prânz în acea zi. „M-am întors și l-am împins. El m-a făcut târfă și curvă și a plecat. Îmi amintesc că tremuram, privindu-l cum pleca cu furia radiind în jurul lui.”

„A crezut că ești Jayne?”

„Nu.” Ava a făcut o pauză, simțindu-și gura uscată. A luat o înghițitură din ceașca de cafea decofeinizată rece de pe noptiera ei. „Când s-a întâmplat din nou în aceeași zi cu un alt tip, l-am întrebat de ce îmi cere să i-o sug. Mi-a spus că un prieten de-al lui pretindea că eu aș face-o. La fel cum făcusem pentru prietenul respectiv, pentru că îmi plăcea.

„I-am spus că nu i-am făcut niciodată o felație acelui tip. M-a întrebat dacă sunt Ava McLane.” Ea a tresărit. „Atunci m-a lovit. Jayne era într-un ciclu 'îmbrățișează gloria de a fi o geamănă'. Își purta părul ca al meu și se îmbrăca ca mine. Se pare că a decis să folosească numele meu când venea vorba de a le-o suga băieților după școală.”

„Sfinte Hristoase. A recunoscut?”

Ava a dat din cap.

„Ce i-ai spus?”

„Am explodat și am făcut-o să plângă.”

„A ajutat la ceva?”

Ea a zâmbit, știind că el încerca să ușureze momentul. „La fel de bine cum crezi tu că a făcut.”

„Unde era mama ta în perioada asta?”

„Lucra cu normă întreagă și nu avea energia necesară pentru a se ocupa de Jayne. De obicei, ascundeam de ea majoritatea comportamentelor lui Jayne. Rareori am turnat-o.”

„Deja flirta cu pericolul”, a subliniat Mason. „Cine știe de ce erau capabili unii dintre tipii ăia mai în vârstă?”

„Nu puteam vedea asta atunci. Douăzeci la douăzeci retrospectiv, știi tu.”

El și-a strâns brațul în jurul umerilor ei și nu a mai spus nimic. Ava era recunoscătoare pentru reținerea lui în analiza lui Jayne. Fostul ei din Los Angeles îi ținuse frecvent predici despre Jayne, deși Jayne locuia la aproape o mie de kilometri depărtare și rareori își băga nasul în treburile Avei. O parte din ea își dorea acele zile în care fusese o distanță fizică mai mare între ele două. Mutarea în Portland fusese o idee cam nebunească în urmă cu cinci ani. Ca de obicei, sperase că Jayne se schimbase, dar așteptările ei se spulberaseră.

„Mă bucur că te-ai mutat în Portland, agent special McLane”, a spus el aproape de urechea ei.

Ava a închis ochii și a lăsat toate gândurile să i se scurgă din creier, cu excepția sentimentelor față de bărbatul de lângă ea. Atingerea lui i-a calmat instantaneu nervii zdruncinați.

„Și eu. Vrei să-ți arăt cât de bucuroasă sunt?” Ea a trecut degetele curioase pe pieptul lui.

„Mai mult decât crezi.”

Capitolul 20

Troy s-a oprit pentru a reflecta asupra dilemei sale. Vocea ei alimentase masa din creierul lui? Sau masa venise mai întâi? Îi auzise prima dată vocea în acea zi violentă în care totul s-a schimbat. Tumoarea fusese deja prezentă? Fusese o sămânță mică, care aștepta hrana potrivită pentru a crește? Vocea ei a devenit mai puternică și mai distinctă de-a lungul anilor. Dar se intensificase în ultimele douăsprezece luni, împreună cu problemele sale de vedere și durerile de cap.

Îi favorizase ea tumoarea?

A încercat să se concentreze pe trotuarul de sub picioarele lui. Era aproape opt dimineața și mergea de o oră, cercetând cartierul în care ieri îi pierduse urma lui Rick. Îl aștepta răbdător pe Rick să iasă dintr-un magazin de delicatese când și-a dat seama că trecuse prea mult timp. În cele din urmă a intrat.

Niciun Rick.

Am fost reperat?

Funcționarul din spatele tejghelei îi indicase intrarea de livrare de lângă toalete. Susținuse că nu observase dacă Rick plecase prin acea intrare. Femeia din capul lui Troy plânsese de frustrare.

Suntem atât de aproape, a plâns ea.

Troy își repetase promisiunea de a-i îndeplini obiectivele. *Nu te-am dezamăgit încă.*

A simțit-o alunecând în tăcere spre un colț al minții sale, unde nu o putea auzi, lăsându-l gol și singur. Nu făcea asta ca să-l pedepsească; dispărea când era zdrobită și supărată. El dorea să o facă fericită. Când s-a gândit prima dată la planul său de a-i răzbuna moartea, ea a plâns de bucurie, iar el și-a dat seama că fericirea ei însemna totul pentru el. Când ea era fericită, el se simțea puternic și împăcat.

Prea mulți ani din viața lui se scurseseră într-o ceață neclară. Trecuse de la o slujbă la alta și de la o femeie la alta, căutând ceva care să distrugă pata de pe conștiința lui. Într-o noapte s-a uitat șocat la Carson Scott la știri. Vechiul

său prieten făcuse ceva din el. Troy urmărise cariera lui Carson, urmărind-o pe ascuns de la distanță, întrebându-se dacă omul era atât de mulțumit de viața lui pe cât părea. Carson începuse într-o funcție de consilier municipal și urcase în mod constant pe scara politică, ajungând pe prima pagină a ziarelor când candidase pentru Congres. La început, Troy nu fusese în stare să creadă că o persoană cu putregai în suflet ca Carson putea ajunge la asemenea înălțimi.

Carson câștigase alegerile pentru Congres, iar Troy o auzise plângând toată noaptea, un ecou al propriei lui confuzii cu privire la răsplata lui Carson pentru trecutul lui rânțed. A fost prima dată când a auzit-o atât de clar. Înainte, auzise șoaapte blânde, indescifrabile, dar știuse imediat cine le rostise.

În noaptea aceea, Troy a decis să caute și să găsească restul grupului lor. Îl văzuse pe Aaron chinându-se într-o slujbă chinuitoare, în timp ce căsnicia lui se prăbușea încet. Într-o seară, Troy îl urmărise pe Aaron în timp ce se cupla cu o colegă de serviciu; furia îl cuprinsese pe Troy când îi privea pe cei doi singuri. Avusese câteva momente de frică intensă, temându-se că Aaron îi va face rău femeii. În schimb, Aaron își luase plăcerea și se dusese acasă într-o amețală fericită, trecând pe lângă Troy în timp ce îngenunchea în spatele unui gard viu.

Fosta soție a lui Aaron, Laura, părea o femeie bună. Troy o studiasse îndeaproape pentru a vedea dacă suferise fizic în relație, dar cea mai mare parte a durerii părea să fie mentală și emoțională. Troy fusese încântat să o vadă că își revine în fire și îi cere lui Aaron să plece.

Joe Upton se ascunsese în casa lui din acea noapte. Viața îi dăduse omului o mână grea și Joe suferise pe măsură, spre deosebire de Carson și Aaron. Joe se îngrășase și se retrăsese, lumea lui nefiind mult mai mare decât casa și televizorul său.

Rick a fost cel mai greu de localizat. El a fost liderul de la început. Cel care a răsturnat dominoul care a declanșat reacția rapidă în lanț la care au luat parte cu toții. Dar Rick a fost esența incidentului. Fără acțiunile lui principale, nimic din acea zi nu s-ar fi întâmplat. El era cheia.

Acum, vederea lui făcea ca furia lui Troy să ardă. Rick fusese scânteia și apoi stârnise flăcările pentru a implica restul grupului lor. Dacă cineva merita

să sufere pentru ce i se întâmplase lui Colleen, acela era Rick. Se potrivea ca el să fie ultima victimă.

Ar fi continuat ca cinci adolescenți normali dacă Rick nu ar fi insistat atât de mult. Acnee, școală, sport și fete. O viață normală de adolescent care ar fi dus la o lume normală de bărbat.

Nu ar fi avut o masă de cancer crescând în capul lui dacă Rick și-ar fi păstrat cumpătul.

Era sigur de acest fapt.

Troy găsisese o duzină de articole care predicau același mesaj. O viață sănătoasă și o stare mentală sănătoasă creau un corp sănătos. Creierul lui se înmugurise din cauza vinovăției și a viziunilor din ziua în care Colleen murise. Dacă ar fi putut să se întoarcă în timp și să-i oprească pe ceilalți băieți.

E prea târziu.

Acceptase că nu putea schimba ceea ce se întâmplase. Dar încă își dorea și adesea visa că ar fi putut. În visele sale, a făcut un pas înainte, fără să se teamă de ceilalți băieți, și le-a spus să se oprească. A apucat-o pe Colleen și a scos-o din strânsoarea lui Rick înainte ca răul să înceapă. În această realitate alternativă, ea plângea și îi mulțumea.

În visele lui, el a făcut ceea ce trebuia.

De ce nu am salvat-o atunci?

La început a crezut că îi bântuie casa. Când a început să-i audă clar vocea, se plimba prin camere, strigând-o să se arate. În public, urmărea reacțiile oamenilor, presupunând că și ei o puteau auzi. Dar nimeni nu a tresărit. Nimeni nu a întrebat: „Cine plânge?”

Doar el o putea auzi.

Singurul lucru bun pe care îl făcuse în viața lui fusese să-și pună în aplicare planul de a o răzbuna.

Un singur om a mai rămas.

A încremenit, o femeie atrăgându-i atenția. Părea să aibă aceeași haină pe care o văzuse purtând-o ieri prietenul lui Rick. Părul ei negru părea să aibă lungimea potrivită și același stil. A mers mai repede, încercând să o vadă mai de aproape. S-a oprit la o stradă și s-a uitat în ambele sensuri, arătându-și pro-

filul, și a început să traverseze.

Ea este.

I s-a întors stomacul pe dos. Ceva la ea îi era ciudat de familiar, în afară de privirile pe care i le aruncase ieri. Ieri fusese concentrat pe Rick. Abia aruncase o privire spre femeie. S-a oprit pe aceeași stradă, traficul făcând imposibilă traversarea. I-a privit brațele legănându-se în lateral și șoldurile legănându-se cu încredere. O străfulgerare rece de groază i-a atins inima.

Colleen?

Rick a ieșit de la o ușă și a intrat în calea femeii, apucând-o de braț și trăgând-o să se oprească. Femeia făcu un pas înapoi, încercând să-și smulgă brațul din strânsoarea bărbatului. Rick s-a aplecat aproape de fața ei, gura lui mișcându-se cu cuvinte furioase pe care Troy nu le putea auzi.

Fața speriată a femeii se întoarse pentru o clipă în direcția lui Troy.

Este Colleen.

Rick se mișcă pe trotuar, trăgând femeia după el, picioarele ei împiedicându-se să țină pasul cu pașii lui rapizi. Troy o urma, hotărât să nu-l piardă din nou pe Rick. A intrat într-un jogging lent pentru a reduce distanța dintre el și cuplul care se certa.

Nu o poate răni din nou.

Capitolul 21

„Am încercat să o sun pe Ava, dar telefonul ei a intrat în căsuța vocală”, a spus Zander.

Apelul lui Zander a fost al doilea eveniment care l-a trezit pe Mason duminică dimineața. Prima dată, Ava îl trezise trezindu-se devreme și îmbrăcându-se, promițându-i că se va întoarce la timp pentru un brunch duminical târziu la restaurantul lor preferat de pe malul râului.

Mason s-a uitat la ceasul de pe noptiera lui. „Probabil că e în mașina ei.

Avea de gând să petreacă câteva ore la birou în dimineața asta și apoi să facă un comision. Ce s-a întâmplat?” El a căscat în tăcere și și-a frecat somnul de pe ochi. Lângă el, Bingo revendicase partea de pat a Anei, punându-și chiar capul pe perna ei.

„Am ridicat anuarele lui Aaron King aseară. Fosta lui soție avea dreptate. Păstrase tot felul de amintiri din liceu într-o cutie. M-a făcut să-mi pară rău pentru tipul ăsta în timp ce scotoceam prin ele.”

„Îți pare rău? Cum așa?”

„Părea un tip care mergea undeva pe atunci, dar visele lui nu s-au împlinit niciodată. Se pare că avea speranțe pentru o carieră profesionistă în baseball.”

„Nu toți am avut”, mormăi Mason. „Dar majoritatea dintre noi știm mai bine și mergem mai departe.”

„Fosta lui soție a spus că era amărât din cauza asta. Se pare că avea ceva probleme cu depresia.”

„Din cauza unui vis pierdut de fotbal profesionist?”

„Ea a spus că a fost o parte din ea. El părea să aibă luni bune și rele. A spus că s-a măritat cu el pentru că a văzut un tip bun. Iar atunci când el nu mai era tipul ăla bun, ea credea că are suficientă putere pentru a-l aduce înapoi. Cred că uneori a funcționat, dar ea s-a săturat de suișuri și coborâșuri.”

„Cine o poate învinovăți? A simțit nevoia să vă justifice de ce a intentat divorț?”

„Un pic. Încă proaspătă, cred”, a spus Zander.

„Dă-i timp. A fost un moment în care am simțit că trebuie să explic tuturor de ce eu și Robin ne-am despărțit. După un timp, mi-am dat seama că oamenii nu vor o explicație lungă.”

Zander tăcu o clipă, iar Mason se gândi la scurta lor conversație de ieri despre starea lui civilă. „Nu mai sunt”, spusese bărbatul. *Care este povestea lui Zander?*

„Ai găsit ceva în anuare?” întrebă Mason, umplând tăcerea.

„Nu în anuare, dar Aaron a păstrat o grămadă de amintiri despre interesul său pentru rachete. Se pare că făcea parte dintr-un club informal de rachete și participa la tabere și convenții. Erau pliante vechi și fotografii de la o jumătate

de duzină de evenimente diferite. Trebuie să fi fost destul de pasionat de asta. Când am întrebat-o pe Laura ce-și amintește despre acele zile, mi-a spus că el a renunțat la asta înainte să înceapă să se întâlnească și că a fost surprinsă să vadă că avea atât de multe amintiri, pentru că nu vorbea niciodată despre asta.”

Un clopoțel a început să bată în spatele creierului lui Mason. *Ne apropiem.* „Dacă mă suni duminică dimineața devreme, trebuie să crezi că e important.” S-a ridicat și și-a ridicat picioarele din pat în încercarea de a gândi mai clar. Bingo s-a strecurat în locul cald pe care îl lăsase liber, capul lui blănos băgându-se sub pătură.

Zander a făcut o pauză. „Știu. După ce am vizitat-o pe Laura King, am cercetat dovezile pe care le-am recuperat de la locuința lui Joe Upton. Erau trei duzini de rachete mici într-o cutie de depozitare.”

„Crezi că e o coincidență că aveau același interes?”

„Nu știu”, a spus Zander încet. „Dar este singura coincidență de până acum. Mi-a atras atenția.”

Mason îl auzi acoperind un căscat. „Cât de târziu ai stat treaz noaptea trecută?”

„Te referi la dimineața asta? Cred că am dormit trei ore. Nu am simțit că mi-a lipsit somnul până acum o oră. Știi cum este în acest moment.”

Mason știa. Somnul nu conta când se apropia de un răspuns în timpul unei investigații. Când începea să simtă că piesele se asează la locul lor și făcând conexiuni. Dorința de a găsi răspunsuri îl împingea să continue să caute, iar odihna părea neimportantă.

„Știu.” Mason era complet treaz, creierul lui accelerând pe diferite căi. La ce trebuiau să se uite mai atent? „Cred că ar trebui să ne întoarcem la locuința lui Carson Scott. Sau altfel să vorbim cu părinții lui. Poate că ei au lucrurile lui din liceu și putem vedea dacă există ceva în comun cu ceilalți băieți. Tu le-ai făcut interviul inițial, nu?”

„Da, am fost la ei acasă de două ori după ce l-am găsit, dar nu am vorbit cu ei despre zilele de liceu ale lui Carson. Îi voi contacta în această dimineață și voi încerca să îi văd astăzi.”

„Bun. Mi-a mai scăpat ceva în timp ce dormeam?” a întrebat Mason.

„Sunt niște rapoarte cu urme de dovezi din apartamentul lui Aaron King în e-mail-ul tău. Le-am scanat, dar nu m-am uitat cu atenție. Poate vei observa ceva. Cred că teoria noastră că ucigașul nostru nu a călcat niciodată în acel apartament sau în cel al lui Carson Scott este încă corectă. Pun pariu că dovezile din casa lui Joe Upton vor fi modul în care îl vom găsi.”

„De acord. De aceea avem de trei ori mai mulți oameni pentru asta.”

„Există vreo veste despre sora Avei?”

Mason se întrebă cât de multe împărtășise Ava cu Zander. „Comisionul pe care îl face este să urmărească o pistă. Știi că sora ei a intrat în casa noastră, nu?”

„Da, mi-a spus asta. Personal, nu știu de ce continuă să încerce să-și ajute sora geamănă. Femeia clar nu vrea ajutor.”

„Predici corului. Dar e sora ei geamănă. Există o legătură pe care nu o putem înțelege. Pentru sănătatea mintală a Avei, ea trebuie să meargă pe o linie subțire care oferă ajutor, dar nu permite obiceiurile periculoase și dependențele lui Jayne. Este un act de echilibristică nebunesc.”

„Ce crede ea că va face sora ei în continuare?”

Mason a suspinat. „La naiba dacă știu. Într-o lume perfectă, Jayne va intra la dezintoxicare, va primi consiliere psihologică continuă și va merge pe calea cea dreaptă. Dar în lumea reală, bănuiesc că nu se va întâmpla nimic din toate astea.”

Dar el știa că Ava nu putea renunța niciodată complet la sora ei, iar datoria lui era să fie alături de ea.

Ava îi flutură din nou casieritei poza lui Jayne. „N-ați văzut-o niciodată? Unul dintre voi a spus că da.”

„Ei bine, nu am fost eu”, a răbufnit funcționara. „Mai sunt două persoane care fac treaba asta. De ce naiba nu ai întrebat de numele persoanei care a spus-

o?” Și-a spart guma, nefiind intimidată de întrebările Avei. Femeia de vreo cincizeci de ani trebuia să aibă un caracter dur dacă era dispusă să lucreze singură la casa de marcat din acest cartier. Pe ecusonul ei vechi și uzat scria DOT.

„Îți faci turele singură?” a întrebat Ava, scanând magazinul gol. „Asta nu te face nervoasă?”

Dot și-a fixat ochii furioși asupra ei. „De obicei, oamenii care mă întreabă asta cercetează locul pentru a-l jefui.” Și-a dus mâna dreaptă la un raft de sub tejghea. „Trebuie să sun la poliție?”

Ava și-a ridicat mâinile și s-a dat înapoi. „Presupun că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că fac parte din forțele de ordine.” Insigna, cartea de identitate și arma se aflau în poșeta ei, pe umăr. Nu era cel mai convenabil loc pentru ele, dar era duminică și ea nu era la datorie. Nu-și folosea niciodată poziția pentru a influența situații personale. De obicei.

Dot a înclinat capul și i-a aruncat o privire de nu-mi pasă. „Știi de câte ori am auzit asta? Arăt eu proastă?”

Ava credea că Dot părea foarte vicleană. Și perfect capabilă să scoată o pușcă de sub tejghea. Ea își ținea mâinile la vedere. „Nu, de fapt admir o femeie care îndrăznește să își asume o astfel de sarcină. Mă bucur să văd că nu accepți prostii de la oameni.”

Dot nu s-a topit în mulțumiri efuzive. A ridicat o sprânceană la Ava. „Cumperi ceva?”

„Ah, sigur.” Ava s-a uitat în jur și a zărit tejgheaua cu cafea. „Voi lua o ceașcă de cafea.” Și-a coborât mâinile și s-a îndreptat spre tejghea, ținând un ochi pe funcționar.

„O ceașcă de cafea”, a mimat Dot. „Asta e tot ce vrea cineva în zilele noastre. Apoi o umplu cu o jumătate de duzină de creme. Nenorocita de ceașcă și capacul costă mai mult decât cafeaua. Adaugă și frișca și te plătesc ca să o bei.”

Ava s-a oprit. „Mie îmi place neagră. Și o să cumpăr o...” Se uită la cutia de gogoși cu aspect dur. *Ugh.* „Voi cumpăra banana”, a spus ea, arătând spre o banană cu aspect trist.

Dot s-a încruntat.

Nu voi câștiga aici. Ava a luat o ceașcă și a ținut-o sub gura de scurgere a carafei de cafea și a apăsător pe pompă. Cafeaua a pulverizat și i-a stropit cămașă albă. „Rahat!” Și-a tras poșeta de pe umăr și a așezat-o pe tejghea, căutând în ea șervețelele cu detergent de urgență pe care le ținea la îndemână exact pentru această situație. Și-a tras cămașă de pe piept, tamponând petele maronii.

Acum Dot zâmbea.

Șervețelul nu a reușit să îndepărteze toată culoarea. Renunțând, Ava a îndepărtat excesul de cafea de pe mâini și a aruncat șervețelul la gunoi. Și-a ținut ceașcă sub cealaltă carafă și a apăsător cu grijă butonul. Un jet constant de cafea i-a umplut ceașcă. *Doamne.*

„Oprește-te!”

Ava se întoarse în mijlocul turnării pentru a vedea o femeie împiedicându-se de intrare. Un bărbat îi ținuse ușa deschisă, apoi o împinsese când trecuse pe lângă el. Inima Avei se opri.

Jayne?

Sora ei își tăiașă și își vopsise părul. Ava nu o mai văzuse pe Jayne brunetă de când se mutase la Portland. Avea cearcăne sub ochi și răni pe față pe care încercase să le acopere cu machiaj ieftin. Claviculele îi scoteau în evidență fosa adâncă de sub gât. Ava nu-și văzuse niciodată sora atât de slabă.

„Jayne?” Își lăsă cana jos și făcu un pas în direcția surorii ei.

La unison, Jayne și bărbatul s-au întors spre ea. Ava s-a uitat la bărbat. *Acesta trebuie să fie Derrick Snyder.* Văzuse diverse poze cu el, dar nu l-ar fi recunoscut pe bărbat. Avea părul lung și răvășit, cu o barbă și o mustață noi, pe care ea presupunea că și le lăsase pentru a-și ascunde identitatea. Sau pur și simplu nu avusese posibilitatea să le radă. Era înalt și subțire, cu ochii întunecați, furioși, și se înălța asupra lui Jayne ca și cum ar fi fost stăpânul ei.

Jayne o zări pe sora ei. „Ava!”

Derrick a apucat-o de braț când Jayne a pășit în calea ei și a tras-o înapoi. Frica i-a străfulgerat fața lui Jayne. Jayne s-a uitat înapoi la Derrick și s-a ofilit; bărbia i-a căzut la piept, iar umerii i s-au lăsat în jos.

Ava era furioasă. Nimeni nu o bruscase pe sora ei.

„Jayne”, a spus ea din nou. „Ești bine?” A făcut un pas precaut mai aproape, întâlnind privirea lui Derrick. I-a văzut înțelegerea pe față.

„E sora ta?”, i-a spus el lui Jayne, cu privirea încă la Ava. „Obişnuiai să arăți atât de bine?” Un rânjel i-a încrețit buzele.

Jayne a întâlnit privirea Avei. Derrick o lovise pe Jayne direct în inimă. Întotdeauna fusese un motiv de mândrie pentru Jayne să o întrecă pe sora ei la capitolul înfățișare. Ava lăsase competiția să se rostogolească pe spatele ei, știind că orice încercare de a-și întrece sora în stil ar fi fost luată ca o provocare. Ava prefera să nu alimenteze competiția constantă care părea să existe în capul lui Jayne.

Dar durerea din ochii surorii ei o înțepa. Viața grea își pusese amprenta asupra pielii, părului și greutateii lui Jayne. Ava simțea durere în piept și îi venea s-o apuce pe sora ei și s-o bage în pat pentru o lună, în timp ce o hrănea forțat cu o dietă sănătoasă.

Jayne scăpă privirea Avei. *Știa cât de rău arată.*

Jayne nu recunoștea niciodată înfrângerea. Dar înfrângerea strălucea clar pe fața ei. Ava voia să-l omoare pe Derrick Snyder pentru că o trăsese pe Jayne la nivelul lui scăzut. Îi distrusese toată coloana vertebrală și determinarea. Ava a făcut un pas înapoi, întinzându-și mâna după poșeta de pe tejgheaua de cafea.

„Nu mișca, Fibbee!”

Ava a înghețat la vederea cuțitului care i-a apărut în mână la gâtul surorii ei. A apucat-o de păr pe Jayne, trăgându-i capul sus de umărul lui, expunând întinderea lungă și albă de piele.

Vânătaile îi punctau gâtul. Vânătai cât vârful unui deget. Privirea lui Jayne a rămas pe podea.

Știe că pot vedea ce i-a făcut.

„Așa e”, a spus Derrick. „Știi cu ce te ocupi. Jayne nu tace despre sora ei șmecheră nici în ruptul capului. Nu-ți atinge geanta și ține-ți mâinile la vedere, dacă nu vrei să vezi cum sângele roșu și drăguț curge pe gâtul gemenei tale.” S-a uitat la Dot din spatele tejghelei. „Același lucru e valabil și pentru tine. Lasă-mă să-ți văd mâinile.”

Ava a privit-o pe Dot ridicându-și încet mâinile, privind de la Ava la Jayne, înțelegând situația. *A declanșat ea întâi alarma?* Ava a ascultat sirenele în timp ce trecea în modul ei de negociere a ostaticilor.

„Nu ai făcut încă nimic ilegal, Derrick. Să nu începem cu rănirea lui Jayne.” Ea nu a menționat mandatele sale restante. *Să-l facă să creadă că nu e prea târziu.*

„Taci din gură.” El a început să o tragă pe Jayne înapoi spre ușă, plănuiind în mod clar să plece cu sora ei.

Ava stătea nemișcată, nevrând să-l antagonizeze pe bărbatul furios. Dacă voia ca Jayne să plece cu el, probabil că nu avea de gând să o rănească mai mult decât o făcuse deja. O umbră a apărut în fața ușii de sticlă și un bărbat cu o șapcă de baseball s-a împins înăuntru.

„Rick!” a răcnit el, năpustindu-se asupra lui Derrick.

Derrick s-a întors, cu teroarea pe față, și a împins-o pe Jayne spre bărbat. Jayne s-a izbit de pieptul bărbatului, împiedicându-se de propriile picioare. Cu o agilitate la care Ava nu se așteptase, Derrick s-a învârtit și a fugit spre partea din spate a magazinului, trântind o ușă pe care scria DOAR PENTRU ANGAJAȚI.

Ava a alergat cinci pași și a apucat-o pe Jayne de talie din spate pentru a o ajuta să-și păstreze echilibrul. Jayne i-a plesnit mâinile, țipând să îi dea drumul și lovind cu picioarele în spate. Nu s-a uitat peste umăr la Ava; toată concentrarea ei era pe bărbatul mare din fața ei. Tocul ascuțit al lui Jayne a prins tibia Anei, făcând-o să vadă stele, iar ea i-a dat drumul. Jayne s-a repezit după Derrick, strigându-i să se oprească și lăsând-o pe Ava în urma ei.

Ava și-a privit sora împiedicându-se și izbindu-se de ușa din spate. Ea a reușit să treacă și a dispărut, strigătele ei cu numele lui Derrick răsunând în magazin.

Nu se putea mișca. Jayne o abandonase din nou în urmărirea unui bărbat și a drogurilor. Ava avea lacrimi în ochi. S-a întors să se uite la bărbatul mare care dăduse buzna pe ușa din față și o salvase pe sora ei de cuțitul lui Derrick.

„Mulțumesc”, a spus ea. „Nu cred că-ți dai seama...” A tras de timp.

Bărbatul se holba la ea, cu gura deschisă de șoc. Îi putea vedea albul

ochilor umbriți.

Părea să aibă cam vârsta ei, dar privirea lui uimită semăna cu cea a unui copil de doisprezece ani. *E simplu?* „Ești bine?”, a întrebat ea încet. A făcut un pas în spate, amintindu-și că poșeta cu arma ei era încă lângă cafea.

Înțelegerea i-a fulgerat pe chip și bucuria i-a umplut ochii. „Colleen”, a spus el cu un zâmbet. S-a îndreptat spre ea ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze.

Pumnul lui s-a izbit de maxilarul ei și luminile din cameră au explodat. Când întunericul a cuprins-o, Ava a știut că era în pericol.

Capitolul 22

Lui Mason i s-a făcut rău la stomac și a strâns din dinți la gustul de bilă din fundul gâtului. Blițul luminilor de la mașinile poliției din Portland din fața magazinului de rahat îi pulsa în creier. A pus un picior în fața celui alt în timp ce traversa amortit strada blocată spre magazin. Și-a arătat insigna polițistului de la banda de poliție și a semnat registrul de la locul crimei.

Asta nu se întâmplă.

Ava este bine.

Dar gaura goală, dureroasă, din piept îi spunea că ceva nu era în regulă. Totul începuse cu o oră în urmă, când încercase să o sune, întrebându-se cât avea de gând să întârzie în acea dimineață. Apelul intrase în căsuța vocală. Așteptase douăzeci de minute și încercase din nou. Voice-mail. A pășit în curtea din spate pentru a arunca mingea de tenis pentru Bingo de câteva zeci de ori. Și a sunat din nou. Apoi a deschis aplicația de pe telefon pentru a-i localiza locația.

Ei bine, aplicația a urmărit locația telefonului ei mobil.

A arătat că telefonul ei era în sud-estul Portlandului. Ignorase semnalele de avertizare din creier, știind că magazinul pe care Ava plănuise să-l viziteze se afla în Southeast. Era pe cale să afle ce exista la adresa respectivă când îl

sunase Zander.

Poliția din Portland răspunsese la un incident în Southeast Portland, iar poșeta cu actele de identitate, arma de foc și telefonul mobil ale Avei fuseseră găsite la fața locului. Un martor a spus că Ava fusese lovită în cap și răpită.

Creierul lui Mason încetinise pentru a procesa faptele în timp ce Zander îi vorbea la ureche. Mental, își adunase toate emoțiile și le vârâse într-un dulap, lătrându-i întrebări lui Zander în timp ce își lua cheile și se urca în mașină. Avea nevoie să se concentreze.

Drumul prin oraș îi luase o veșnicie.

Mason păși pe ușa magazinului și îi zări pe Ray și pe Zander vorbind cu mai mulți ofițeri de poliție din Portland și cu o femeie mai în vârstă în blugi. Grupul s-a întors și s-a holbat la el când s-a apropiat. Ray l-a bătut pe umăr când s-a alăturat grupului, iar Zander i-a dat din cap. Ray locuia mai aproape de locație. El fusese primul pe care îl sunase Mason când a închis telefonul cu Zander.

„Ce naiba s-a întâmplat?” a întrebat Mason grupul.

Femeia mai în vârstă a pufnit. „Tu trebuie să fii prietenul. Credeam că ești mai tânăr.”

Mason a văzut roșu. Vederea lui s-a mărit pe ecusonul ei. „Dot”, a spus el printre dinții strânși. „Te rog frumos să-mi repeți ce le-ai spus acestor domni.”

Ea s-a uitat la ceilalți polițiști. „Femeia a spus că face parte din forțele de ordine, dar nu am crezut-o. Clienții îmi spun asta tot timpul, iar după aceea am urmărit-o ca un șoim. Mă face să mă simt inconfortabil când oamenii mă întreabă dacă sunt singura care lucrează în magazin.”

Mason a dat din cap. *Treci la treabă.*

„Așa cum le-am spus tipilor ăștora. Nu am recunoscut poza unei femei pe care mi-a arătat-o. Și ea își lua o ceașcă de cafea și presupun că era pe cale să plece când cuplul acela a intrat pe ușă. L-am mai servit înainte. E un măgar. Cumpără țigări. Întotdeauna vrea patru cutii de chibrituri. De câte chibrituri e nevoie ca să fumezi un pachet?” Ea dădu din cap dezgustată. „Oricum, a scos un cuțit asupra femeii care venise cu el și îi spunea agentului FBI să stea

deoparte când un alt tip a intrat urlând pe ușă. Primul tip a fugit și femeia lui a fugit în fugă după el, lăsându-l pe agentul tău și pe al doilea tip uitându-se unul la celălalt. Mă gândesc că totul s-a terminat, dar apoi el o lovește în față și ea cade ca o cărămidă. A aruncat-o peste umăr și a plecat. Atunci v-am sunat.”

„L-ai văzut plecând?”

Dot a scuturat din cap. „Nu am ieșit din magazin după ce a plecat. Tremuram ca o frunză.”

„Video?” Mason l-a întrebat pe Zander.

Zander a dat din cap. „Da. Tocmai ne pregăteam să aruncăm o privire.”

„Nimeni din cartier nu l-a văzut plecând? Avea un corp aruncat pe umăr. Nu a ieșit nimeni în evidență?” a întrebat Mason, scanând fețele.

„Avem oameni care fac cercetări”, a spus unul dintre sergenții poliției din Portland. „Dar dacă s-ar fi ferit pe partea laterală a magazinului spre spate, există alei și scurtături între toate casele și afacerile. Ar fi putut evita majoritatea ochilor. Încă cercetăm zona și batem la uși.”

„Iisuse Hristoase.” Mason și-a șters fruntea.

„O vom găsi, Mase”, a afirmat Ray. „Ea e dură. Va trebui să fie pe fază pentru a scăpa nevătămat de Ava.”

„Am pornit înregistrarea video”, a spus un detectiv în civil de la ușa din spatele camerei. „Nu e loc decât pentru câțiva aici în spate.”

Zander a arătat spre Mason, Ray, Dot și sergent. „Noi primii.”

Unul dintre polițiști a început să vorbească, dar Zander l-a întrerupt. „Cea care lipsește este agentul.” A condus grupul în spate, iar Mason l-a urmat, privirea fiindu-i momentan surprinsă de o geantă familiară în mâinile unui tehnician de probe. „Așteaptă.” S-a oprit și a întins mâna după geantă. Femeia a dat înapoi, ținând geanta departe de atingerea lui.

„Dovezi, domnule”, a spus ea politicos.

Mason a încremenit, holbându-se la geanta neagră a Avei. Ray i-a pus o mână pe umăr și l-a propulsat înainte. „Mai târziu. Nu e nimic acolo de care să ai nevoie.”

El a urmat grupul. *Nimic de care să am nevoie?* Degetele lui trebuiau să o atingă pe Ava; dacă nu o puteau atinge pe femeia lui, atunci trebuiau să atingă

ceva de-al ei. Simțea că nu o mai poate prinde, iar el trebuia să se agațe de ceva pentru a o ține în siguranță.

De parcă atingerea genții ei îl va împiedica să-i facă rău?

Dacă bărbatul ăla mai făcea ceva să o rănească...

Dureri înțepătoare îi străbăteau stomacul și îi venea să stranguleze pe cineva. În loc de asta, a stat liniștit la rând, în timp ce creierul îi striga după întoarcerea lui Ava. A simțit privirea lui Ray asupra lui. S-a uitat la partenerul său, urând compasiunea din ochii lui. „Sunt bine”, a mormăit el.

„Părea că ai de gând să-l dobori pe bietul tehnician și să-i furi geanta”, a spus Ray. „Nu te condamn. Mi-aș fi pierdut mințile dacă ceva se întâmpla cu Jill. Aș fi gata să omor pe cineva.”

„Nu promit că nu o voi face”, a spus Mason. S-au înghesuit într-un birou microscopic din magazie. „Birou” era un cuvânt generos. Era un birou, un scaun, un milion de foi de hârtie neorganizată și un computer vechi. Mason se holba la ecran.

Se derula un film alb-negru, mut și granulat. Mason privea cum Ava intra, vorbea cu funcționarul, își stropea cămașa cu cafea și încerca să o curețe. În mintea lui o auzea înjurând mizeria. Jayne și Derrick Snyder au intrat. Unghiul camerei arăta ceafa Avei în timp ce se uita la cei doi, dar Mason îi putea citi șocul în înclinarea capului și umerii înțepeniți. Jayne își vopsise părul, a observat el. Nu mai era blond platinat. Jayne începuse să se repeadă spre Ava când Derrick a tras-o înapoi și i-a pus cuțitul la gât.

Snyder trebuie să fi fost îngrijorat că Ava îl va aresta. Mason a privit cu fața de piatră cum Snyder o folosea pe Jayne drept scut pentru a începe să iasă din magazin. *Laș.* Un bărbat mare a intrat și Mason a observat că Snyder aproape a făcut pe el la vederea tipului mare. Atât Snyder, cât și Jayne au luat-o la fugă de parcă l-ar fi văzut pe diavolul în persoană.

Lui Mason i s-a uscat gura când a văzut-o pe Ava prăbușindu-se ca și cum oasele i s-ar fi dizolvat brusc. Văzând cum cineva o lovește

„Poți să îngheți pe cadrul celui de-al doilea tip când intră pe ușă?” a întrebat Mason. Lumina de afară fusese cea mai bună, arătând pentru scurt timp fața bărbatului sub șapcă. Detectivul a dat înapoi înregistrarea video, iar Mason

a văzut-o pe Ava revenind în picioare din poziția ei prăbușită pe podea. Detectivul a oprit filmarea.

Mason a făcut un pas înainte, uitându-se atent. Imaginea era prea granuloasă pentru a putea distinge vreo trăsătură. Sistemul magazinului trebuie să fi fost instalat în anii '80 sau '90 și încă folosea casete video reale pentru supraveghere. Fără îndoială, caseta la care se uitau fusese înregistrată la nesfârșit. „Dă înapoi câteva cadre”, a cerut Mason.

Bărbatul de pe ecran a făcut un pas înapoi pe ușă și a privit într-o parte, oferindu-le privitorilor o imagine granulată a profilului său.

„Stop.” Cu inima bătându-i în urechi, Mason s-a holbat la ecran, întrebându-se dacă vede lucruri. S-a uitat la Ray și Zander. „Vi se pare cunoscut?”

Zander părea bolnav. „E tipul din videoclipul cu Fremont Bridge.” S-a întors și a ieșit din cameră.

„Cel care atârna pe margine”, a șoptit Ray.

Salut, Ucigașul Podului.

Mason nu putea să respire în timp ce anxietatea lui pentru Ava ieșea din grafice.

Troy a bătut pavajul. Reușise. Colleen era în siguranță.

I se dăduse o a doua șansă. Se afla în locul potrivit la momentul potrivit și toată karma lui bună fusese brusc răscumpărată. Planul său inițial de a căuta răscumpărarea pentru rolul său în moartea lui Colleen fusese cel corect. Ziua de azi dovedise asta.

De ce altceva ar fi fost adusă Colleen înapoi pentru ca el să o salveze? De zeci de ani își dorea să se poată întoarce în timp. Cineva îl ascultase.

Dar mai avea o ultimă problemă de rezolvat. Rick trebuia să fie pedepsit pentru rolul său. Toți trebuiau să facă sacrificiul pentru ceea ce făcuseră. Rick nu avea voie să scape.

O cărase pe Colleen până la dubița lui de pe alee și o dusesse înapoi la el acasă. Îi displăcuse să o închidă în camera *aceea*, dar era încă inconștientă și știa că va fi în siguranță. Cu Rick încă pe stradă, Troy nu voia să-și asume niciun risc.

De ce erau două Colleen?

Își scoase gândul din minte: una trebuia să fie falsă. O văzuse pe Colleen cea falsă mergând țipând după Rick spre spatele camerei, iar când se uitase la cealaltă femeie care stătea în fața lui, fața ei fusese luminată ca a unui înger. Ca și cum un reflector uriaș ar fi strălucit asupra ei, evidențiind-o ca fiind recompensa lui. Colleen îi zâmbise, iar el îi auzise vocea joasă în cap, întrebându-l dacă era în regulă. Dar apoi ceva pe fața lui o speriasse. Probabil că și-a amintit că el fusese de față când ea murise prima dată.

Lovirea ei îl duruse pe el la fel de mult ca pe ea. Dar a oprit-o cu o fracțiune de secundă înainte să fugă. Nu o putea lăsa să scape. Trebuia să o protejeze, să-i arate tot ce făcuse pentru ea. Era important ca ea să știe că el nu o abandonase așa cum făcuseră ceilalți. Se străduise mult să facă totul bine. Doar pentru ea.

Oare salvarea ei îl va salva pe el? Ar putea ea să inverseze masa ucigașă din creierul lui?

Nu. Asta e pedeapsa ta.

Fiecare avea prețul lui de plătit. N-ar fi fost atât de îndrăzneț încât să ceară ca sentința lui să fie ușurată. A scanat cartierul. Undeva în apropiere, Rick se ascundea. Îl putea simți.

În trecut, o spionase pe adevărata Colleen timp de trei zile înainte de a-și face curaj să-i vorbească dincolo de „Mai mulți cartofi, vă rog”. Colleen era fata de vis care lucra în bucătărie și îi făcea pe toți băieții să saliveze. Se zvonea că avea douăzeci și doi de ani. O femeie pentru un tânăr de șaptesprezece ani ca el, dar nu atât de mult mai în vârstă încât să fie de neatins.

„Am auzit că s-a culcat cu trei băieți diferiți din tabără anul trecut”, șopti Rick când îl prinse pe Troy uitându-se un pic prea mult la pata de sos pe care Colleen o vărsase pe tricoul ei. „Nu o deranjează să o facă cu tipi mai tineri, atâta timp cât echipamentul este potrivit.”

„Prostitii”, mormăi Troy, uitându-se la întinderea de piele proaspătă de sub gâtul ei. Rick inventa rahaturi. Întotdeauna o făcea. Acum, că îl prinsese pe Troy privindu-i pieptul, nu se mai lăsa.

„Jur pe Dumnezeu”, a spus Rick solemn. „Nu glumesc în legătură cu sexul.”

Nu, tu doar minți cu dinții.

Dinții din față ai lui Rick se suprapuneau foarte mult și părea că are un singur dinte uriaș în față. Ieșea între buze chiar și atunci când avea gura închisă. Troy a găsit-o destul de deranjantă și și-a imaginat că și fetele au făcut la fel. Rick pretindea că își va pune aparat dentar în acea vară, dar majoritatea copiilor pe care îi cunoștea Troy aveau aparat dentar încă din școala generală. Se gândea că Rick era genul care pur și simplu mințea în legătură cu majoritatea lucrurilor. Mai ales lucrurile despre care credea că îl fac să arate mai bine.

„Ea merge și înoată la râu după cină în majoritatea serilor. Am văzut-o. Are un bikini micuț pe care jur că-l scoate dacă se întoarce prea repede”, a spus Rick lângă urechea lui Troy.

Troy a furat o privire la pieptul lui Colleen. Nu era uriaș, dar forma era drăguță. Cum ar fi arătat fără tricou? „La râu?” *Rick mințea din nou?*

„Luni evitam prelegerea stupidă de fizică a bătrânului Thornton și am văzut-o plecând prin pădure. Am urmat-o. Și omule, a meritat.”

Rick a scos un sunet care l-a făcut pe Troy să înghită.

„Marți a făcut același lucru. A înotat și apoi s-a întins la soare și a citit o vreme. Nimeni altcineva nu merge cu ea. Ar trebui să vii cu mine în seara asta.”

Troy voia să vadă. În mintea lui putea deja să-i vadă picioarele lungi și netede și fundul rotund. Trebuia să fie sexy în costum de baie. Sau în afara costumului de baie. „O să vedem. Ar trebui să fim în sala de lectură după cină în seara asta.”

„Nu e ca și cum ar lua rola. Ce ne vor face? Ne vor da afară din tabără? Nu e școală. Nu va intra în dosarul nostru permanent. Trebuie să te relaxezi.”

Rick avea dreptate.

Uneori Troy lua lucrurile prea în serios. Ce rău putea să iasă din faptul

că o privea pe Colleen înotând? „Bine. Ar fi bine să fie la fel de bine cum spui tu.”

„Oh, e mai bine.”

Troy s-a frecat la ochi; amintirea acelei veri de dinaintea ultimului an de liceu îi rămăsese permanent întipărită în creier. Îi schimbase viața. Dar într-un mod pe care nimeni nu-l putea ști.

Rick își reparase dinții. Fusese unul dintre primele lucruri pe care Troy le observase ieri, când se apropiase suficient pe stradă. Nu mințise în legătură cu aparatul dentar. Și nu mințise nici despre cât de bine arăta Colleen în costum de baie. Dar, după spusele lui Colleen, poveștile despre cum se culca ea cu adolescenți nu erau adevărate. Ea susținuse că era virgină. Rick o numise mincinoasă.

Troy se holbase la noua Colleen în timp ce zăcea inconștientă la el acasă. Îmbătrânise. Nu așa făcuseră toți? Avea riduri mici lângă ochi și părul era mai scurt. Dar pielea ei avea încă acel luciu. Cea care îl făcuse să vrea să o atingă pur și simplu în urmă cu cincisprezece ani. Azi îi atinsese obrazul, desenându-i un deget de-a lungul pomeților. Genele ei au fluturat și el și-a tras mâna înapoi. Ea nu se trezise. Așteptase o vreme, sperând că o va face, dar nu voia să lase să treacă prea mult timp pentru ca Rick și falsa Colleen să se ascundă.

A cotit pe o alee, grăbindu-și pasul în timp ce privirea lui studia umbrele. De data asta era înarmat. Nu mai folosisese pistolul până atunci. Îl arătase doar celor trei victime ale sale și spera că asta era tot ce trebuia să facă pentru Rick. Dar Rick avea un sentiment de disperare în jurul lui. Părea genul care să riposteze sau să fugă. Mirosea a frică și avea privirea umbrită a unui om vânat.

Era vânat. Rick trebuie să fi știut că Troy îl căuta. Numele celorlalți trei bărbați apăruseră la știri împreună cu o descriere vagă a ucigașului de pe pod. Dacă Rick *nu trăise* sub o piatră, trebuia să știe că el era următorul pe listă. Troy se opri, rânjind la gândul său. După cum arătau lucrurile, Rick trăise sub o stâncă. Era nespălat și duhnea a droguri. Arăta sălbatic.

Bun. Rick merita să sufere pentru agonia pe care i-o provocase lui Colleen. Așteaptă până când va fi în mâinile lui Troy. Plănuia să-l facă să treacă prin toate suferințele și umilințele pe care le îndurase Colleen. Și Colleen putea

să privească. Colleen cea care vorbise în capul lui îl ghidase cu blândețe prin celelalte răpiri și înscenări. Dar acum era disponibilă în persoană.

L-ar fi iubit pentru că i-a făcut să plătească.

Rămase încremenit, uitându-se la o magazie mică din curtea împrejmuită cu sârmă ghimpată a unei case. Șopronul dădea spre alee, la vreo 15 metri de casă. *Dacă aș fi în locul lui Rick . . .*

Pășind în liniște, Troy s-a apropiat de magazie. Aplecându-se peste gardul scund, a pus o ureche pe peretele magaziei. Înăuntru a putut auzi un plâns liniștit. Un bărbat a șuierat o comandă, prea joasă pentru ca Troy să o înțeleagă, și plânsul s-a oprit.

El s-a dat înapoi și a zâmbit. Își parcase dubița la mai puțin de o jumătate de stradă distanță și se aflau la șase străzi bune de magazin. Conducând prin zonă, văzuse semnele activității poliției și păstrase distanța.

Scoțându-și pistolul din buzunarul interior al hainei, a ridicat zăvorul de la poarta gardului și a pășit în curte.

Trebuia să fie ușor.

Capitolul 23

Umărul stâng și partea superioară a brațului Avei erau în flăcări. A încercat să își miște capul pentru a se uita la braț, crezând că cineva o înțepase cu un vătraș înroșit, dar maxilarul i-a țipat când și-a întors capul înspre podeaua dură. Covorul aspru i-a zgâriat obrazul, iar ea și-a forțat ochii să se deschidă. O fâșie îngustă de gri se afla chiar dincolo de nasul ei.

Bandă adezivă pe covor.

Era la academie. Pleoapele i-au căzut. Cred că a fost lovită mai tare decât își dădea seama la cursul de luptă corp la corp. Trebuia să se ridice. Dacă unul dintre instructorii ei o găsea prăbușită pe podeaua căminului?

Trage-ți fundul în sus!

Brațele ei nu se mișcau. A încercat din nou și și-a dat seama că mâinile îi erau prinse la spate. Ochii i s-au deschis brusc.

Nu era Quantico.

Da, era bandă adezivă care acoperea găurile din covorul de lângă locul unde zăcea, dar aceasta nu era una dintre camerele de la cămin. S-a rostogolit pe partea dreaptă și a strigat când falca ei a atins din nou covorul.

El te-a lovit.

Bărbatul înalt din magazin care îi speriasse pe Jayne și pe prietenul ei. La început, păruse atât de fericit să o vadă pe Ava, dar apoi... îi lovisse maxilarul cu o lovitură care încă îi răsună în minte.

Cât timp am fost inconștientă?

Își răsuci gâtul, căutând o fereastră sau un ceas, dar nu găsi niciuna. Camera în care se afla avea o izolație groasă, genul pe care o vezi pe rolă care arată ca o vată de zahăr, căptușind pereții. A clătinat din cap și s-a uitat în sus. Era și pe tavan. Dacă existau ferestre, acestea fuseseră acoperite. Podeaua era o mochetă industrială aspră, într-o nuanță inegală de maro. Mai multe locuri fuseseră reparate cu bandă adezivă. A zărit conturul unei uși care fusese, de asemenea, acoperită de puful roz. Cineva nu a vrut ca vreun sunet să iasă din cameră.

Mason. *Știe că am dispărut?* Rahat. Ar fi înnebunit de îngrijorare. Fără îndoială că încercase să o sune de o jumătate de duzină de ori și alertase poliția și FBI-ul. Dacă cineva avea să se străduiască să afle unde se află ea, el era omul potrivit. Chipul lui puternic îi apărea în minte, iar ea își trăgea curajul din jumătatea ei mai bună. El știa cum să o susțină atunci când avea probleme. Ca acum.

Nu erau permise pământălii.

A tresărit, observând că podeaua era ușor umedă. O mătură mare și trei găleți stăteau lângă ușă. Adulmecând, a simțit un miros stins de curățător de pin. Și de sânge.

Trezită, a clătinat din cap, scanând din nou camera, căutând sursa mirosului de fier ruginit. S-a chinuit să se concentreze pe podeaua din fața nasului ei, încercând să vadă dacă erau pete de sânge în culoarea închisă.

Cineva curătașe sânge. O mulțime de sânge.

Durerea de la brațul răsucit o făcu să-și lase capul pe podeaua rece și umedă. *Gândește-te, McLane. Cum ai de gând să ieși?*

A pipăit cu degetul legăturile de la încheieturile mâinilor ei. Frânghie. Legată foarte strâns. Dar picioarele nu-i erau legate. S-a rostogolit pe partea dreaptă și a dat o lovitură ușoară cu picioarele pentru a se ridica într-o poziție așezată. Amețeala a cuprins-o, dar a dispărut încet. Și-a încrucișat picioarele ca și cum ar fi stat într-o clasă de grădiniță și și-a studiat din nou împrejurimile.

De ce o adusesese el aici? La naiba, de ce o luase de la început? Cu siguranță funcționara irascibilă chemase poliția. Presupunând că nu-i făcuse rău funcționarei după ce o lovise pe Ava. Iar Jayne și Derrick trebuiau să știe că i se întâmplase ceva. *Dacă nu cumva nu se mai opreau din fugit.* Îi ignoră, preferând să se bazeze pe funcționară, care, spera ea, rămăsese în picioare pentru a da alarma.

La naiba cu tine, Jayne.

Evident, bărbatul înalt îi urmărea pe Jayne și Derrick. Ava nu știa ce făcuseră ei ca să-l înfurie, dar presupunea că avea de-a face cu droguri sau bani. Iar ea era prinsă la mijloc.

Atâta timp cât nu crede că eu sunt Jayne.

La naiba. Spera că nu observase asemănarea dintre ele și nu se hotărâse să o țină ostatică pentru a obține ceea ce voia de la Jayne și Derrick. Ava știa că Jayne și-ar fi vândut geamăna pentru a-și salva fundul. Jayne spusese că cineva îl urmărea pe Derrick. Fără îndoială, cetățeanul integru cu care trăia sora ei avea oameni supărați pe el tot timpul.

Ava închise ochii și respiră adânc, căutând calmul. Câteva minute cu răpitorul ei și ar fi trebuit să fie capabilă să vorbească pentru a scăpa. Fusesse antrenată să negocieze cu răpitorii; cu siguranță putea să aplice o parte din acele cunoștințe în timp ce stătea de partea cealaltă.

Își aduse aminte de apelul rugător al lui Jayne, când o implorase pe Ava să le găsească ei și lui Derrick o casă sigură. Fără îndoială, ea știa că acest bărbat era furios.

Dar Jayne a spus că Derrick susținea că ucigașul de pe pod era pe

urmele lui.

Ava a deschis ochii, adrenalina pompând prin ea.

De ce l-ar fi căutat ucigașul de pe pod pe Derrick? Doar dacă nu era următorul...

A scanat mental cazierul lui Derrick Snyder, pe care îl studiasse după ce amprentele lui fuseseră comparate cu cele găsite în casa lui Mason. *E cu un an mai în vârstă decât mine.* S-a uitat, comparând vârsta lui cu a ei și a lui Jayne.

Vârsta lui se potrivea cu cea a celorlalte victime.

Arestări în McMinnville, Tualatin, Newberg, Yamhill. Avea arestări locale care datează de peste un deceniu.

S-a străduit să-și amintească cea mai veche arestare de pe cazierul lui.

Douăzeci de ani. Departamentul de Poliție Wilsonville, pentru furt.

Era în zona locală de mult timp. Ca și celelalte victime.

Respirația i se accelerase. Era Derrick Snyder următoarea țintă a ucigașului de pe pod? Dar el o luase pe Ava în schimb? Mici luminițe au început să clipească în creierul ei. Se holba la covorul urât, frica ei făcând ca petele de sânge să dispară și să reapară.

Stătea în bârlogul criminalului?

„Bănuiesc că casa va avea un subsol unde își face treaba, sau o anexă substanțială pe proprietate pentru a-i ține pe acești oameni”.

Ea a început să tremure.

Mason a stat deoparte și a ascultat cum polițistul a întrebat politicos un proprietar de afacere dacă are camere de supraveghere instalate care să arate o vedere a străzii. Gândurile îi zburau în zeci de direcții diferite în timp ce încerca să se concentreze asupra conversației din fața lui.

De ce a luat-o ucigașul de pe pod pe Ava? Știe el că ea este unul dintre anchetatorii cazului? Ce îi va face?

S-a luptat să nu-și lase în minte imaginea Ava cu un ștreang în jurul gâtului și încheieturile bine bandajate. Nu reușea.

„La naiba!”

Polițistul și proprietarul afacerii s-au întors să se uite la el.

„Nu contează”, a mormăit el, îndepărtându-se pentru a se sprijini de peretele de cărămidă al afacerii. Și-a pus mâinile pe genunchi, s-a aplecat și a încercat să-și încetinească respirația, holbându-se la trotuarul murdar. Pantofii lui Ray s-au mutat în raza lui vizuală. Mason nu și-a ridicat privirea. Își mușca buza, dorindu-și ca greața din stomac să dispară. Gustul de cupru al sângelui și al morții i-a umplut gura. A scuipat.

„O s-o găsim”, a spus Ray. „Mai avem douăzeci de polițiști de la poliția din Portland și toți agenții FBI disponibili care se îndreaptă încoace. Atacă asta frontal.”

„Așa și trebuie.” *Și dacă ajungem prea târziu?*

„Nu cred că știa că e agent”, a spus Ray. „Ascultând ce a spus Dot despre schimbul de replici dintre Ava și infractor, nu a avut timp să îi spună cine este.”

„Dar de ce ea? De ce ar lua brusc o femeie? Nu înțeleg. Și au trecut peste două ore.”

„O vom găsi”, a repetat Ray.

„Du-te dracului”, mormăi Mason. Voia să lovească pe cineva și dacă Ray continua să i se pună în față, chiar dacă Mason știa că avea intenții bune, el urma să fie victima. Ray a făcut o jumătate de pas înapoi.

„Îmi pare rău”, mormăi Mason.

„Am înțeles”, a spus Ray. „Aș fi vrut să lovesc pe toată lumea la vedere, fără să-mi pese cine a fost. Aș vrea doar ca cineva să simtă aceeași durere ca mine și să presupun că asta mă va face să mă simt mai bine.”

Mason a dat din cap, evitând privirea lui Ray. Își îndreaptă spatele. Nu-i făcea niciun bine Avei având o petrecere de compătimire. Păliștistul s-a uitat în jur și a clătinat din cap. Proprietarul afacerii nu avea o cameră. Puține locuri din cartier aveau. Era o problemă financiară. Avuseseră noroc că magazinul avea ceva.

„Hei, Callahan!” a strigat Zander de peste drum. S-a uitat în ambele părți

și a traversat în fugă, cu fața plină de speranță.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Mason. Prudența îi stăpânea entuziasmul.

„Telefonul din geantă al Avei a sunat acum un minut. Era sora ei, voia să știe dacă Ava e bine. I-am notat numărul și i-am spus că o vei suna imediat, deoarece telefonul era în procesare.” I-a înmânat lui Mason o bucată de hârtie și Mason a format numărul, stresul făcându-i degetele să tremure.

„Alo?” răspunse o voce înaltă.

„Jayne? Sunt Mason Callahan, prietenul... Avei. Ne-am cunoscut la spital.”

„Unde este?” a implorat Jayne. „De ce nu răspunde la telefon?”

„Cine a fost în magazin cu tine?” A întrebat Mason. „Am văzut filmarea tine și Derrick Snyder fugind de un alt tip.”

„Nu știi! El l-a luat pe Derrick! Ne ascundeam și el ne-a găsit. Eu am scăpat, dar el l-a amenințat cu arma pe Derrick și l-a obligat să meargă cu el!”

Mușchii lui Mason se contractară. *Îl vrea pe Derrick? Este pe lista criminalului?* „Unde ești?”

Jayne a făcut o pauză. „De ce?”

Mason a vrut să o scuture. „Cel care l-a luat pe Derrick o are și pe sora ta. A luat-o după ce ați plecat voi. Trebuie să îl găsim și tu ești ultima persoană care l-a văzut. *Unde ești?*”

„Cum mă poți ajuta?”

„Ava nu ți-a spus că sunt de la poliția statului Oregon?”

„Nu. Ea nu-mi spune niciodată nimic.”

Mason a închis ochii. „Sunt încă la magazinul unde a înhățat-o pe Ava. Avem zeci de polițiști și agenți FBI care îl caută pe acest om. *Tu ai fost ultima persoană care l-a văzut. Unde l-a înhățat pe Derrick?*”

„Fără poliție”, a șoptit Jayne. „Nu putem avea încredere în ei. Nu știam că ești polițist. De ce ar ascunde asta de mine? Îl vor aresta pe Derrick dacă îl vor găsi.”

„Nu-l pot aresta dacă e mort!” Vorbea cu un zid de cărămidă. „O are pe sora ta și credem că a ucis deja alți trei tipi. Tu ne poți ajuta să-l găsim.”

Sughițurile umede răsunau prin telefon. „Nu știi ce să fac.”

Mason a întâlnit privirile îngrijorate ale lui Zander și Ray. O simțea cum se îndepărtează. „Jayne”, a spus el cu o voce mai calmă. „Ne-ai ajuta. Asta trebuie să fie un lucru bun pentru situația lui Derrick. Nu vrem să fie ucis de acest om. Scopul nostru este să prevenim alte decese, nu să arestăm vreun hoț. Vezi diferența?”

Ea a șoptit numele intersecției în apropierea căreia se afla. Mason îi transmise informația lui Zander, care alergă înapoi la poliția de la magazin. După estimarea lui Mason, se aflau la șase străzi de locația ei. „Mulțumesc, Jayne. Asta ne va ajuta să-l găsim. Poate că cineva s-a uitat la mașina lui sau la plăcuțele de înmatriculare în timp ce el era acolo. Îi vom aduce pe Derrick și Ava înapoi înainte să fie răniți.”

Sper.

Ea a continuat să plângă la telefon.

„Rămân la telefon până ajunge poliția acolo. Ești rănită?” a întrebat Mason.

„Nu”, a spus ea cu o voce tremurândă. „Sunt doar speriată. Și Derrick o să fie supărat pe mine. Nu trebuia să implic poliția. O să țipe la mine.”

„De ce a crezut Derrick că ucigașul de pe pod îl caută?”

„Derrick a spus că i-a ucis deja pe toți ceilalți. Că el era singurul rămas.”

Mason a tras aer în piept. *Derrick urma să fie ultima victimă?* „De unde știa Derrick că era singurul rămas? Le știa pe celelalte victime?”

„Asta l-am întrebat și eu. Mi-a spus că au fost prieteni cu mult timp în urmă, dar s-au certat foarte tare și nu au mai vorbit între ei.”

Cu mult timp în urmă. Grupul operativ fusese pe drumul cel bun. „Ți-a spus numele acestui tip?”

Jayne a tăcut pentru o clipă. „Îi spunea Troy. Nu a menționat niciodată numele de familie.”

Mason voia să se bucure. Era un început bun. A acoperit microfonul telefonului și i-a șoptit lui Ray: „Ea spune că numele ucigașului de pe pod este Troy. Fără nume de familie.” Ray i-a ridicat degetul mare și și-a scos telefonul pentru a transmite informația.

„Derrick a jurat că l-a văzut pe Troy urmărindu-ne ieri.”

„Tu l-ai văzut?”

„Nu. Nu am văzut pe nimeni. Uneori Derrick vede lucruri. Eu pur și simplu sunt de acord cu ce vrea el să zică.”

Mason și-a mușcat limba. Nu era un moment potrivit pentru o prelegere despre gusturile ei în materie de bărbați. „Locuiește în acea zonă a orașului? Crezi că e prin apropiere?”

Sirenele au început să bubuie prin linie.

„Vin!” Vocea ei s-a crăpat și s-a transformat într-un țipăt. „Nu-i pot lăsa să mă găsească. Derrick mă va ucide!”

„Jayne!” a strigat Mason. „Sunt acolo să te ajute!”

„Nu! Nu, nu pot!” Ea a încheiat apelul.

„Rahat!” Mason a apăsat pe SEND pentru a o suna înapoi, dar a primit un mesaj că apelantul nu era disponibil. *Și-a închis telefonul.*

„Fuge?” a întrebat Ray, cu îngrijorarea pe față.

„Ca un iepure speriat.”

„O vor găsi.”

„Nu știu. Se pricepe destul de bine să se târască într-o gaură când vrea să dispară.”

„Cel puțin avem ultima locație posibilă a ucigașului de pe pod. Asta ne va ajuta.”

Mason a dat din cap. „Trebuie să ajungem acolo. Să sperăm că nu a plecat departe.”

Ceva trebuie să ne ducă la Ava.

Capitolul 24

Ava s-a mutat în colțul cel mai îndepărtat de ușă, cu spatele lipit de perete și picioarele pregătite să lovească. Lucrase la frânghiile din jurul încheieturilor, dar nu le putea slăbi sau dezlega, iar mâinile îi amortiseră în ultimele câteva

ore. Își dorea ca amorteala să-i cuprindă brațul și umărul stâng. În schimb, își canaliza durerea în furie. Picioarele și dinții erau cele mai bune arme pe care le avea la dispoziție. Putea face multe pagube dacă se apropia suficient de mult de atacator.

Fă-o.

Nu-i era teamă să riposteze. Era cu spatele la zid și ar fi făcut tot ce era necesar pentru a scăpa. Nu avea de gând să-l lase calm pe bărbat să-i taie venele și s-o sece. Ar fi avut niște vânătăi dureroase dacă ar fi încercat. Și dacă ar fi venit la părul ei cu o foarfecă sau o lamă de ras, *avea grijă*.

Se holba la ușă, dorindu-și să se deschidă. Un motor se apropiase și se oprise afară cu câteva minute în urmă. Simțise vibrația prin podea înainte să înregistreze zgomotul. Era primul motor pe care îl auzea de când se afla acolo, iar sunetul fusese foarte slab. Locația ei era cu siguranță izolată și izolată fonic. Agentul special Euzent avusese dreptate cu această analiză.

Izolarea fonică crease o ciudată lipsă de acustică care îi dăduse peste cap percepția spațiului. A tipat. Foarte mult. Dar lipsa de ecou din încăperea o făcuse să se simtă ca și cum s-ar fi aflat la câțiva kilometri sub pământ. Adormise când își dăduse seama de vehicul și strigase din nou după ajutor. Nu se întâmplase nimic și nu credea că izolarea fonică îi putea bloca vocea, așa că a presupus că era răpitorul ei acolo. Probabil că îl enervase cu țipetele ei.

S-a auzit o bătaie la ușă.

Ava a înclinat capul. *Vrea permisiunea să intre?* „Intră”, a strigat ea.

Zăvorul a alunecat într-o parte, iar ea a auzit o cheie zornăind în a doua încuietoare. Ușa s-a deschis încet, iar răpitorul ei s-a uitat în cameră înainte să intre.

Era așa cum își amintea ea. Înalt. Arăta cam stângaci pentru un adult în toată firea. Avea fizicul unui tânăr de nouăsprezece ani care încă nu s-a îngrășat. Cu umerii largi, dar cu membrele strâmbe. Obrajii îi erau goi, iar umbrele gri îi formau semilune sub ochi. Și-a dat jos șapca de baseball, expunând un cap ras, în timp ce stabilea contactul vizual. „Ești bine?”

Ava s-a holbat. *Uitase că m-a pocnit în falcă?*

„Măinile mele sunt amortite”.

El și-a lăsat privirea în jos și și-a târât picioarele, ca și cum ar fi fost jenat. „Ah, da. Nu cred că ar trebui să dau frânghia jos încă. Poate că o voi slăbi un pic mai târziu.”

Planurile ei de a-l lovi în boașe și în față au trecut pe planul doi. Ceva nu era în regulă. Se purta ca un școlar timid. Putea ea să vorbească pentru a ieși din asta? „Aș aprecia asta. Nu-mi pot mișca degetele.” Ea a urmărit cu curiozitate reacția lui la cererea ei de amabilitate.

El a făcut contact vizual rapid și l-a lăsat din nou. „Nu ți-am făcut rău.”

Are regrete? „Umm... ei bine, maxilarul meu este un pic inflammat de la ceva care m-a rănit.”

Frustrarea i-a traversat fața, iar el i-a întâlnit privirea. „Am vrut să spun că *nu am vrut* să te rănesc. Îmi pare rău pentru piciorul tău. Mă refeream la maxilar.” A amestecat cuvintele și furia i-a străfulgerat în ochii întunecați.

Ava îl privea cu prudență. Furia părea îndreptată spre el însuși, nu spre ea. Putea ea să profite de o oarecare remușcare?

„Trebuie să îl aduc pe Rick.” El s-a uitat la ea ca și cum i-ar fi cerut permisiunea.

„Bine.”

Fața i s-a luminat. „Știam că vei fi mulțumită.” S-a întors și a ieșit din cameră, închizând ușa în urma lui.

Cu genunchii slabi, Ava a alunecat pe perete și s-a ghemuit. *Grăbește-te, Mason.* Trebuia să iasă din situația asta. Acum. Voia să se întoarcă în patul ei cald, să se încolăcească pe spatele lui solid și să adoarmă. Diminețile de duminică erau pentru a fi leneșă și a citi în pat. De ce naiba se dusesese să o caute pe Jayne în loc să petreacă o dimineață relaxantă cu bărbatul ei?

Cine era Rick și de ce ar fi fost ea mulțumită? Își repetă în minte conversația lor. El părea frustrat și dornic în același timp.

Era el ucigașul de pe pod? Avusese câteva ore în camera goală să se gândească la asta. Fusesse înainte și înapoi, convinsă într-o clipă și îndoielnică în a doua. Omul pe care tocmai îl cunoscuse nu se purta ca un criminal. Poate că acest Rick ar putea face lumină.

Nu lăsa garda jos.

Privirea îi căzu pe ușă. Nu auzise clicul încuietorii. S-a ridicat în picioare și a traversat încet camera. Era chiar în fața ușii? Oare intenționat nu o încuiase pentru a o provoca să facă ceva stupid? S-a târât la mai puțin de un metru de ea. S-au auzit zgomote afară, iar ea a dat înapoi în colțul ei. A așteptat, pregătită să facă tot ce trebuia făcut.

Ușa descuiată s-a deschis brusc. „Mișcă!” a ordonat bărbatul înalt, iar Derrick Snyder a intrat împiedicat, căzând în genunchi din cauza unei lovituri în spate. „Măgarule!”

Privirea lui Derrick a întâlnit-o pe cea a Avei, șocul arătându-i-se pe față. Călușul cu bile din gura lui îi bruia cuvintele, dar ea îi înțelese numele.

„Nu vorbi cu ea!”

Ava își ținu respirația. *Unde este Jayne?* Bărbatul înalt se uita la ea, așteptându-i reacția. Îi spusese Rick. Era o poreclă pentru Derrick?

Ar trebui să fiu fericită?

„Unde l-ai găsit?” întrebă ea, hotărând să meargă pe un subiect neutru.

„Ascunzându-se. Ca lașul care a fost întotdeauna. Genul lui se furișează prin canalizare și se ascunde în spatele gunoaielor, așteptând să profite de oamenii decenti.”

Derrick a clătinat din cap, iar bărbatul l-a lovit cu piciorul în ureche, trântindu-l pe o parte pe covorul scârbos.

„Asta ai vrut, nu?”, a întrebat-o el pe Ava. Ochii lui mari, plini de așteptare, i-au amintit de cei ai unui copil.

„Nu a fost și o femeie?”, a întrebat ea. Era clar că voia să fie lăudat pentru că îl adusese pe ticălos la picioarele ei, dar ea nu se simțea confortabil să-i laude acțiunile. Ce se aștepta el să facă cu prietenul gemenei ei?

„Nu avem nevoie de ea”, a afirmat el încrezător. „Ea nu era reală. Doar se prefăcea că ești tu.”

Mai exact decât îți dai seama.

„Ai lăsat-o să plece?”

El a făcut un gest disprețuitor. „Ea a plecat. Așteaptă.” A fugit pe ușă, lăsând-o deschisă, și a reapărut înainte ca Ava să poată gândi. I-a întins un buchet de margarete, privind-o cu ochi plini de speranță. În cealaltă mână ținea

un bidon de benzină - unul de plastic roșu pe care oamenii îl folosesc pentru a depozita benzina pentru mașinile de tuns iarba.

Ea nu s-a mișcat, privirea ei trecând de la bidonul de benzină la margarete și apoi la fața lui. *O, rahat.* A vrut să-l întrebe cum îl cheamă, dar el vorbise ca și cum ar fi avut deja mai multe discuții. Emoțiile lui trecuseră de la un capăt la celălalt al spectrului, iar ea nu voia să stârnească și mai multă furie. „Mulțumesc.” *Pentru ce este butelia de gaz?*

Fața i s-a luminat, dar Derrick Snyder a început să mormăie din spatele călușului cu bile.

„Ar trebui să scoți asta de pe el? Nu mi-ar plăcea să-l văd sufocându-se”.

Bărbatul înalt s-a aplecat la brâu și a râs, lăsând canistra de benzină jos și strivindu-și margaretele de coapsă. Ava a clipit și s-a uitat la Derrick, care părea la fel de uimit ca și ea. *Îmi scapă ceva important aici.*

„Oh”, a râs el, ștergându-și ochii. „Nu am mai auzit ceva atât de bun de mult timp.”

„Cu plăcere.”

A aruncat margaretele lângă ea, a pășit lângă Derrick și s-a ghemuit ca să-l privească pe bărbat în ochi.

Ava și-a ținut respirația. *Fugi! Lovește-l cu piciorul!*

Dar ce ar fi găsit afară? Ar putea fi la kilometri depărtare de ajutoare.

Trebuie să fie un vehicul. Se holbă la buzunarele pantalonilor bărbatului, căutând conturul cheilor.

„Ești pregătit?”, i-a spus bărbatul lui Derrick. „Îți dai seama că vei plăti astăzi, nu? Vei simți fiecare gram de durere pe care Colleen a simțit-o atunci, rahat laș ce ești. Știi exact de ce am bidonul ăla de benzină, nu-i așa?”

Derrick clătină din cap și protestă în spatele mingii, picioarele împingându-i podeaua și îndepărtându-l de bărbat.

Colleen? Teroarea a urcat pe șira spinării Avei când mirosul combustibilului din canistră i-a înțepat nasul.

Bărbatul a arătat spre Ava. „E prea amabilă. Aș fi cerut să fii ars de viu dacă aș fi fost în locul ei. În schimb, ea a cerut să te simți mai confortabil. Cred că și-a blocat amintirea agoniei pe care i-ai provocat-o. De data asta rolurile

sunt inversate. Ea va ajunge să privească cum suferi.” Și-a întors capul spre Ava, cu gura într-un zâmbet visător, cu ochii neclintiți. A scos un cuțit din buzunarul hainei, iar Ava nu a mai putut respira.

Mason a ieșit din mașina lui Ray și a intrat într-o vâlvătaie de acțiune. Vehiculele albe și albastre ale poliției din Portland erau aliniate pe străzile și aleile din apropierea ultimei locații raportate a lui Jayne. Polițiștii băteau la uși și vorbeau cu oamenii de pe stradă, căutând-o pe sora volubilă a Anei și, posibil, pe ucigașul de pe pod. Cartierul era împânzit de case mai vechi, cu un aspect deprimat, alături de câteva afaceri cu probleme la fiecare intersecție. Ceața care cădea din cer făcea zona și mai mohorâtă.

L-a zărit pe Zander îndreptându-se spre un grup de polițiști și bărbați în costume care păreau să fie centrul de organizare. „Acolo.” A făcut un gest, iar Ray a încuviințat din cap.

Pe măsură ce se apropia de grup, a observat că unul dintre polițiști ținea în mână o tabletă pe care era afișată o imagine a lui Jayne care trebuia să provină de pe un permis de conducere vechi. Mason a făcut o grimasă. Femeia din imagine părea fericită și sănătoasă. „Nu mai arată așa”, a anunțat el când s-a alăturat grupului. „E mult mai slabă și arată ca cineva care a trăit pe străzi cu metamfetamină. Și azi nu e blondă, are părul negru. Îi veți observa ochii în primul rând. Sunt de un albastru închis distinctiv.”

Toate fețele din grup s-au întors spre el. Le-a dat din cap și s-a prezentat pe el și pe Ray. „Facem parte din grupul operativ al ucigașului de pe pod, și probabil ați auzit până acum că Jayne McLane susține că ucigașul i-a răpit prietenul. Acordăm destulă greutate poveștii.”

„De ce?”, a întrebat unul dintre polițiști. „Din ce am auzit, e o drogată. De ce ai crede ceva din ce spune?”

Mason nu era pregătit să dezvăluie că se bazau pe înregistrările video

granuloase de la magazinul unde fusese răpită Ava. „Ea nu este singura sursă. Crede-mă, îl vrem pe tipul care spune ea că i-a răpit prietenul.” I-a ținut privirea polițistului anchetator, iar bărbatul s-a uitat în altă parte.

A scanat grupul. „Găsiți-o. Și noi îl căutăm pe tipul ăsta.” Ray a împărțit telefonul cu imaginea pe care o luase din filmul magazinului. Imaginea nu era grozavă. Fața bărbatului era umbrită de pălărie și granulată din cauza monitorului.

„Trimiteți imaginile astea la centrală, ca să ni le poată trimite nouă”, a cerut unul dintre ofițeri.

„Am făcut-o acum două minute. Ar trebui să le aveți în curând”, a răspuns Ray. „De asemenea, am cerut să fie trimise imagini cu Derrick Snyder. El este cel despre care Jayne McLane a susținut că a fost înhățat și ar putea fi pe cale să devină următoarea victimă a ucigașului de pe pod”.

„De asemenea, o căutăm pe agentul special FBI Ava McLane.” Mason a încercat să își mențină vocea stabilă. „A fost prinsă acum o oră la magazinul de proximitate, la șase străzi de aici. Este posibil ca Ucigașul Podului să o țină pe ea și pe Derrick Snyder în această zonă.”

Polițistul cu tableta a atins ecranul și a apărut imaginea Avei din legitimația ei federală.

Imaginea solemnă i-a făcut inima lui Mason să doară. Ochii albastru-închis ai Ava se uitau direct la el.

Câțiva dintre polițiști schimbă priviri și circulară murmure joase. „Da, este sora geamănă a primei femei”, a răspuns Mason înainte ca vreunul dintre ei să vorbească. „Face parte din grupul operativ al ucigașului de pe pod. Aveți patru persoane de căutat, dar Jayne McLane a fost cel mai recent în zonă. Ea este cea la care ne vom opri mai întâi.”

„Bine”, a spus sergentul. „Să...”

Un tunet a bubuit și trotuarul a tremurat. *Cutremur?*

Ca un singur om, grupul a privit spre est, unde a apărut un nor de fum. Masa cenușie se ridica deasupra acoperișurilor, un nor de cenușă întunecat și involburat care se răspândea rapid spre exterior.

„Rahat”, a mormăit Ray. „Vine de la o casă”.

Toată lumea a fugit spre fum. Mason l-a auzit pe sergent ordonând ca doi oameni să rămână în zonă și să continue cercetările. Ochii lui Mason s-au fixat pe fumul învolburat, groaza înjunghiindu-i creierul.

Ava?

A alergat mai tare, amintindu-și de o altă explozie, într-o pădure unde o vânătoare de oameni se terminase când un criminal își aruncase în aer cabana. Cele două victime dinăuntru aproape muriseră. Mason încă mai putea simți căldura aceluia foc pe față.

„Am mai fost în situația asta”, a spus Ray în timp ce alerga alături de Mason.

Mason a încuviințat din cap. Ray împărtășea aceeași amintire. Au alergat pe stradă, trecând casă după casă. O sirenă de mașină de pompieri a sunat de departe. Gâfâind, Mason a virat pe o stradă transversală, urmând grupul de polițiști. În față, în stânga sa, flăcările se revărsau din ferestrele de la etajul superior al unei case vechi. Vecinii stăteau adunați în grupuri, privind flăcările. Câțiva se aventurau să se apropie, dar se retrăgeau rapid.

„Este cineva înăuntru?”, strigau mai mulți polițiști la sosirea grupului. Scrutând fețele vecinilor, Mason a văzut capete care dădeau din cap, dar domnea confuzia. O femeie mai tânără țipa, încercând să fugă în casă, dar era reținută de doi bărbați. Mason s-a repezit la grupul lor.

„Cine este înăuntru?”, a întrebat el, ridicându-și vocea pentru a se face auzit peste strigătele femeii.

„Jeff!”, a țipat ea, zbatându-se la cei care o țineau. Lacrimile îi curgeau pe fața subțire și părul i se bloca în gură. Mason s-a întors să se uite la foc. Fumul devenise de un negru gros, îmbrățișând exteriorul casei în timp ce urca pe siding și spre cer.

„Este fiul tău?” a întrebat Mason. Femeia a scuturat din cap și a strigat din nou numele lui Jeff. „Mai este cineva în casă?”, a strigat el. Ea a dat din cap, părul zburându-i în jurul feței. „Vreun copil?” Ea a scuturat din cap.

Unul dintre bărbații care o țineau de brațe a spus: „Jeff este iubitul ei. Amândoi locuiesc aici. Ea a ieșit în fugă după explozie, dar de atunci încearcă să se întoarcă.”

„La ce etaj este el?” a întrebat Mason. Cantitatea de fum negru care se revărsa de la ferestrele de sus îl făcea să tresară. O mașină de pompieri a sosit și pompierii s-au răspândit la fața locului. Nimeni nu intrase în casă de când sosise Mason. Doi dintre polițiști urcaseră în fugă pe verandă până la ușa din față și apoi dăduseră rapid înapoi, forțați să se pună la adăpost de căldură.

Femeia se prăbușise, strânsoarea bărbaților împiedicând-o să cadă la pământ. Au coborât-o într-o poziție așezată, dar i-au ținut brațele. „Nimeni nu ar putea trece prin asta”, a spus bărbatul din stânga ei. Ea a gemut la auzul cuvintelor lui.

Trei pompieri au intrat pe ușa din față, iar Mason a spus o rugăciune tăcută. A observat că doi dintre polițiști își făceau cruce în timp ce pompierii dispăreau. Mai mulți dintre pompieri au coborât pe alee și au ocolit prin spatele casei.

În mirosul de fum, Mason a simțit miros de substanțe chimice arse. „A fost un laborator acolo?”, a strigat el la femeie. Ea nu s-a uitat la el. S-a aplecat și și-a îngropat fața în genunchi, iar trunchiul îi tremura. Mason s-a uitat la cei doi bărbați și a ridicat o sprânceană. Bărbații au schimbat o privire.

„Probabil”, a spus unul. „Uneori aerul miroase ciudat pe aici. Un fel de miros dulceag, dezgustător, chimic. Și oamenii intră și ies constant.”

„Rahat.” Mason s-a ridicat în picioare, căutându-l pe cel care se ocupa de pompieri să îi avertizeze. „Nu-i dați drumul”, le-a ordonat el celor doi bărbați și a alergat spre mașina de pompieri. L-a apucat de braț pe cel mai apropiat și și-a arătat insigna. „Știți că acolo a fost probabil un laborator de metamfetamină, nu?”

Pompierul a dat din cap. „L-am mirosit.”

Ușurat, Mason s-a uitat după Ray și Zander. Amândoi ajutau la mutarea mulțimii pe cealaltă parte a străzii. Femeia care plângea cu care vorbise Mason a fost mutată de cei doi bărbați. Mason a mai pus puțin spațiu între el și casă. Din mulțime s-au auzit strigăte, iar Mason a aruncat o privire înapoi spre foc. Venind pe lângă casă erau doi pompieri care susțineau între ei un bărbat împiedicat. L-au ajutat să urce în spatele vehiculului EMT și l-au așezat pe margine. El s-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, și a tușit până s-a înecat.

Un paramedic i-a pus o mască de oxigen pe nas și pe gură.

Femeia care țipase s-a desprins de cele două ajutoare și s-a repezit la bărbat, punându-și brațele în jurul gâtului lui și vărsându-i lacrimi pe fața acoperită de fum. Mason s-a apropiat.

„Mai e cineva înăuntru?” a întrebat Mason, arătându-și insigna.

Bărbatul a tușit și a scuipat înainte de a răspunde, ținând masca de oxigen la distanță. „Cătea proastă. E încă înăuntru. Le-am spus deja celorlalți băieți.”

„Cine?” a întrebat Mason tăios.

„Jayne. Prietena lui Derrick. Era foarte speriată și și-a aprins o țigară.” A scuipat din nou și a declanșat o criză de tuse de treizeci de secunde. „Nu degeaba avem o regulă de interdicere a fumatului. Locul a luat foc instantaneu.”

Mason a fost cuprins de furie. Jayne fugise aici? „Locuia aici?”

„Din când în când. Ea știa regulile! La naiba cu ea! Așa-i trebuie!”

Mason a vrut să-l pocnească în față. „Conduci un laborator de metamfetamină într-un cartier suburban și ești supărat pe cineva pentru că fumează? Tu ești cel care îi pune în pericol pe toți. Dacă e moartă, vei fi acuzat de crimă.”

„Pleacă naibii de lângă mine!” Bărbatul s-a întors, inhalând în masca de oxigen. Prietena lui l-a privit rău pe Mason, cu brațele înfășurate în jurul bărbatului ei.

„Da, și tu, scumpo. Dacă ai știut ce se întâmplă acolo și nu ai raportat.”

Ray a apărut și l-a tras pe Mason deoparte. „Ce faci?”

„Idioții au aruncat în aer un laborator de metamfetamină. Se pare că Jayne ar fi dat buzna înăuntru cu o țigară.”

„Jayne?” Ray s-a oprit. „Ea era acolo?”

„Cred că da.” Mason se holba la clădirea în flăcări. Un furtun pulveriza apă prin fereastra centrală de la etajul principal. „Cum îi voi spune Avei?”

Ray s-a întors și s-a uitat înapoi la bărbatul cu masca de oxigen pusă. „Asta nu e el, nu?”

„Nu”, a spus Mason. „Nu seamănă deloc cu tipul de pe înregistrarea video de azi-dimineață sau cu Derrick Snyder. Cred că acesta este unul dintre

locurile în care cei doi se prăbușeau ocazional.”

„Rahat. Îți poți imagina să locuiești într-o casă cu un laborator de metamfetamină?”

„La naiba, nu. Locurile miros urât și atrag tot felul de gunoaie.”

Ray se uita la fum. „Și tu îți riști viața.”

Doi pompieri au apărut pe ușa din față, cu o femeie inconștientă pe umărul unuia dintre ei. Acesta a aruncat-o în iarbă, la o distanță bună de casă, în timp ce paramedicii se grăbeau cu echipamentul lor.

„Aw, rahat”, a mormăit Ray, iar Mason a traversat în fugă proprietatea.

Era Jayne. Mason știa din clipa în care o văzuse atârând fără viață pe umărul pompierului. Fizic, existau prea multe asemănări între Ava și Jayne pentru ca el să nu vadă asta. Și-a simțit pălăria spulberată în timp ce alerga pe peluză, dar nu s-a oprit. Lângă ambulanța îngenuncheată, a văzut părul șaten împrăștiat pe iarba udă. Mai mulți polițiști s-au înghesuit în jurul femeii și mișcarea umerilor paramedicului i-a spus lui Mason că începuse resuscitarea.

Mason s-a oprit la picioarele lui Jayne și a îngenuncheat în timp ce paramedicul îi apăsa pieptul. Un al doilea paramedic îi pusese o mască pe gură și pe nas și îi forța ritmic oxigenul în plămâni cu fiecare apăsare a mâinii sale pe pungă. Avea ochii închiși, iar Mason a văzut-o pe Ava pe iarbă, chiar dacă creierul îi spunea că nu era ea. Fața acoperită de cenușă era prea subțire. Ea nu s-a mișcat.

„Aw, la naiba”, a șoptit Ray lângă el.

Paramedicii își continuau treaba, unul dintre ei numărând cu voce tare.

Umerii lui Jayne s-au ridicat brusc în sus și un braț a zburat în sus pentru a lovi masca și sacul de pe fața ei. Paramedicii au rostogolit-o pe o parte, iar ea a tușit și a vomitat în timp ce ei o priveau cu atenție.

„Slavă Domnului”, a declarat Mason. A dat să atingă marginea pălăriei și și-a dat seama că aceasta dispăruse. S-a uitat la pământul din spatele lui, fără să vadă pălăria. Jayne a vomitat. A mers până la capul ei și a îngenuncheat lângă ea, ignorându-i pe paramedici.

„Jayne, mai era ceva în casă?”, a întrebat el.

Tușind, Jayne a scuturat din cap. „Nu știu”, a șuierat ea. „Abia ajunsesem

acolo.”

„Dar tipul care l-a înhățat pe Derrick? L-ai mai văzut pe el sau pe Derrick de atunci?”

Ea a scuturat din cap și s-a împins în poziția șezând, dând la o parte mâinile paramedicali care încercau să o susțină. „Nimeni”, a răcnit ea. Și-a șters nasul și ochii în timp ce un paramedic îi împingea un prosop în mână. L-a privit pe Mason, recunoașterea sclipind în ochii ei. O durere l-a străpuns. *Ochii Avei.*

„Tu ești tipul Avei. Polițistul.” Vocea i s-a stins când a oftat și lacrimile i-au inundat ochii de durere. „Gâtul meu”, a șuierat ea către paramedici.

„Nu vorbi”, a spus unul dintre ei. I-a oferit o sticlă de apă.

Mason s-a așezat pe spate, observând arsurile imense de pe brațul stâng în timp ce ea lua apa. Ea nu părea să le simtă. S-a uitat la unul dintre EMT și l-a văzut pe bărbat concentrându-se pe arsură. În timp ce ea bea, el a pornit rapid o perfuzie și a injectat ceva în lichid. În treizeci de secunde, pleoapele i-au căzut, iar ei au ajutat-o să se întindă la loc.

„O să simtă arsurile alea mai târziu”, a spus Mason cu o voce joasă. EMT a dat din cap.

„Mason. Ray.” Vocea lui Zander a răsunat în spatele lor.

Mason s-a uitat înapoi și Zander le-a făcut semn să-l urmeze. Cei trei bărbați s-au îndepărtat spre un loc mai liniștit.

„A spus ceva?” A întrebat Zander. I-a înmănat pălăria lui Mason.

„Spune că nu l-a văzut pe Derrick sau pe tipul nostru. E norocoasă că e în viață”, a răspuns Ray.

Mason a studiat fața lui Zander. Ceva nu era în regulă. „Ce ai aflat?”

„Tocmai am primit rezultatele unei alte căutări VICAP”, a spus Zander. „Cele pe care le efectuase Ava se întorseseră fără nicio potrivire.”

„Și?” A întrebat Ray.

„De data asta m-am întors cu două decenii în urmă. Făcusem căutări în ultimii cinci ani și specificasem o victimă de sex masculin.”

Mason și-a ținut respirația.

„Am găsit o potrivire. Acum șaptesprezece ani, în comitatul Yamhill. O

femeie de douăzeci și doi de ani a fost găsită ucisă. Avea încheieturile mâinilor tăiate, avea căluș, iar cea mai mare parte a părului îi fusese tăiată. De asemenea, a fost stropită cu benzină și arsă. Cauza morții nu a fost de la încheieturi, ci de la strangulare.”

„Și?” Bila se ridică în partea din spate a gâtului lui Mason și el știa că mai era ceva.

„A fost găsită spânzурată de un pod mic de la țară. Crima nu a fost niciodată rezolvată.”

Capitolul 25

Troy s-a uitat la Colleen. Părea îngrozită și șocată, dar el se aștepta la asta. Era o fată cuminte, nu genul căruia să-i placă să-i vadă pe alții suferind, chiar dacă ea îl îndemnase în ultimele luni. Înțelegea că a vrea să vadă și a vedea cu adevărat erau două lucruri diferite.

El va fi puternic pentru ea.

El știa ce era mai bine; ea trebuia să-l vadă pe Rick suferind. Atunci ar putea fi împăcată. Colleen se înghesuia în colțul îndepărtat al magaziei lui de lucru, ochii ei albastru închis urmărind fiecare mișcare a lui cu Rick. Din când în când se uita în altă parte, dar când el îi porunea să privească, ea se supunea.

Mult timp, magazia de lucru a stat goală - una dintre cele câteva clădiri nefolosite de pe terenul pe care i-l lăsaseră părinții lui. După ce Colleen a început să-i vorbească în vise, el a început să modifice clădirea pentru nevoile sale. Întotdeauna a visat-o pe Colleen. Aproape în fiecare noapte de când avea șaptesprezece ani. Dar conversațiile ei reale cu el începuseră cu un an în urmă.

Vechile lui vise deveniseră terifiante, re trăind moartea ei iar și iar. Uneori băieții se întorceau împotriva lui și el suferea aceeași soartă. Alteori oprea atacul și unul dintre băieți era sacrificat în locul lui Colleen.

Strat după strat de izolație acopereau interiorul magaziei sale. A întărit ușa și pereții. Nimeni nu putea scăpa. Se închisese înăuntru și încercase să dărâme ușa și să spargă pereții. A fost imposibil. Carson și Aaron au fost în magazie în același timp. Îl făcuse pe Aaron să privească cum îl pregătea pe Carson pentru soarta lui. A fost o insinuaare în plus la Aaron. După Rick, Aaron fusese cel mai vinovat de rănirea lui Colleen. Carson manifestase o oarecare reticență, dar Aaron urmasse cu nerăbdare sugestiile lui Rick.

Troy se temea că poliția îi va da de urmă dacă va duplica scena crimei lui Colleen cu cea a lui Carson Scott. Ideea de a mări tortura venise de la Colleen. „Începe cu puțin”, îi sugerase ea în vis într-o noapte. „Apoi adaugă mai multe straturi. Asta va deruta poliția și te va proteja până când vei avea grijă de ultimul criminal. Până atunci nu va mai conta dacă te vor prinde.”

„Pentru că trebuie să plătesc și eu”, a răspuns el.

„Da”, a spus ea cu tristețe. „Trebuie. Nu ai făcut nimic să mă ajuți în acea zi.”

Zgomotele lui Rick îl enervau. Călușul cu bilă îl împiedica să formeze cuvinte, dar încă putea țipa în spatele lui. Troy așezase frumoasa formă de margaretă pe podea, rostogolind corpul gol al lui Rick peste ea. O făcuse cu un deceniu în urmă, la un curs de sudură, și o agățase pe peretele din dormitorul lui. Îi amintea de Colleen și de margareta pe care și-o băga mereu în coada de cal închisă la culoare în tabără.

Un semn de inocență și puritate.

Băieții îi luaseră asta.

După ce l-a ucis pe Carson Scott, a stat și s-a holbat la cadavrul alb, dorind să găsească o modalitate de a-l marca permanent pentru Colleen, de a arăta lumii că acest sacrificiu a fost pentru ea. O scenă dintr-un serial polițist îi apăruse în minte, împreună cu explicația albului ciudat de pe cadavre, care indica pe ce au zăcut ore întregi după moarte. Margareta. Fusese simplu și perfect.

Închise ochii și ignoră rugămințile lui Rick din spatele călușului, amintindu-și fiecare secundă din ziua în care lumea lui se schimbase. În mintea lui a văzut margareta lăsată pe jos după ce Aaron și Rick au dus trupul lui

Colleen pe pod. Joe călcase din greșeală pe margareta care îi căzuse din păr și o strivise. Troy își ținuse privirea pe floare și nu pe trupul bătut al lui Colleen.

„Fricosule”, l-a apostrofat Carson.

Troy a ridicat brusc capul și s-a uitat la cercul său de prieteni. *Prieteni? Chiar sunt prietenii mei?* „Tocmai am făcut asta?” a gâfâit Troy. „Am omorât-o?”

„Ei au făcut-o”, a șoptit Joe. „Eu nu am făcut nimic.”

„Ai fost aici!” Rick a răbufnit la el. „Nu ai spus nimic. Asta te face complice!”

Troy s-a holbat la cei patru băieți. Pădurea din jurul taberei lor era densă și se aflau la o milă distanță de clădirile taberei. Nimeni nu știa unde se aflau. Dacă cineva ar fi vrut să comită crima perfectă, acesta ar fi fost locul potrivit pentru a o face.

Asta nu trebuia să se întâmple.

Se duseră la râu să vadă dacă Colleen era în locul ei obișnuit, relaxându-se cu o carte. Timp de o săptămână, băieții se holbaseră și glumeau pe seama bucătăresei arătoase din tabără. Toți participanții erau îndrăgostiți de ea, dar ea pur și simplu zâmbea și îi ignora. Se zvonea că era logodită cu un tip bogat de la facultatea de medicină, dar nu purta inel.

Rick și Aaron erau cei mai îndrăgostiți. Troy și Joe își dădeau seama că nu era de nasul lor și de ce o femeie în vârstă ar fi interesată de băieți de liceu? Dar ceilalți păreau să o privească ca pe o provocare. Rick se lăuda cu experiența lui cu fetele. Pretindea că s-a culcat cu cinci și jura că tuturor le-a plăcut. Troy își ținea gura, dar dădea din cap de parcă știa ce voia să spună Rick. El era virgin. Sigur, avusese partea lui de pasiuni pentru fete, dar nu avusese niciodată curajul să invite una în oraș.

Tabăra era pentru fanaticii rachetelor. Nimic nu-i plăcea mai mult decât știința din spatele jucăriilor. Să vezi cum ceva construit de el se înălța spre cer era intoxicant. Rick jura că sexul era mai bun, dar rachetele erau aproape pe locul doi. Cu toții visau să construiască rachete care să meargă mai sus și mai repede. Troy știa că ceilalți copii de la școală îl considerau un tocilar și un ciudat, dar aici era printre colegi care îl înțelegeau.

În tabără existau grupări. Băieți care deveneau lideri înnașcuți și erau genul de băieți cu care cineva pur și simplu voia să stea. Carson era natural. Arătos, athletic și carismatic. Troy se uitase la prima dată când Carson l-a întrebat pe Joe despre un proiect. Joe părea că Dumnezeu îi vorbește, cu ochii mari și plini de închinare. Grupul lor mic se reunise. Carson era vorbitorul. Rick era forța motrice care putea manipula cuvintele lui Carson. Aaron era adeptul furios care dorea să simtă că este ascultat. Troy și Joe erau ascultătorii și grohăitorii, fericiți să meargă unde îi duceau alții.

A funcționat. Timp de cinci zile s-au amestecat în elementele naturale ale unei echipe, cunoscându-se mai bine unii pe alții și simțindu-se mândri că au stabilit prietenii în jurul unui nucleu comun. Dar apoi gelozia față de Colleen s-a acumulat între Rick și Aaron. Iar Rick a simțit nevoia să demonstreze că poate câștiga.

La îndemnul lui Rick, au urmărit-o într-o după-amiază târzie. Ea găsisese un hamac vechi agățat între doi brazi în pădure, cu frânghiile și materialul la fel de uzate ca și cum ar fi fost acolo încă din anii '60. Era un loc liniștit, însoțit și pașnic. Fără întreruperi. Până când cei cinci s-au apropiat de ea.

Totul începuse bine. Colleen se așezase și stătuse de vorbă cu ei, dar Troy își dăduse seama că îi liniștea și voia să fie lăsată singură să citească. Apoi Rick devenise personal. Frica i se văzuse în ochi când Rick se apropiase de ea, tachinând-o și trăgând de bluza costumului de baie, spunându-i că știa că îl dorea, susținând că se culcase cu alți excursioniști și că nu avea niciun drept să îl refuze.

Troy a înghețat.

Colleen le-a spus să plece și situația a devenit urâtă.

Rick le-a ordonat lui Aaron și Carson să o țină la pământ în timp ce o viola.

Troy nu mai văzuse niciodată un viol și nu putea să se uite în altă parte. Și-a acoperit urechile, dar țipetele ei i-au sfâșiat creierul.

A fost brutal și umilitor. Dar cel mai rău dintre toate, niciunul dintre ei nu-l oprise.

Rick își pusese mâinile în jurul gâtului ei în timp ce Joe și Troy se uitau

în cele din urmă în altă parte. Aaron și Carson continuaseră să se uite și să-i prindă brațele. Când Colleen a încetat să mai respire, toată lumea s-a panicat, cu excepția lui Rick. „Vom face să pară că s-a sinucis”, a spus el. „Că s-a dus în pădure și și-a tăiat venele.”

El s-a aplecat, a scos un briceag din buzunar și i-a tăiat încheieturile. Nu s-a întâmplat mare lucru. Troy știa acum că inima ei încetase să bată și nu mai forța sângele să se miște în venele ei.

„Nu funcționează”, spusese Rick, cu privirea frenetică. „Trebuie să o ascundem.”

„Nu avem cu ce să săpăm”, subliniase Carson. „A văzut cineva lopeți în tabără?”

Troy și Joe clătinaseră din cap. Troy nu putea să nu se uite la fața lui Colleen. Pentru a o face să nu mai țipe, Rick îi băgase o piatră mare în gură. Nu funcționase; ea tot țipase. Acum fața și buzele ei erau moi în jurul bucății gri de piatră prinsă între dinți. Troy se holba, sperând că își va mișca un braț sau un picior.

Ea e bine. E doar inconștientă.

Dar el știa că ceva era foarte în neregulă.

„Avem frânghie de la hamac”, a sugerat Aaron. „Am putea face să pară că s-a spânzurat singură?”

„Nu, trebuie să ascundem cine este. Asta e o idee mai bună. Poliția nu va ști ce să facă dacă nu o pot identifica”, a spus Rick.

„Dar își pot da seama”, a spus Joe. „Există tot felul de științe acum pentru a identifica oamenii.”

„Și dacă o ardem?” a spus Aaron. „Nu-și pot da seama de la o grămadă de cenușă.”

Lui Troy îi venea să vomite. *Să o ardem?*

„Nu putem face asta”, a șoptit Joe. Fața lui era palidă. „Asta e greșit.”

Rick i s-a pus în față. „Am mers deja dincolo de greșit! Vrei să mergi la închisoare pentru tot restul vieții tale din cauza asta? Sau ai de gând să ne ajuți?”

„Eu nu am făcut nimic”, a țipat Joe. „Tu ai fost! Tu și Aaron ați ucis-o”.

„Nu ne-ați oprit!” a strigat Aaron. „Asta e la fel de rău. Dacă eu sunt arestat, voi toți vă duceți la fund. Așa că hai să ne ocupăm de asta!”

Următoarea oră a trecut amețitor. Aaron se strecurase înapoi în tabără și găsisese un accelerant într-unul dintre laboratoare. Nu funcționase. Corpurile nu sunt ușor de ars. Îi carbonizase o parte din păr și cea mai mare parte a hainelor înainte să se stingă. Aaron îi tăiasese restul părului cu cuțitul, sperând să ajute la ascunderea identității ei. Atât Joe, cât și Troy vomitaseră în pădure, mirosul de carne arsă fiind prea greu de suportat.

„Nu funcționează”, a declarat Carson. „Avem nevoie de un plan diferit.”

Troy s-a holbat la trupul bătut. „E o nebunie”, a șoptit el. „Cum s-a ajuns la asta?”

„Asta e!”, a izbucnit Rick. „Vom face să pară că cineva nebun a ucis-o. O vom spânzura de podul acela vechi de pe potecă. Nu e departe.”

„Este blocat”, a argumentat Aaron. „E o mizerie putredă.”

„Perfect”, a spus Rick. „Doar un criminal nebun ar ucide-o și ar spânzura-o de așa ceva. Nu are niciun sens. Nimeni nu ar visa că noi am făcut-o.”

Troy a ajutat la tractarea trupului lui Colleen pe țesătura hamacului prin pădure până la pod. I-au legat funia în jurul gâtului, au legat celălalt capăt al funiei de un stâlp de pod semi-stabil și au împins-o peste el. A rezistat. Ea atârna, cu degetele de la picioare la trei metri de curgerea liniștită a apei.

Băieții s-au holbat cu toții pentru o clipă.

Colleen era un dezastru. Părul îi dispăruse, hainele îi arseseră, iar sângele îi curgea din rănilor de la încheieturi. Piatra era încă în gura ei. Fata proaspătă și frumoasă dispăruse de mult.

Joe s-a întors primul.

„Hei”, a spus Rick. „Avem nevoie de un pact. Trebuie să fim de acord să nu mai vorbim cu nimeni despre asta.”

Troy s-a uitat la celelalte fețe. „Trebuie să mergem la poliție”, a șoptit el.

„Nu! Rick are dreptate”, a declarat Carson. El și-a ținut mâna, cu palma în jos, în centrul cercului de băieți. „Jurăm cu toții *chiar acum* să nu mai vorbim niciodată despre asta.”

Rick și-a pus mâna peste cea a lui Carson. „Jur.” A întâlnit privirea lui Troy, a lui triumfătoare.

Bineînțeles că juri. Tu ești cel care a făcut asta.

Mâna lui Aaron s-a alăturat celorlalte două. „Jur să nu suflu o vorbă despre ce s-a întâmplat.”

Troy s-a uitat la Joe, a cărui mână a acoperit-o încet pe restul. „Jur”, a spus el cu o voce mică.

Troy a făcut la fel. Creierul îi striga să fugă la poliție în timp ce gura lui proclama: „Jur.” Ceilalți băieți păreau ușurați.

Rick a scos cuțitul pe care îl folosise pentru a tăia încheieturile lui Colleen. „Asta are nevoie de sânge.” Își trecu lama prin palmă și o linie subțire de roșu ieși. L-a lăsat să picure pe mâinile celorlalți băieți. Aaron și Carson și-au prezentat imediat palmele. Rick s-a uitat așteptând la Joe și Troy. Ei și-au întors mâinile cu reticență.

Lama a înțepat și Troy a clipit în lacrimi. Rick și-a frecat palma de ea, iar Troy și-a pus mâna înapoi în grămada murdară.

„Am jurat cu sânge”, a spus Rick cu o voce aspră. „Nimeni nu vorbește despre asta sau riscă aceeași pedeapsă care i-a fost dată ei.”

Capul lui Troy s-a ridicat brusc. *Pedeapsă?*

„C-ce?” a întrebat Joe, cu ochii mari clipind rapid.

„Jurăm să pedepsim pe oricine vorbește despre asta. Acesta este un pact pe care trebuie să-l ducem în mormânt.”

Degetele de frică au sugrumat coloana vertebrală a lui Troy. *Cum s-a întâmplat asta?*

„Jur”, au spus Carson și Aaron împreună. S-au uitat la Troy și Joe.

„Jur”, a forțat Troy în același timp cu Joe. Privirea din ochii lui Rick l-a îngrozit. Troy ar fi jurat orice în acel moment, pentru că știa că Rick își va folosi cuțitul peste gâtul lui Troy pentru a se proteja.

„Bun. Hai să facem curat”, a sugerat Carson, preluând din nou conducerea. „Rupe niște crengi ca să măturăm pământul și să scăpăm de urmele noastre. Să ne întoarcem la locul faptei. Uitați-vă cu atenție. Să nu lăsăm nimic în urmă.”

Aaron a împins o creangă de brad în mâinile lui Troy, iar acesta a început să perie automat urmele de pași. Mergea înapoi, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de Colleen. Ceilalți băieți erau tăcuți, concentrându-se asupra muncii lor.

Corpul lui Colleen se rotea încet din frânghie în liniștea pădurii. Ultima privire a lui Troy a fost partea din spate a craniului ei ars și tuns.

Zander îl privea pe Mason cum pășește în vechea sală de conferințe din biroul șerifului din comitatul Yamhill. Ray s-a așezat lângă Zander pe unul dintre scaunele din plastic dur ca piatra și și-a pocnit încheieturile până când Mason i-a aruncat o privire urâtă. Ray a suspinat și și-a mutat corpul plin de mușchi. Zander se simțea ca un băț lângă fostul jucător de fotbal din colegiu.

Potrivirea VICAP îi condusese la biroul șerifului care investigase moartea tinerei femei. Nici el, nici Mason, nici Ray nu-și aminteau de caz, ceea ce era surprinzător. Un atac atât de violent asupra unei tinere ar fi trebuit să primească o publicitate al naibii de mare, și toți trei trăiseră în nord-vestul Oregonului la momentul crimei.

Verificările media ale lui Zander au scos la iveală doar mici știri locale despre deces. Crima nu ajunsese la posturile de știri sau la ziarele mai mari din zona Portland. În schimb, bombardarea unei clădiri federale de către teroriști americani a dominat titlurile. Comitatul Yamhill era relativ mic ca populație, alcătuit în principal din orașe rurale. Se afla la sud-vest de Portland, în afara zonelor suburbane aglomerate. Fermele dominau cea mai mare parte a ținutului.

„Unde este?” a mormăit Ray.

Zander s-a uitat la telefon. Îl așteptau de zece minute pe detectivul care se ocupase de caz. Probabil că omul scotea dosarul din magazie și își împrăstă memoria, îngrijorat că FBI-ul și poliția statală vor căuta erori în ancheta sa.

„Joe Upton a crescut în Newberg. Este la doar o duzină de mile de locul unde a fost găsită această tânără”, a spus Mason, făcând o scurtă pauză în mersul său.

„Corect”, a spus Zander. „Dar s-a mutat la aproximativ doi ani după ce a avut loc această crimă. I-am dat numele lui detectivului Kenner. O să vedem dacă au avut vreo întâlnire cu Joe sau cu familia lui.”

Mason părea îngândurat. Nu mai pomenise numele Avei de ceva vreme, dar Zander își dădea seama că nivelul său de stres era în zona periculoasă. Mason era genul care își interioriza anxietatea și se concentra asupra lucrului la îndemână. Zander era la fel. Logic, știa că cel mai bun mod de a o recupera pe Ava era să rezolve crima. Găsiți ucigașul de pe pod; găsiți-o pe Ava. Repede.

Dar a văzut că asta îl mânca pe Mason din interior spre exterior. Bărbatul era îndrăgostit până în vârful cizmelor lui de cowboy, iar faptul că Ava era în pericol și departe îl putea împinge peste limită. Mason era genul care avea nevoie de acțiune; avea nevoie să vadă că se fac progrese.

Zander înțelegea perfect. Un ucigaș tăcut, invizibil, îi răpise soția. Ea luptase din greu în timp ce Zander era neputincios să facă mai mult decât să o țină de mână și să plângă cu ea. Ar fi vrut să vadă atacatorul și să-l sugrume, să-l distrugă așa cum îi distrugea soția. În schimb, ea se stinsese în câteva luni, medicii recunoscând că nu avea cum să învingă.

Nimic nu se compară cu acea lipsă de putere atunci când o persoană iubită este rănită. Dar să nu știi ce se întâmplase cu Ava McLane era pe locul doi. Corpurile torturate ale victimelor Ucigașului de pe Pod îi tot treceau prin minte lui Zander.

Și Mason trebuia să experimenteze același lucru.

Ritmul se accelerase în cazul Ucigașului de pe Pod și nimeni nu voia să se oprească pentru a dormi sau pentru a mânca. Luau mâncare pe fugă și continuau să urmărească piste. Chiar acum, acest caz vechi de crimă din comitatul Yamhill, cu elemente similare, era cea mai mare descoperire a lor.

O ușă s-a deschis. Detectivul a intrat și a așezat o cutie mare cu dosare pe masă. Detectivul Jensen Kenner părea pregătit să iasă la pensie în următorii

câțiva ani. Avea părul alb și o mustață groasă asortată. Fața lui înflorită vorbea de ani de stres și dietă proastă. Dar privirea lui era foarte ascuțită. Zander a fost ușurat de prima sa impresie; acesta era un polițist experimentat căruia nu-i lipsea nimic.

Bărbații își strânseseră mâinile și făcură prezentările. Zander a observat că Kenner s-a uitat cu atenție la Mason, ca și cum și-ar fi dat seama că cazul era personal. Mason purta o față de piatră, dar ochii îi reflectau durerea personală. Detectivul a deschis cutia și a scos un dosar cu trei inele. „Ăsta e registrul tău.” I l-a înmănat lui Mason.

Zander a ridicat mental o sprânceană. Majoritatea polițiștilor i-ar fi înmănat-o lui, presupunând că FBI-ul era liderul cazului, mai ales când unul dintre agenții săi lipsea. Kenner fusese suficient de isteț încât să observe că Mason avea nevoie să vadă registrul crimelor.

Registrul crimelor cuprinde toate documentele unei anchete de crimă. Fotografii, rapoarte de autopsie, rapoarte criminalistice și toate notele anchetatorului. Cutia cu dosare era plină cu materiale justificative, dar piesele cheie se aflau în dosar.

„Ce vă amintiți?” a întrebat Zander, începând cu o întrebare generală. Voia să știe ce i-a rămas cel mai mult în minte detectivului.

Kenner și-a băgat mâinile în buzunare și s-a uitat pe fereastră. „Îmi amintesc multe lucruri pe care aș fi vrut să nu le fi văzut niciodată. Prima vedere a acelei biete fete atârând de pod încă îmi bântuie majoritatea nopților. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.”

Zander a dat din cap. Victimele recente ale ucigașului de pe pod îi erau proaspete în minte.

Nu avea să piardă acele amintiri prea curând.

„Suspectul principal?” a întrebat Mason, răsfoind câteva fotografii.

„Ne-am uitat foarte atent la un trecător pentru o vreme. A campat în pădure la câțiva kilometri de locul unde am găsit-o. Un adevărat nebun. Fura tot ce-i pica în mână, dar nu am văzut niciodată în el vreo tendință criminală. Comunitatea era concentrată pe el. Un străin, știi tu. Oamenii nu vor niciodată să creadă că unul dintre ai lor ar putea fi un criminal.”

„L-ai achitat?” A întrebat Mason.

„Nimic nu-l lega de crimă în afară de locație. Și l-am căutat după ce ai sunat. E mort de zece ani.”

„Poate ar trebui să mergem să verificăm podul acela”, a declarat Mason.

„A dispărut”, a răspuns Kenner. „Totul s-a prăbușit acum câțiva ani. Comitatul a fost criticat pentru că nu l-a înlocuit, dar pur și simplu nu aveau fondurile necesare.”

„La cine v-ați mai uitat?”, a întrebat Ray. „Cu siguranță ați avut mai mulți suspecți decât un singur trecător.”

Kenner a scuturat încet din cap. „Nu am avut niciodată un caz mai fără ieșire. Era moartă de trei zile când am găsit-o. A plouat puternic în toate cele trei zile și s-au pierdut multe urme. A fost dată dispărută de angajatorul ei. Lucra ca bucătăreasă la una dintre taberele locale din pădure.”

„Tabere? Ce fel de tabere?” a întrebat Zander.

„Știi tu. Conduse de nebuni ecologiști. Îi duc pe copii în natură pentru o săptămână sau două. Le iau telefoanele mobile, televizoarele și dușurile și îi învață despre ciclul apei și despre pădure.”

„Vrei să spui școli în aer liber”, a comentat Ray. „Ambii mei copii au petrecut câteva zile când aveau 12 ani la școli în aer liber. Cred că una dintre ele a fost în zona asta. Le-a plăcut. Au venit acasă vorbind despre cum să protejeze mediul.”

„Asta e tipul. Avem o jumătate de duzină în zonă. Majoritatea districtelor școlare din zona Portland își trimit copiii aici să participe. Terenurile de camping sunt închiriate și altor grupuri. Uneori biserici sau grupuri de interese speciale.”

„A murit la sfârșitul lunii iunie”, a spus Mason, studiind o pagină. „Școlile în aer liber aveau loc în acea perioadă?”

Kenner a întins mâna după carte. Mason i-a înmânat-o, iar Kenner a parcurs rapid câteva pagini. „Am găsit-o într-o locație care se afla la mai puțin de cinci kilometri de două tabere diferite.” S-a oprit la o pagină și a coborât un deget până jos. „Una dintre ele găzduia o retragere bisericească pentru familii, iar cea la care lucra ea ținea o tabără științifică pentru adolescenți. O tabără de

rachete.”

Alarmerle s-au declanșat în creierul lui Zander, iar Ray s-a ridicat brusc de pe scaun. „Tabără de rachete?” Mason și-a întors capul pentru a întâlni privirile lui Zander și Ray. „Trebuie să vedem tot ce ai despre ea.”

Capitolul 26

Ava a respirat pe nas, luptându-se să rămână calmă. Banda adezivă pe care Troy i-a pus-o pe buze a ajutat-o să-și țină țipetele înăuntru, dar i-a îngreunat respirația. Derrick era îngrozit. Din spatele călușului, încercase să se înțeleagă cu ucigașul, dar cuvintele lui erau neinteligibile. Tot repetase un cuvânt care suna ca „oy”. Ucigașul se numea Roy?

Criminalul se referise la Derrick ca la Rick. A greșit persoana? Sau numele fusese doar prescurtat?

Și-a încuiat partea din creier care voia să plângă și să se ascundă. Trebuia să se concentreze și să-și dea seama cum să scape. Nu voia să fie următoarea victimă.

Criminalul se uita la ea din când în când. Îi tot spunea că va fi împăcată în curând. Minte ei apucase acea propoziție și o luase la goană cu viteză maximă. *În pace înseamnă moartă*. Trebuia să iasă.

Derrick fusese legat de o masă făcută din scânduri pentru a-l împiedica să riposteze. Ucigașul așezase pe masă un cerc metalic de 12 inci cu un model de margaretă și îl mutase pe Derrick deasupra lui. *Iată sursa pătării de pe cadavre*. Ea își trase răsuflarea. Asta însemna că moartea lui Derrick era iminentă? Se aștepta ca ea să privească?

A mai adus câteva găleți și le-a poziționat sub mâinile lui Derrick. *Pentru sânge*. Avuseseră dreptate că ucigașul lor era obsesiv de ordonat. Pe lângă găleți și scânduri, el mai avea frânghie și căptușeală, pe care ea le recunoscuse pentru înfășurarea încheieturilor, foarfece și bidonul de benzină.

Nu a văzut nimic care ar fi putut să o ajute să scape. S-a mișcat un centimetru spre dreapta, întrebându-se dacă ar putea ajunge în partea opusă a camerei fără ca criminalul să observe. *Imposibil.*

Ar putea să se prefacă că leșină? S-ar opri el?

A pus acest gând în categoria „poate”.

Ar putea să se năpustească asupra lui, să se arunce în el într-un atac.

Cu brațele legate? O lovitură la față și ești din nou inconștientă.

El era mare. Nu voluminos, dar înalt. Și se descurca fizic cu Derrick fără nicio problemă.

Criminalul a tăiat cu calm bucăți din părul lui Derrick. Ava l-a privit cum cade pe podea, amintind straniu de părul ei tăiat la salonul ei. Acțiunea a părut să-l împingă pe Derrick la limită. S-a zvârcolit împotriva legăturilor și și-a scuturat capul înainte și înapoi. Criminalul s-a uitat la Ava.

„El știe ce se va întâmpla. Merg încet, pas cu pas, astfel încât să fie torturat mental. Ar fi prea blând să-l omor imediat.”

Ava a scuturat din cap în fața lui. Criminalul i-a aruncat o privire condescendentă. „*Tu ai vrut asta. Eu fac asta pentru tine*”. Furia i-a străfulgerat fața, iar Ava a înghețat.

Nu voia ca acea furie să se concentreze asupra ei. Era prea ușor să se vadă legată de scândurile lui, cu un inel de fier sub spate.

Și-a aplecat capul în semn de supunere. *Ține-l calm.*

Ucigașul se întoarse la tuns, zgâriind scalpul lui Derrick cu foarfeca pe unele dintre tăieturi și făcându-l pe bărbat să plângă mai tare. Mâinile care țineau foarfeca tresăltau de nerăbdare. Transpirația s-a perlat pe fruntea criminalului, iar Ava a văzut picături alunecându-i pe tâmpile.

Nu se simte pe deplin confortabil cu calea pe care a ales-o.

Cum ar putea ea să folosească asta în avantajul ei?

Părul a alunecat în jos și a aterizat pe pantofii lui. El a început să mormăie. Vorba lui era o amestecătură de înjurături și de porunci pentru Derrick să stea liniștit. Îl auzea amestecând din nou cuvintele. La fiecare greșeală vocală, el își scutura capul cu resentiment și foarfeca tăia mai tare.

Când Derrick era aproape chel, bărbatul a aruncat foarfecele într-una

dintre găleți. Ava se holba la găleată. *Dacă aş putea să pun mâna pe foarfecă.* Criminalul a scos un cuțit utilitar și l-a ținut lângă gâtul lui Derrick. Bărbatul a țipat în spatele călușului cu bile în timp ce ucigașul a tras calm cuțitul pe pieptul lui Derrick, tăindu-i tricoul. Realizând că cuțitul nu-i atinsese pielea, Derrick a slăbit de ușurare. Criminalul a băgat cuțitul înapoi în buzunarul din față al pantalonilor și și-a deschiat încet propriul tricou. A ținut tricoul deschis, lăsându-l pe Derrick să-i vadă pieptul.

„Vezi semnele? Le am și eu. Cu toții trebuie să plătim ca ea. Semnele arată respectul nostru pentru forma feminină.”

Ce mama dracului? Respect?

Ava a aruncat o privire asupra tăieturilor infectate de pe pieptul criminalului. El tăiasse aceleași simboluri pe care le văzuseră pe Joe Upton. A scos din nou cuțitul și l-a tăiat în piept pe Derrick. Acesta a țipat. Ava s-a uitat în altă parte și s-a luptat cu bila din gât.

Părul, semnele de pe piept. Ce urma? S-a gândit la ultimul cadavru. Aceea fusese amplexarea degradării dincolo de spânzurare și încheieturi. Era clar că ucigașul plănuise să facă acești doi pași, dar întotdeauna adăugase ceva nou la fiecare moarte. Ce element nou urma să fie adăugat la cea a lui Derrick?

Privirea ei se îndreaptă spre bidonul de benzină, amintindu-și reacția lui Derrick la acesta. *O, nu.*

Criminalul s-a holbat la triunghiurile pe care le cioplise în pieptul lui Derrick și a început să divagheze. Ava îl asculta cu atenție, dar cuvintele erau o mizerie încâlcită. A atins timid una dintre tăieturi și a împrăștiat sângele pe pieptul lui Derrick, în timp ce buzele lui continuau să se miște în monologul său. Ava a reținut numele lui Carson, Aaron și Joe. Părea să re trăiască conversațiile cu bărbații. Derrick stătea nemișcat, cu privirea fixată pe tavan, prea terorizat ca să se uite în ochii bărbatului care era pe cale să-l omoare.

Ava se dădu mai încolo cu un picior. O singură privire din partea criminalului și acesta ar fi observat că ea nu mai era în colț, dar ea spera că era distras de bărbatul de sub mâinile lui. Nu-l văzuse încuind ușa în urma lui. Și când examinase ușa mai devreme, nu se văzuse niciun mecanism de închidere pe interior. Trebuia să fie descuiată.

Dacă putea ajunge la ușă...

Și apoi ce? Sprint cu mâinile legate la spate? Sprint unde?

Oameni. Trebuia doar să ajungă acolo unde erau alți oameni.

Criminalul s-a întors. „Tu ce crezi? A suferit destul?” Ava a înghețat. Și a dat din cap.

El a zâmbit. „Nu, nu a suferit. Te-ai înmuiat.” El s-a încruntat când a observat cum ea s-a mutat din colț. „Pleci undeva?”

Ea a scuturat din cap, iar el i-a oferit un zâmbet condescendent.

„Cred că vom face o excursie.” S-a uitat înapoi la Derrick și i-a mângâiat încheietura bărbatului, cuțitul în cealaltă mână. Derrick s-a zvârcolit, cu ochii bulbucați. „Nu, nu încă. Te vreau conștient pentru următoarea parte.”

Benzină?

Ava și-a înecat saliva, scoțând un sunet de tuse în spatele casetei. El i-a aruncat o privire nedumerită. „Ești în regulă?”

Ea și-a aplecat din nou bărbia și a clătinat din cap. El a fost la picioarele ei instantaneu, rupându-i banda adezivă de la gură. Lacrimile îi ardeau ochii în timp ce buzele i se simțeau smulse.

„Respiră”, i-a ordonat el.

Ea a respirat adânc, concentrându-și atenția asupra sângelui de pe vârfurile degetelor lui care țineau banda adezivă. Îi atinsese pielea în timp ce rupea banda adezivă. Era sângele lui Derrick pe fața ei?

Greața îi trecu prin stomac.

„M-am gândit”, a început el. „Hai să-l ducem la pod și să-l lăsăm să sângereze în apă. Poate arde și acolo.” I-a apucat brațele de sus și a scuturat-o ușor până când s-a uitat la el. Părea să privească direct prin ea, ca și cum ar fi fost concentrat pe un obiect aflat la un metru în spatele capului ei.

Deci așa arată răul.

„Putem face asta împreună și nu trebuie să ne ascundem aici. Acest lucru trebuie făcut acolo unde oamenii pot vedea și afla ce fel de om a fost.” Lacrimile îi curgeau pe față. „Ei trebuie să știe că ai fost un nevinovată.”

Ava nu a vorbit. Buzele îi ardeau și nu avea cuvinte.

Asta e șansa ta să ajungi la el.

„Roy?” a șoptit ea.

Fața lui a devenit albă. „Eu sunt Troy.” Roșul i-a început de la gât și i-a cuprins fața. „Nu știi *cine sunt eu?*” I-a apucat o mână de păr și i-a tras capul înapoi. Scoțând o foarfecă dintr-un buzunar, i-a tăiat părul. A aruncat mâna în spatele lui și a strigat din nou. „Cine sunt eu?”

„Troy, da”, a spus ea frenetic. „Buzele mele sunt amortite de la bandă.” Ea și-a infuzat privirea cu sinceritate în timp ce frica îi îngusta vederea.

Culoarea lui a revenit la normal și el s-a ridicat, uitându-se la cele câteva şuvițe din părul ei care i se lipiseră de degete. Le-a periat de pe mâini.

„O să pregătesc dubița.” S-a ridicat, evitându-i privirea, și s-a dus la Derrick.

Ava a închis ochii, simțindu-se leșinată.

Și acum ce?

„Avem câteva interviuri din tabere”, a declarat detectivul Jensen Kenner. „Am fost la ambele tabere din apropierea locului de recuperare și am intervievat angajații. Toți cei de la tabăra Meadow Springs o plăceau pe Colleen Mallery. Pretindeau că era o fată dulce. Tocmai absolvise OSU cu o diplomă în istorie, dar nu avea o slujbă pregătită și se gândea să își ia masteratul. Cred că nu era o piață mare a locurilor de muncă pentru absolvenții de istorie la acea vreme.”

„Mă îndoiesc că există astăzi”, a spus Mason. A căutat prin cutie. „Nimic altceva pe interviurile din tabără? Toate aceste interviuri cu angajații spun același lucru. Colleen a fost văzută în timpul cinei, nu a fost nevoie de ea din nou până la micul dejun a doua zi dimineața, și că ea a dispărut de obicei pentru câteva ore pentru a citi și să se relaxeze după cină. Nimeni nu s-a gândit că se vedea cu un iubit?”

Kenner a scuturat din cap. „Niciun interes romantic, conform celorlalți

angajați și familiei.”

„Cum se face că nimeni nu i-a intervievat pe studenți?” a întrebat Ray.

„Am făcut-o... într-o oarecare măsură. Erau două sute de copii acolo Am rugat să se prezinte oricine care ar fi văzut-o pe Colleen după cină în acea seară sau care ar fi văzut ceva suspect. Nu am avut niciun suspect.”

Mason a deschis un dosar. „Iată ce voiam să văd.” Găsise lista uriașă a copiilor care participau la tabăra de rachete de la Meadow Springs și a trecut degetul pe nume. A derulat șase rânduri și s-a oprit când numele i-a sărit în ochi.

Troy.

Exact cum a spus Jayne la telefon.

Te-am găsit pe tine.

Așteaptă. Numele de dedesubt era tot Troy. A început să numere.

„Rahat. Sunt opt Troy pe lista asta. Dar ce naiba? Nu aveau oamenii imaginație atunci când își numeau copiii?” Frustrarea l-a copleșit. Numele ucigașului lor era pe acea listă; era sigur de acest fapt.

„Crezi că a fost unul dintre copii?” a întrebat Kenner, cu neîncrederea pe față. „Erau copii.”

„Această tabără mergea până la vârsta de optsprezece ani”, a spus Mason, studiind lista, zărind numele lui Carson Scott, Aaron King și Joe Upton. „Știam eu asta.” A înclinat lista pentru ca Zander și Ray să o vadă. „Sunt toți pe aici.”

„Opsprezece ani este o vârstă destul de mare pentru a ucide”, a spus Zander.

„Dar... această crimă în particular...” Kenner a lăsat-o baltă, clătinând din cap. „A fost oribil.”

„Sunt de acord”, a spus Mason. „Și am văzut trei cazuri similare în ultima săptămână. Aș vrea să previn următorul. Trebuie să reducem lista asta și să o facem al naibii de repede.”

„Eliminați-i pe copiii mai tineri”, a sugerat Zander. „Intervalul de vârstă a început la treisprezece ani, nu? Sunt șanse ca un copil de treisprezece ani să nu se fi întâlnit cu trei băieți care se îndreptau spre ultimul an.”

„Asta nu enumeră vârstele.”

„Există fotografii?” a întrebat Ray. „Orice fotografii spontane sau fotografii de grup de la tabără? I-am văzut profilul și constituția astăzi. Poate că am putea vedea o asemănare.”

„Ar trebui să fie niște fotografii generale acolo”, a spus Kenner. „Îmi amintesc că am văzut fotografii de grup, dar nu sunt etichetate cu nume.”

Mason a găsit opt fotografii alb-negru, opt pe zece, care arătau ca și cum ar fi fost dezvoltate într-o cameră obscură de acasă. Trei erau din a doua tabără din zonă, dar celelalte cinci erau etichetate MEADOW SPRINGS. Erau fotografii formale de grup, fotografii în care copiii erau aliniați în rânduri cu un panou pe care era scris numele taberei și anul. În prima era tot personalul, dar restul erau grupate și etichetate în funcție de vârstă. A ținut-o pe cea cu cei de șaptesprezece-optsprezece ani aproape de nas în timp ce studia fețele mici. Calitatea nu era grozavă.

„Așteaptă puțin.” Kenner a ieșit din cameră.

Ray și Zander s-au uitat peste umerii lui. „E undeva acolo”, a spus Ray.

„Dar nu sunt nume”, a replicat Zander. „Îi știm deja fața. *Ne trebuie* un nume de familie.”

„Sună la tabără”, a spus Mason. „Vezi dacă mai au înregistrări vechi. Poate că ale lor sunt împărțite pe vârste. Poate au niște fotografii cu identificări.”

„Mă ocup de asta.” Zander și-a scos telefonul.

„Meadow Springs a ieșit din afaceri acum un deceniu”, a spus Kenner, intrând în cameră. Avea în mână un obiect mic, clar, dreptunghiular. „Locul a stat gol câțiva ani înainte ca un nou grup să-l cumpere. Va trebui să faci niște săpături. Cine știe dacă noii proprietari au luat vechile înregistrări? Cred că ar putea să te pună în legătură cu foștii proprietari.”

„Rahat”, a declarat Mason. Un alt obstacol de viteză.

„Exact”, a fost de acord Kenner. I-a înmânat lui Mason dreptunghiul. „Încearcă asta.” Era o lupă. Mason a așezat fotografia pe masă și piesa de plastic de trei pe cinci de plastic direct deasupra ei. Imaginea a sărit în mărime și fețe mari și zâmbitoare au zâmbit la el. „Perfect”, a răsuflat el.

„Mai ușor decât să-mi pun și să-mi scot ochelarii de citit când sunt la birou”, a comentat Kenner. „Am încercat bifocali și i-am urât. Astea funcționează de minune.”

Mason a glisat dreptunghiul peste fotografie. Fețele granuloase apăreau și dispăreau pe măsură ce blocul se mișca.

„Dă înapoi”, a spus Ray, aplecându-se peste masă.

El a glisat blocul înapoi cu un centimetru și a observat un chip familiar în același moment în care Ray a exclamat: „Acolo!” *Carson Scott*.

Carson stătea în rândul din spate. Era mai înalt decât 90 la sută dintre ceilalți copii. Zâmbetul lui era la fel de distinctiv atunci ca și astăzi. *A fost săptămâna trecută.*

Ray s-a aplecat mai aproape în timp ce Mason îi studia pe băieții care stăteau cel mai aproape de Carson. „Acela este Joe Upton?”, a întrebat el, punând un deget pe bloc. Mason a studiat chipul tânăr. Toate imaginile mai vechi pe care le văzuse îl înfățișaseră pe Joe la o greutate mult mai mare.

„Cred că el este”, a afirmat Ray. „Uită-te la ochi și la forma nasului său.”

Mason a fost de acord. Joe stătea la trei persoane distanță de Carson, în rândul din spate. S-a uitat mai atent la băieții dintre ei, căutându-l pe Aaron King. L-a zărit în rândul următor din față. „Aaron e în rândul dinaintea lui Carson. Aceeași zonă generală, totuși.”

Unde este bărbatul din videoclipul magazinului?

A alunecat blocul până la extrema dreaptă și s-a oprit. Ultimul băiat din rând era cel mai înalt.

O furnicătură i-a început în stomac. „Ăsta e el.”

Ray s-a holbat și Zander a venit în jurul mesei pentru a studia imaginea. Ambii bărbați au început să dea din cap.

„E înalt”, a spus Zander. „La fel ca bărbatul de ieri. Și are aceeași față îngustă. Cred că s-ar putea să ai dreptate.”

„Acum, cum obținem un nume de familie?” a întrebat Mason. „Trebuie să existe un proces mai rapid decât să sperăm că vechile înregistrări ale taberei există.”

„Putem efectua o căutare pe toți Troy de pe listă”, a spus Zander. „Îi vom

elimina pe cei mai tineri, îi vom căuta pe cei care au murit sau s-au mutat în afara statului. Ar trebui să putem obține destul de repede fotografiile ale permiselor de conducere. Ne vom uita mai atent mai întâi la cei care sunt încă în zonă.”

„Căutarea pe Facebook ar putea fi chiar mai rapidă în ceea ce privește fotografiile”, a adăugat Kenner. „Nu v-ar veni să credeți ce postează oamenii pe paginile lor și ce lasă la vedere pentru oricine. Nu i-aș elimina automat pe consilieri. Există vreun Troy pe acea listă?”

„Unul”, a spus Mason. „Îl putem verifica împreună cu restul.”

„Ce zici de Laura King?” a sugerat Ray. „Nu erau ea și Aaron împreună în liceu? Sau cel puțin se cunoșteau? Poate își amintește de un tip pe nume Troy cu care Aaron ținea legătura.”

„Voi începe cu bazele noastre de date”, a spus Zander. „Mason, de ce nu o contactezi pe Laura King, iar Ray, tu faci căutarea pe Facebook.” S-a uitat la detectivul Kenner. „Te superi dacă folosim sala de conferințe pentru o vreme?”

„Dați-i drumul. O să mă uit și eu pe internet”, s-a oferit Kenner.

Zander și Ray și-au scos laptopurile, iar Mason a ieșit din cameră pentru a-și folosi telefonul și a o suna pe Laura King. A ținut fotografia celor trei victime în mână și a privit încruntat imaginea neclară a celui care spera că era Troy.

Ea a răspuns la al treilea apel. El s-a legitimat. „Încerc să aflu dacă Aaron ar fi avut un prieten în timpul sau chiar după liceu al cărui prenume era Troy. Ar fi împărtășit un interes comun pentru construcția de rachete, dar nu cred că a mers la aceeași școală.”

A existat o pauză lungă la celălalt capăt.

„Nu știu, domnule detectiv”, a spus ea încet. „Troy este un nume destul de comun, iar Aaron renunțase la chestia cu rachetele când terminase liceul. Agentul FBI a luat cutia cu anuarele vechi și amintirile despre rachete. Se pare că erau și niște fotografii acolo. Te-ai uitat la ele?”

Mason a făcut-o. De mai multe ori. „Nu aveau nume pe ele. Încercăm să aflăm numele de familie al unui pasionat de rachete pe nume Troy, pe care Aaron l-ar fi cunoscut într-o tabără de vară.”

„Nu mă pot gândi la nimeni”, a spus ea. „Îmi pare foarte rău.”

Au încheiat convorbirea, iar Mason și-a mușcat interiorul obrazului. O *fundătură*. Era un pic cam exagerat. Credea că era destul de rar ca prietenii din liceu să păstreze legătura. *Prietenii*? Sau ai evita o persoană cu care ai comis o crimă? La naiba. Ar sta cât mai departe posibil de un tip care știa asta despre el. Și nu avea cum să-l prezinte soției sau familiei sale. Sunând-o pe Laura King, lătra la copacul greșit.

Deci ce să faci cu oamenii pe care vrei să-i uiți? Se întoarse să verifice progresele lui Ray și Zander.

Ray scosese filmul original de la Fremont Bridge și filmul de la magazin pentru ca detectivul Kenner să le vadă. Împreună căutau fiecare Troy din listă prin social media.

„Oh, Doamne. Uite câți Troy Johnsons sunt pe Facebook”, a gemut Ray. „Hai să căutăm mai întâi numele mai puțin comune.”

„Laura King nu-și amintește niciun Troy”, a anunțat Mason. A scos un scaun și s-a așezat lângă Ray, studiindu-și ecranul. Ray tăia deja doi Troy de pe listă și pusese semne de întrebare pe alți doi. „Ce-i cu semnele de întrebare?”

„Înseamnă că nu pot vedea o fotografie. Fie au postat poze cu echipa lor sportivă preferată ca fotografie principală, fie un câine sau altceva. Nu au fost excluse”, răspunse Ray.

Ray a făcut clic pe un nume și o fotografie mică cu fața unui bărbat a apărut pe o fotografie mai mare cu un lanț muntos înzăpezit. Bărbatul era asiatic. „Mi-aș dori să fie atât de ușor de eliminat.” A trasat o linie printr-un alt nume și i-a dat informația lui Zander.

Fiecare linie se simțea ca un pas mai aproape de găsirea Avei.

Te rog, nu ne lăsa să ajungem prea târziu.

Nu voia să ia în considerare posibilitățile.

„Ce zici de asta?” Ray a deschis o poză cu un bărbat care stătea lângă un râu, ținând trei pești uriași la undiță. Fața lui era umbrită de marginea unei pălării, dar zâmbetul lui alb era uriaș.

Mason s-a holbat. „Nu-mi pot da seama. Pare înalt, dar nu e nimic cu care să-i compar înălțimea. Mai ai și alte poze?”

Ray a făcut câteva clicuri. „Nu. Nu sunt imagini cu oameni. Doar pescuit și chestii în aer liber.”

„Pune-l pe lista de posibilități.” Frustrat, Mason s-a întors la registrul crimelor de la moartea lui Colleen. A trecut la secțiunea despre autopsie, pregătindu-și stomacul să studieze fotografiile și să citească declarațiile lipsite de pasiune ale medicului legist.

Maxilarul i s-a încheștat în timp ce studia fotografiile. Colleen fusese arsă. Medicul legist teoretizase că ucigașul crezuse că poate elimina probele sau cadavrul prin foc. Este nevoie de foarte multă căldură pentru a arde un cadavru. Majoritatea oamenilor nu-și dau seama că o incinerare durează peste două ore la peste 14.000 de grade.

Adolescenții nu ar ști asta. Un adolescent ar putea crede că un simplu incendiu l-ar putea scăpa de toate problemele.

Răsfoia raportul de autopsie, căutând diagrama cu etichete de mână a rănilor lui Colleen, vrând să știe ce văzuse medicul legist pe spatele ei. Conturul crud al unei forme feminine era etichetat cu escoriații pe spate și pe partea din spate a picioarelor.

Nici o paloare în formă de margaretă.

Medicul legist a observat că se formase lividitate în extremitățile inferioare, concluzionând că fusese spânzurată la scurt timp după moarte. Nu zăcuse nemișcată într-un singur loc, ca victimele actuale. Mason se încruntă. Atunci de ce crease criminalul modelul margaretelor de pe spatele victimelor sale, dacă nu se potrivea cu nimic din moartea inițială? Căutând ceva care să se refere la margarete sau la un model similar, a parcurs rapid restul notițelor medicului legist.

Încheieturile lui Colleen fuseseră tăiate, dar cauza morții a fost atribuită strangulării. I se formaseră peteșii în ochi și osul hioid îi fusese rupt. Ambele sunt rezultate obișnuite ale strangulării.

A fost agresată sexual.

Dar de către cine?

De toți? De unul dintre ei? A scanat mai departe în raport. Medicul legist găsisse o singură probă de spermă.

Stomacul lui Mason se desfăcu un pic, ușurat că fata fusese scutită de umilirea a ceea ce ar fi putut fi un viol în grup.

Hristoase. A suferit viol, strangulare și arsuri, iar eu sunt mulțumit că a fost violată o singură dată?

El a scuturat din cap. În meseria asta, își lua ușurarea de unde o putea găsi. Uneori, victoriile minuscule împiedicau cazurile cele mai grave să-l distrugă.

Mostra de spermă? „ADN-ul din proba de spermă a fost introdus în sistem?” l-a întrebat Mason pe Kenner.

El a dat din cap. „Nu am obținut niciodată un rezultat. Am presupus că nu fusese prezentat niciodată un profil ADN de la violator în cadrul unei alte infracțiuni.”

Mason a făcut o grimasă. *Care dintre ei a violat-o?* Suspecții lor aveau un trecut destul de curat, cu excepția lui Derrick Snyder. Dar nici măcar crimele lui din trecut nu garantau că o mostră ADN fusese procesată. Sau introdusă corect. Sistemul nu era perfect.

El a continuat să citească. Colleen nu avusese călușul cu bile, dar avusese o piatră mare în gură. În dinții ei erau așchii proaspete, despre care se credea că fuseseră cauzate de plasarea pietrei sau de mușcătura ei. Mason se freca la ceafă, imaginându-și granulația aspră a pietrei pe molarii săi. Cât timp fusese conștientă? Raportul menționa că Colleen murise înainte de tăierea încheieturilor sau de încercarea de a o arde.

Încă două mici victorii de care Mason să se agațe.

Încercau să mascheze totul ca pe o sinucidere? Toate abuzurile diferite asupra corpului ei vorbeau de cineva panicat sau de un grup cu prea multe idei despre cum să-și acopere crima. În registrul crimelor nu se menționa că ar fi fost mai mult de un făptaș prezent. Citi ultimele note ale detectivului-șef, deducând că ei căutau un singur om.

Erau atât de departe de adevăr.

Dar cine ar fi crezut că această crimă odioasă ar fi fost comisă de un grup de elevi de liceu?

Capitolul 27

Zander asculta cu telefonul băgat între ureche și umăr, mângăind pe un carnețel, emoția crescându-i în stomac.

Unul dintre acestea trebuie să fie corect.

„Bine. Trimite-mi-l și pe e-mail”, i-a spus el agentului de la celălalt capăt al firului. A încheiat convorbirea și s-a întors spre cei trei bărbați din sala de conferințe a comitatului Yamhill. Detectivii Kenner și Ray îl priveau cu un optimism precaut, dar Mason părea încordat de îngrijorare. Bărbatul o ascundea bine, dar dacă Zander era pe jumătate nebun de îngrijorare pentru Ava, atunci Mason era triplu.

„Avem două piste bune de la Troy de pe lista cu tabăra. Amândoi acești tipi au treizeci și cinci de ani, au o lungă istorie de trai în această zonă, au peste un metru optzeci înălțime, au camioane albe și dețin proprietăți rurale.”

„Da!” Ray a dat un pumn în aer.

„Îmi trimite prin e-mail pozele lor de înmatriculare.”

„Care sunt numele lor?” a întrebat Mason.

Zander s-a uitat la lista lui. „Troy Johnson și Troy Beadle.”

Ceilalți trei bărbați s-au întors la ecranul laptopului unde confruntaseră numele cu fotografiile de pe Facebook. „Știm deja că sunt prea mulți Johnsons pentru a-l localiza pe cel potrivit”, a mormăit Ray. „Hai să ne uităm la Beadle.” A bătut în tastatură, iar Zander s-a întors să se uite la ecran.

„Nicio fotografie personală”, a spus Mason sumbru. „Se pare că e un iubitor de fotografii din natură. Râuri blestemate și apusuri de soare. Ray îl marcase cu un semn de întrebare”.

Telefonul lui Zander a bâzâit când a primit un e-mail. A deschis atașamentele și a studiat fotografiile de licență. Mason s-a apropiat și s-a uitat la ecran.

„Ar putea fi oricare dintre tipii ăștia, din ce am văzut azi pe filmare”, a spus el după un moment. „Nu pot exclude niciunul”.

Zander a fost de acord și le-a pasat telefonul lui Ray și detectivului Kenner. Unul dintre bărbați era aproape chel pe deasupra, dar amândoi aveau

o formă îngustă a feței. Nici Zander nu vedea cum să elimine unul dintre ei.

„Amândoi au furgonete albe?” a întrebat Ray. „Asta e o coincidență.”

„Beadle deține două. Este zugrav de case, așa că are sens. Johnson deține un mic atelier de reparat motociclete. Din nou, deținerea unei dubițe are sens pentru a putea transporta piesele. Beadle locuiește spre Scappoose, iar Johnson locuiește în cealaltă parte a zonei Portland, lângă Sandy. Beadle deține trei acri, iar Johnson deține un teren de două acri.”

„Deci amândoi lucrează în profesii mai degrabă solitare”, a spus Mason. „Și amândoi au proprietăți. Agentul special Euzent a spus că ar avea un loc unde și-ar putea ține victimele. Iar profesiile solitare nu mă surprind. Colegii observă când ești plecat. Dacă lucrezi pentru tine, îți stabilești singur programul și faci ce vrei. În mintea mea, ambele se încadrează în profil.”

„Familii?” A întrebat Kenner.

„Amândoi divorțați.”

„Arestări?”

„Niciuna.”

„Și ambele locații funcționează”, a observat Ray. „Ambele se află la distanță cu mașina de podurile unde am găsit cadavrele. Locația Sandy este evident mai aproape de Podul Zeilor, în timp ce locația Scappoose este mai aproape de podul Vernonia. Iar Carson Scott a fost găsit chiar în centru. Mă întreb ce pod a ales pentru următoarea sa victimă.”

„Trebuie să vizităm ambele case. În seara asta”, a afirmat Mason, uitându-se la ceasul de pe perete, agitându-se de parcă ar fi băut o duzină de cești de cafea. „Nu-mi pasă dacă e ora zece. Tipului ăstuia îi place să viziteze podurile în miez de noapte și știm că are două victime. Trebuie să plecăm acum.”

„De acord”, a spus Zander. „Lucrăm cu șerifii din Clackamas County și Columbia County pentru a trimite imediat mașini la ambele scene. Ei au ordin să se instaleze în afara proprietăților și să nu intre până nu ajungem noi acolo.

Nu vreau ca polițiștii din comitat să se grăbească să intre fără să fim noi acolo. Am activat echipele noastre SWAT. Ar trebui să fie pe ambele scene într-o oră. Locațiile împrăștiate le fac un pic cam departe pentru a ajunge la

ele.”

„Vreau să o iau pe cea din Scappoose”, a declarat Mason, studiind din nou fotografiile permiselor de conducere. „Am un presentiment în legătură cu el.”

„Voi merge la Sandy”, a fost de acord Zander. „Ray?”

„Scappoose”, a răspuns el prompt.

Zander a dat din cap. Un sentiment ciudat de teamă trecu prin el. Nu-i plăcea să-și despartă grupul, dar avea sens să acopere ambele locații simultan, deoarece timpul trecea. Nu avea o presimțire despre niciunul dintre suspecți, dar înțelegea nevoia lui Mason de a-l investiga pe cel care rezona cu el. Trebuiau să găsească criminalul în seara asta.

„Ei bine, la naiba”, a spus Kenner, părând enervat. „Aș merge și eu cu tine, dar nu am niciun motiv să fiu acolo. La naiba! Aș vrea să o pun pe asta la punct”. Omul se încruntă și Zander îl compătimi. Era nasol să te retragi când o anchetă devenea brusc fierbinte. Iar pista asta cu ucigașul de pe pod era fierbinte.

Mason i-a strâns mâna. „Vei fi primul care va afla ce vom găsi.”

„Cineva ar face bine să mă țină la curent. Acum nu am să dorm toată noaptea.”

„Am trimis alerte către fiecare comitat și oraș din zonă să fie cu ochii pe podurile lor în seara asta și mâine seară. Cred că va încerca să lase un cadavru. Dacă avem noroc, nu știe că Ava e în poliție. Să sperăm că el crede că noi credem că o femeie a fost răpită și că nu am făcut legătura cu ucigașul de pe pod. Știe toată lumea unde se duce?” a întrebat Zander.

„Da”, a răspuns Mason. „Să mergem să o luăm pe Ava.” I-a ținut privirea lui Zander. „Unul dintre noi o va găsi în seara asta. Știu asta.”

Zander a zărit prima lumină de speranță în ochii lui Mason. S-a rugat ca detectivul să aibă dreptate.

Mason și-a oprit mașina în spatele poliției din Columbia County. O mașină a districtului stătea de o parte și de alta a unei alei de acces pe drumul rural îngust. Era trecut de unsprezece P.M. și ploaia începuse din nou. Mersese cu accelerația la podea aproape tot drumul de la biroul șerifului. Conducerea pe cel mai drept drum posibil însemnase mult timp pe drumuri de țară neiluminate și întortocheate. Ray petrecuse cea mai mare parte a timpului la telefon, adunând toate informațiile posibile despre suspectul lor și transmițându-le lui Mason. Citise chiar și cele șase recenzii Yelp despre Beadle Painting.

Clienții erau foarte mulțumiți de Beadle Painting. Dar era el ucigașul lor din pod?

„La zi cu plata impozitelor pe proprietate”, murmurase Ray. „Nimeni nu poate găsi alte fotografii ale lui pe internet. Mi se pare suspicios.”

„Eu nu am poze cu mine pe internet”, a declarat Mason.

„Ai căutat?”, a întrebat Ray.

„Nu, dar nu am pus nimic.”

Ray a bătut pe telefonul său. „Dacă mă uit pe Google, sunt o jumătate de duzină de poze cu tine de la conferința de presă de la Crăciun.”

Mason aproape că a ieșit de pe șosea. „Ce?”

„Și mai multe din cazul Coed Hunter. Hei, iată una cu noi doi!” I-a întins telefonul lui Mason.

„Iisuse Hristoase. Nu-mi arăta în timp ce conduc. Cum scap de astea?”

„Habar n-am.”

Mason și-a scos pozele din cap când a ieșit din mașină, lăsând farurile aprinse în întuneric. A luat o jachetă grea de pe bancheta din spate, înjurând ploaia. Cei doi adjuncți se îndreptau spre el, iar el a aruncat o privire în jur. Zona era izolată. Nimic altceva decât brazi. Ar fi trecut direct pe lângă alee dacă nu ar fi fost prezente mașinile districtului. Două mici reflectoare roșii pe stâlpi de metal marcau marginile aleii. Dacă ai fi ratat curba, ai fi ajuns în șanțul de drenaj de-a lungul drumului. A privit în jos pe alee. Se curba în pădure și dispărea. Nu se vedea nicio clădire.

Nici o echipă SWAT a FBI-ului încă.

La naiba.

Adjuncții s-au apropiat, cu lanternele luminându-i pe Mason și Ray, cu un echipament de ploaie din plastic transparent acoperindu-le uniforme și pălăriile, și s-au prezentat. „Suntem aici de patruzeci și cinci de minute”, a spus cel mai înalt. „Nimeni nu a venit sau nu a plecat”.

„Ați urcat pe alee?” a întrebat Mason.

Adjuncții s-au uitat unul la celălalt. „Ni s-a spus să nu o facem. Ni s-a spus să așteptăm FBI-ul - ei nu au spus nimic despre implicarea OSP.”

Mason a făcut o grimasă. „Forța operativă. Suntem implicați cu FBI-ul în acest caz.” S-a uitat la Ray. „Cât de departe este echipa lor SWAT?”

„Ei spun că mai durează cel puțin douăzeci de minute.”

„Zander a ajuns deja la cealaltă locație?”

„Nu încă.”

Mason s-a gândit că drumul lui Zander era un pic mai lung, dar cel puțin o parte din el ar fi fost pe autostradă.

Cei patru bărbați s-au uitat unul la celălalt.

„Ce vă așteptați să găsiți acolo sus?” a întrebat al doilea adjunct.

Îi amintea lui Mason de un Jack Black slab.

„Nu sunt sigur. Fie vom trezi un zugrav harnic care plănuiește să fie pe un șantier la șapte dimineața, fie îl vom găsi pe Ucigașul Podului cu ultimele sale victime.”

„Sfinte Sisoe!” Jack Black a făcut un pas în spate. „Nu ne-au spus nimic. Ultima dată când am stat pe o casă și am așteptat FBI-ul, a fost pentru un tip care vindea videoclipuri porno cu copii la mâna a doua pe internet. I-au bătut la ușă, iar el a ieșit cu coada între picioare. Un laș bolnav”.

În lumina slabă și în ploaie, Mason putea vedea entuziasmul din ochii adjunctilor. „Vom aștepta până când SWAT ajunge aici”, le-a spus el bărbaților. Lângă el, Ray își târșăia picioarele. Mason s-a uitat la el. „Ce?”

Ray s-a uitat în sus pe alee. „Am putea arunca o privire. Am harta Google a zonei. Știu unde sunt casa și cele două anexe. Este una aproape de alee, imediat după curba aceea, apoi casa și apoi o clădire mare, mai în spate, în spatele casei.”

Mason se holba la el, adrenalina bubuindu-i în cap.

Doar privește.

Dacă Ava nu e aici, trebuie să ajungem la Sandy și să ne întâlnim cu Zander.

„La naiba”, a mormăit Mason. S-a uitat la adjuncți. „Ați mai fost aici? Vreun apel către acest loc?”

„Niciunul. Complet liniștit. Suntem chemați la un loc aflat la aproximativ 800 de metri de aici cel puțin o dată pe lună, dar tipul ăsta nu a scos un sunet.”

Mason s-a uitat din nou pe alee. O strălucire slabă în jurul curbei i-a spus că proprietatea avea cel puțin ceva iluminat. „Bine.” A arătat spre Jack Black. „Tu vii cu noi și amicul tău poate aștepta FBI-ul. Urechile și ochii deschiși.” A ridicat o sprânceană spre Ray, care a rânjit, știind că a plantat ideea în creierul lui Mason.

„Nu strică să facem o recunoaștere rapidă”, a spus Mason. „Poți să-ți stingi puțin lanterna? Noi le luăm pe ale noastre, dar le lăsăm stinse pentru moment.” Adjunctul și-a pus degetele pe fața lanternei, reducând puterea acesteia cu 75 la sută.

Cei trei au urcat cu greu pe aleea de pământ bătătorit. Pietrișul scârțâia ocazional sub picioarele lor, dar pădurea era în mare parte tăcută. Ploaia cădea într-o ceață densă care îmbiba totul fără zgomotul unei furtuni puternice. Lumina slabă a ajutorului de șerif le arăta unde să își pună picioarele. Mason își dorea ca luna să fie afară.

Ascultând și urmărind cu atenție, s-au mutat la marginea aleii în timp ce aceasta se curba și îi aducea în fața clădirilor. Adjunctul își stinse lumina. Rezumatul lui Ray fusese corect. Un reflector deasupra ușii primei anexe lumina zona, iar o casă mică în stil ranch se afla la cincizeci de metri distanță. Trei lumini de exterior palide străluceau din casă. Mason s-a îndreptat spre anexă și a coborât pe partea dinspre casă. A pășit spre o fereastră și s-a uitat înăuntru. Adjunctul și-a aprins lanterna și a luminat interiorul. Un tractor John Deere, cel puțin cincizeci de găleți mari de vopsea albă în rânduri ordonate și o duzină de scări umpleau clădirea.

Nu era Ava.

Mason s-a uitat cu atenție, căutând dulapuri sau orice alt loc în care să se ascundă o persoană.

„Pare liber”, a spus adjunctul.

S-au deplasat spre capătul clădirii și au aruncat o privire în jur, observând casa. Era liniște. Mason s-a întrebat dacă anexa din spatele casei era folosită ca garaj, unde Beadle își parcase cele două furgonete comerciale. I-a făcut semn adjunctului să aprindă lumina sa slabă pe terenul dintre casă și clădirea în care se afla tractorul. Pământul era aplatizat de urmele de cauciucuri care duceau spre spatele casei și a doua anexă. „Hai să ne uităm în a doua clădire.”

„O să verificăm casa?”, a șoptit adjunctul.

Mason a tras aer în piept. „Cred că vom aștepta echipa SWAT a FBI-ului. Dacă putem curăța dependențele, ar trebui să fie suficient.”

Îi venea să meargă să bată la ușă și să sune la sonerie de zeci de ori.

Cineva urma să fie furios pe el pentru că intrase pe proprietate fără să aștepte echipa SWAT. Nu avea nevoie să își forțeze norocul. Conflictul se războia în el. *Dacă următoarele cinci minute înseamnă că Ava trăiește sau moare?* A tras aer în piept. Ar putea fi în cealaltă anexă; el nu-și învârtea degetele.

Rămânând la marginea pădurii, s-au îndreptat spre partea din spate a proprietății. A doua magazie era puțin mai mică decât prima, dar avea același reflector luminos deasupra ușii principale. Au zărit o dubiță albă parcată lângă el.

Bătăile inimii i-au sărit în sus la vederea dubiței. „Seamănă cu videoclipul?” i-a șoptit lui Ray.

Ray s-a încruntat și a scuturat din cap. „Nu-mi pot da seama. Lumina nu iluminează partea din față. Caroseria arată bine.”

Șopronul din spatele casei nu avea nicio fereastră prin care să tragă cu ochiul. Mason a condus grupul, păstrându-se chiar în interiorul liniei de copaci a pădurii din jur, învârtindu-se în cerc la aproximativ zece metri de spatele magaziei mai mici. Tot nicio fereastră. Au mers mai departe. Nici cealaltă parte a magaziei nu oferea o cale de a se uita înăuntru. Ar fi trebuit să folosească ușa.

„Rahat”, a mormăit Mason. Cei trei au ieșit din pădure. Șopronul era acum între ei și orice vedere a casei. S-au apropiat și au văzut bine dubița.

„Arată la fel”, a spus Ray. „Aceeși marcă și model pe care le-am văzut”. Și-a strâns mâinile și s-a uitat pe geam. „Nu pot vedea în spate. E prea întuneric. Sunt o mulțime de hârtii pe bord și pe podea. Niște materiale de pictură.”

Inima lui Mason a început să se scufunde. *Suntem în locul greșit?*

S-a apropiat de magazie, și-a sprijinit o ureche de ea și și-a ținut respirația timp de zece secunde.

Tăcere.

„Trebuie să ne uităm înăuntru. Rămâi aici până verific eu ușa.” Îmbrățișând partea laterală a clădirii în întuneric, a înaintat ușor și s-a uitat după colț și în lumina puternică a reflectoarelor. Ușa avea atât un zăvor, cât și un lacăt uriaș suspendat.

Ce era încuiat înăuntru? Pulverizatoare de vopsea? O altă dubiță? Ava?

S-a mutat înapoi la Ray și la adjunct. „Are o încuietore mare. Fără tăietori de șuruburi, nu intrăm.”

„Am tăietori de șuruburi”, a spus adjunctul în același timp în care Ray a răspuns: ”Trebuie să așteptăm echipa SWAT.”

Mason a dat din cap. „E timpul să așteptăm.” S-a întors și a privit casa tăcută. „Nu pare să aibă subsol și niciuna dintre ferestre nu este acoperită. Nu cred că se ascunde ceva în acea casă. Aceasta este singura clădire în care se pare că ar putea fi ascuns ceva.”

Stația de emisie-recepție a adjunctului a răsunat în liniște. „FBI-ul este aici.”

Cei trei s-au uitat la casa aflată la zece metri distanță. „Să ne întoarcem.” Au alergat în tăcere înapoi pe drumul pe care veniseră, încercând să vadă la lumina unei singure lanterne slabe.

„Tu ce crezi?” Ray a suflat încet către Mason.

„Nu cred că e cineva aici”, a spus Mason. „Sper că Zander are mai mult noroc decât noi.”

Cincisprezece minute mai târziu, echipa SWAT constatare că casa și ambele magazine erau goale. Sunaseră la soneria de la casă și ascultaseră zgomotele din interior cu ajutorul unui echipament auditiv special pe care Mason îl voia pentru OSP. O simplă lovitură la ușă a deschis-o și casa a fost eliberată în câteva minute, în timp ce lunetiștii supravegheau ambele magazine.

Apoi au tăiat lacătul de la prima magazie și au examinat John Deere-ul. Când au ajuns la a doua magazie, au chemat detectivii după ce au constatat că nu era nimeni de față.

Ray și Mason au urcat din nou pe alee, de data aceasta împreună cu agentul special Parek, care însoțise echipa SWAT din Portland. Parek lucrase la centrul de comandă pentru cazul ucigașului de pe pod și participase la toate ședințele de informare cu Mason și Ray. Când alergaseră pe aleea de la proprietate, Parek le aruncase o privire ciudată, dar se abținuse de la comentarii în timp ce echipa SWAT se organiza.

Liderul echipei SWAT făcu un gest spre interiorul celei de-a doua magazine. „Se pare că cineva a fost ocupat acolo”.

Mason, Ray și Parek s-au uitat înăuntru și au încremenit.

„Mai bine ai chema o echipă de criminaliști”, a mormăit Mason către Parek. „Ray, sună-l pe Zander. Spune-i că am găsit aur.”

Nu era nimeni în magazie, dar un inel metalic cu diametrul de aproximativ un metru, în formă de margaretă, se afla în centrul podelei. Un buchet mic de margarete adevărate se afla lângă el. Părul acoperea podeaua, lângă o grupare ciudată de placaj și pereți de doi metri.

Mason s-a uitat lung la părul de la capătul placajului cel mai aproape de ușă. Era tot scurt și castaniu. Ca și cum cineva s-ar fi întins pe lemn atunci când i-ar fi fost ras capul. Privirea lui a călătorit spre piciorul placajului. Mai mult păr pe podea.

Dar de data asta era lung și de culoarea Avei.

S-a învârtit, împingându-l pe Ray din drum, și a făcut trei pași clătinân-

du-se, gâfâind și încercând să-și țină conținutul stomacului. S-a aplecat, cu mâinile sprijinite pe coapse și capul atârnat.

Nu pot fi sigur că e al ei.

Își putea simți degetele trecându-i prin păr. I-ar fi recunoscut părul oriunde.

„Mason?” Ray a vorbit în spatele lui. „Ești bine?”

„Da”, a cârâit el. „Dă-mi un minut.” A respirat greu pe nas de câteva ori și s-a îndreptat. „Ea a fost aici. A dus-o undeva. Asta înseamnă că e pregătit pentru pasul următor.”

„Nu știi asta”, a afirmat Ray cu fermitate.

„Anunță asta. Toată lumea trebuie să fie atentă la podurile din comunitățile lor. *Toată lumea.*”

„Parek tocmai a făcut un alt apel pentru a face asta. Am trimis deja o alertă, așa că toată lumea știe că se întâmplă ceva.”

„Trebuie să mai arunc o privire”, a spus Mason ferm, îndreptându-se înapoi spre șopron.

„Poftim.” Ray i-a întins o pereche de cizme. Se încălțase deja cu o pereche. Mason și-a acoperit cizmele, recunoscător că nu trebuia să alerge înapoi la rezerva din portbagaj. Parek pășea la câțiva metri distanță, vorbind serios la telefon. Mason și Ray au pășit în magazie.

„Este camera lui de tortură”, a spus Mason. „Uite. Îi leagă aici.” Sub masa improvizată din placaj erau câteva găleți mari de vopsea. Înăuntru, Mason a zărit bandă adezivă și căptușeala pe care o văzuse la încheieturile celorlalte victime. Banda chirurgicală, foarfece și prosoape umede umpleau celelalte găleți. Unele erau stropite cu sânge.

„Iată ce a provocat albirea de pe spatele lor”, a spus Ray, ghemuindu-se pentru a se uita mai de aproape la margareta de metal. „Nu știu dacă a avut suficient timp pentru a obține un model de data asta. Cât timp a spus doctorul Rutledge că i-a luat lividității să se fixeze?”

„Nu-mi amintesc”, a spus Mason. „Se pare că trebuia să dureze destul de mult.”

„Ar fi trebuit să ucidă...” Ray s-a întrerupt și și-a trântit gura închisă.

Mason i-a aruncat o privire cruntă. „I-a ucis imediat. Știu. Și dacă nu are un alt inel, nu putea să-l pună pe amândoi.”

„Și există o singură masă. Am avut sentimentul că nu lucrează atât de repede. Pentru ce crezi că sunt margaretele adevărate? El are inelul de metal care arată ca o margaretă și acum cele adevărate?”

„Nu este cunoscută ca o floare a morții?” a întrebat Mason, neștiind de unde memoria lui scosese asocierea.

Fața lui Ray s-a luminat și apoi a căzut pe măsură ce se gândea la afirmație. „Îmi sună cunoscut.”

Mason a dat din cap și s-a uitat mai atent la părul lung de la celălalt capăt al mesei. Încă semăna cu culoarea și textura Avei. Dar nu era foarte mult din el. A studiat masa. De ce era părul ei e la un capăt diferit de părul scurt? Masa avea stâlpi la celălalt capăt despre care el a presupus că erau pentru a sprijini brațele. Nu avea sens ca părul Avei să fie la acest capăt. *Doar dacă ea nu era pe masă.* O mică scânteie de speranță a înflorit în pieptul lui. *Nu e aproape deloc sânge proaspăt. Nici pe departe cantitatea la care m-aș aștepta de la tăierea încheieturilor cuiva.*

A verificat cu atenție podeaua. Camera era goală, cu excepția uneltelor de tortură din centrul încăperii. A descoperit că izolația din jurul ușii fusese înlocuită. Cineva o smulsese anterior. *Încerca să scape?* Își lăsase ucigașul de pe pod victimele să fie libere aici? Sau una se eliberase din legături și încercase să scape?

Ava.

Dacă cineva putea să gândească sau să vorbească pentru a ieși dintr-o situație dificilă, ea era aceea. Avea pregătirea și creierul necesare pentru a analiza ce gândea răpitorul ei și pentru a folosi asta în avantajul ei.

Dacă putea vorbi cu el. Și dacă era încăluzată?

Într-un colț, cineva rupsese izolația. Era o grămadă mică pe podea, iar el a văzut că fusese smulsă dintr-o zonă joasă de pe perete. Ca și cum cineva ar fi stat cu mâinile legate la spate și ar fi smuls izolația. S-a ghemuit și s-a uitat mai de aproape.

Strălucitoare.

A scos un stilou din buzunar, a dat grămada de izolație la o parte și a simțit cum inima îi bate în gât. Ava nu purta prea multe bijuterii. În principal cercei conservatori și un colier ocazional. Dar purta adesea un inel argintiu cu un desen în formă de ciulin derulat, iar acesta era pe podea, în fața lui. Ea îi spusese că era o copie a unui inel dintr-un roman preferat. Ceva scoțian.

Stătuse într-un colț. Pentru o perioadă de timp. Suficient cât să rupă izolația și să lase un semn că a fost acolo. Sperase ea că el va fi cel care îl va găsi?

Mason răsuflă un pic mai ușor.

Poate că ea nu ajunsese la masă. „Ce ai găsit?” A întrebat Ray.

Nu putea vorbi, așa că a ieșit din raza vizuală a lui Ray și i-a indicat gramada și inelul.

„Ăsta e al Avei?” Emoția i-a ridicat vocea lui Ray.

Mason a dat din cap. „Sper că a stat aici în cea mai mare parte a timpului.” A scormonit peretele de izolație cu stiloul, căutând orice altceva ar fi putut ea băga în perete sau lăsa în urmă. Un fir de păr lung și rătăcit era prins în izolație. Și-a lăsat privirea să se plimbe pe covorul din colț, sperând să găsească vreun semn sau mesaj. Se dădu încet înapoi din colț, observând că Ray făcea aceeași examinare a restului podelei și pereților.

Nu exista niciun alt semn că Ava ar fi fost acolo. Gaura din măruntaiele lui se sfâșiase și mai mult în timp ce stătea deasupra șuvițelor lungi de lângă masă. Îi venea să ia câteva și să le bage în buzunar. S-a uitat cu vinovăție la Ray și a descoperit că era urmărit. Expresia lui Ray arăta că știa exact la ce se gândea Mason.

„Îmi pare rău, omule”, a spus Ray cu durere în ochi. Mason s-a uitat în altă parte. Ura compasiunea.

„Hei!” Parek a apărut la ușa magaziei. „Am reperat un pod.”

Capitolul 28

Ava stătea pe pod, cu spatele sprijinit de roata dubitei, în timp ce îl privea pe Troy cum lucra la funiile din jurul gâtului lui Derrick. Drumul până la pod nu fusese atât de lung, dar era întuneric și ea nu știa sigur unde se afla. Podul cu două benzi se întindea peste un corp de apă îngust. Pe o parte putea vedea câteva case plutitoare și ceea ce păreau a fi garaje plutitoare pentru bărci. Pe cealaltă parte era un doc pentru bărci. Niciun om.

Troy parcase dubița peste cele două benzi, creând un blocaj eficient pentru orice trafic. O mașină mică putea să o ocolească, dar orice persoană sănătoasă la cap ar fi întrebat de ce podul era blocat. Din partea ei din dubiță, terenul de dincolo de pod se întindea. Putea distinge cu ușurință crânguri de copaci și dealuri îndepărtate. S-a deplasat spre partea din spate a dubitei și a aruncat o privire în jur. Terenul de la celălalt capăt al podului cobora brusc în dealuri împădurite.

„Nu mișca!” a strigat Troy la ea, având mâinile ocupate cu Derrick.

Ea s-a mutat înapoi în poziția ei de lângă roata din față. Troy răspunsese la câteva dintre întrebările ei, dar unele îi stârniseră priviri confuze. Părea să creadă că ea ar trebui să știe exact ce face și de ce. Devenise agitat când ea îi ceruse să îl lase pe Derrick să plece.

„Asta e ceea ce ai vrut”, răspunse el, cu o expresie uimită pe față care se transformase rapid în furie, amintindu-i de Hulk. „Tu mi-ai spus să fac asta!” Ava îl liniștise rapid, dar apoi se temea să nu pună întrebarea greșită. Nu avea nevoie ca el să fie furios și acum se gândea bine înainte să vorbească.

„Unde suntem?”, a întrebat ea cu o voce joasă.

Troy a aruncat o privire în sus. Îl avea pe Derrick pe burtă, pe unul dintre trotuarele ridicate care aliniaseră ambele părți ale podului, ținându-l cu un genunchi în spate în timp ce el lega frânghia. Fixase deja un capăt al frânghiei de gardul metalic care se întindea de-a lungul podului. Derrick scâncea, sufocându-se adesea în spatele călușului. „Acesta este podul spre Insula Sauvie.”

Ava a dat din cap. Ajunsese o dată cu mașina pe insula aflată în râul

Columbia, la zece mile vest de Portland. Avea prieteni care se lăudau cu plajele, locurile pentru bicicliști și produsele proaspete disponibile pe această insulă mică. Își amintea de fermele rurale, de drumurile înguste și de podul unic care ducea la acel colț de paradis. Părea ireal că o zonă atât de liniștită exista atât de aproape de marele oraș. Nu știa dacă există vreo secție de poliție în apropiere.

Troy alesese un pod foarte liniștit pentru această victimă. Când s-a uitat în jurul părții din față a dubitei, și-a dat seama că vehiculele care treceau pe lângă pod pe autostrada de țară nu ar fi observat dubița. Culmea blândă a podului le oferea o oarecare protecție vizuală. Cineva ar fi trebuit să vireze pe pod sau să privească atent de pe autostradă pentru a o observa. Era miez de noapte; traficul era redus.

Privea spre insulă. Ar putea să fugă? A respins imediat ideea. Mâinile îi erau încă legate și simțul echilibrului i-ar fi fost grav afectat. O durere ascuțită îi ricoșa din partea superioară a brațului până la creier dacă se mișca cum trebuie.

Fizic era depășită.

Rămânea mental. Și încerca cu disperare să-și păstreze inteligența ascuțită. Era epuizată și cu creierul amortit de când îl urmărise pe Troy torturându-l pe Derrick. El nu o lăsase să se uite în altă parte. De fiecare dată când ea își ferea ochii, el țipa să se uite.

Când o băgase în dubă, îi trecuse o mână prin păr și își ceruse scuze că i-l tăiasse. Trecerile de la adorație la furie din ochii lui erau terifiante.

Cine era Colleen?

Își dăduse seama că Troy avea misiunea de a o răzbuna pe Colleen, dar de ce credea el că Ava era ea? Ea trebuie să semene cu Colleen, iar el o numise pe Jayne „falsa Colleen”. Dar unde era cea adevărată?

În niciun caz nu ar fi recunoscut că nu era Colleen. Ar fi legat-o ca pe Derrick și i-ar fi înfășurat și un ștreang în jurul gâtului. Bidonul de benzină stătea la câțiva metri distanță, atrăgându-i privirea mai des decât îi plăcea. Care erau planurile lui? Avea de gând să-l stropească pe Derrick și să-l aprindă? Înainte sau după ce îl spânzura?

Partea de polițist din creierul ei se întreba de ce Troy se abătuse de la modelul său și nu-i tăiasse venele lui Derrick. Începuse să se prăbușească? Sau rugămintele ei îl făcuseră să-și schimbe planul? Oare Colleen fusese martoră la celelalte crime și îl încurajase?

Mulțumit de munca sa la nod, Troy s-a ridicat și a luat bidonul de benzină. A desfăcut capacul și a început să toarne conținutul peste picioarele lui Derrick. Derrick a țipat în spatele călușului.

„Nu!” a strigat Ava, aplecându-se în față ca și cum l-ar fi putut opri. „Nu! Te rog, nu!” Frica i-a pompat prin mușchi, iar ea s-a chinuit să se ridice.

Nu-i da foc!

S-a ridicat în genunchi și s-a împins pe un picior când Troy s-a oprit din turnat și s-a întors spre ea.

„Stai jos!” Fața i s-a contorsionat, devenind o mască malefică. „Asta trebuie să se facă!”

Ava s-a întors în genunchi, dar a implorat în direcția lui. „Nu-l arde! Nu vreau să o faci!”

„Ba da, ba da, vrei. Am rezolvat-o deja”. El a continuat să toarne și mirosul a plesnit-o pe Ava în față, făcându-i nasul și ochii să o usture. I-a udat spatele și capul lui Derrick, în timp ce benzina se revărsa de pe bărbat și se împrăștia pe jos. Râuri mici curgeau din cadavru și umpleau crăpăturile din beton. A lăsat bidonul jos și a căutat în buzunar.

„Nuuuu!” Ava a țipat la el, năpustindu-se spre el în genunchi.

„Taci din gură!”

Troy se săturase de gura lui Colleen. Elaboraseră fiecare detaliu al planului de a-i pedepsi pe ceilalți, iar acum ea se răzgândea? El fusese de acord să nu-i taie venele lui Rick și, din cauza asta, a trebuit să se ocupe de plânsul și zbaterea lui Rick. Să spânzuri un cadavru era mult mai ușor decât să spânzuri unul viu. De când apăruse în persoană, Colleen făcuse totul mai dificil.

El făcu un pas amenințător în direcția ei, iar ea se rezemă de dubiță,

strângându-și buzele. Fața i s-a înceteșat și s-a înclinat, iar el s-a frecat la ochiul drept, încercând să o readucă în centrul atenției. „Lasă-mă să termin asta!”

„Nu-l arde”, l-a îndemnat ea din nou, cu vocea coborâtă de data asta, înfășurându-și sunetul în jurul părții din mintea lui care o dorea de prea mulți ani. Ea fusese întotdeauna femeia lui ideală. Când a dat ieri peste ea, aproape că a plâns.

În sfârșit o avea.

Dar ea nu se purta ca ea însăși.

El a clipit, iar fața ei s-a îndreptat. „Nu am de gând să-l ard încă.” Trebuia să-l ducă mai întâi pe Rick peste marginea podului. Nu putea mișca un corp în flăcări. S-a îndreptat spre partea din spate a dubitei, a deschis ușile portbagajului și a scos o bucată mare de placaj. A sprijinit-o de balustrada podului, făcând o rampă. Rick a văzut ce se întâmplă și a început să se zvârcolească. Troy stătea nemișcat și îl privea. Omul era patetic. Cu gleznelor și încheieturile legate, se putea mișca cam câțiva centimetri la un moment dat. Credea că poate scăpa? Era legat de balustradă. S-ar fi sufocat pe jos dacă mergea mai departe.

Troy s-a aplecat și l-a târât pe Rick până la piciorul placajului. A împins și a tras, rostogolindu-l pe bărbat câțiva metri mai sus pe rampă. A făcut o pauză pentru a-și trage răsuflarea, sprijinind corpul lui Rick de al său și blestemându-se pentru că și-a schimbat planurile, pentru că i-a permis lui Colleen să îl influențeze. S-a uitat înapoi la Colleen și a sărit când i-a întâlnit privirea.

Ea se afla chiar în spatele lui.

Ea l-a lovit cu piciorul în partea din spate a genunchiului, iar Rick a alunecat pe rampă. Troy s-a năpustit asupra ei în timp ce încerca să îl țină pe Rick pe loc cu o mână. Ea a sărit în spate din raza lui de acțiune, dar nu a mers mai departe, văzând lupta lui de a-l ține pe Rick pe loc.

„Lasă-l jos”, a implorat ea. „M-am răzgândit.”

„Nu!” Troy s-a deplasat și l-a tras pe Rick pe jumătate înapoi pe rampă. „Trebuie să plătească pentru ce ți-a făcut!”

„L-am iertat”, a implorat Colleen. „Acum dezleagă-ne pe amândoi.”

„Nu.”

Colleen a sărit la balustrada podului, iar mâinile lui Troy s-au răcit. Ea a pășit cu stângăcie pe prima bară din balustrada cu trei bare. S-a uitat în jos la apă și a respirat adânc. „O să sar dacă nu-i dai drumul.”

Troy s-a holbat. Nu se putea mișca. Colleen nu putea muri; se întorsese în sfârșit.

„Nu”, a ordonat el. „Nu vrei să faci asta pentru o bucată de rahat ca asta. El nu merită asta. Ți amintești cum te-a rănit?”

„Da, m-a rănit, dar uciderea lui nu rezolvă nimic.”

Furia l-a cuprins. „Aici era vorba doar de a rezolva asta! Mi-ai spus că vom fi amândoi împăcați dacă fac asta! Sunt în agonie de ani de zile din cauza a ceea ce am văzut că ți s-a întâmplat. Nu am făcut nimic pentru a opri asta!”

„Acum o poți opri. Mă poți opri să mor din nou. Asta e șansa ta.” Ea a ridicat un picior până la a doua balustradă, echilibrându-și șoldurile pe balustrada de sus. Cea mai mică mișcare a greutatei ei ar fi trimis-o peste margine.

Troy s-a uitat în jos la apă. Podul nu era la fel de înalt ca celelalte pe care le folosisese. Ea ar fi supraviețuit cu ușurință căderii, dar cum ar fi înnotat cu mâinile legate? Dacă căderea o lăsa inconștientă? L-a lăsat pe Rick să alunece câțiva centimetri înapoi pe placaj.

„Nu sări”, l-a implorat el. „Nu te pot ajuta dacă sari.”

Farurile îi luminau pe cei trei.

Mason a văzut-o. Farurile îi luminau pe cei trei oameni prin ploaia mărunță. Ava stătea pe una dintre balustradele podului de pe Sauvie Island, cu mâinile legate la spate, și arăta de parcă era pe cale să sară peste margine.

Era vie.

S-a clătinat pe balustradă, privind în direcția lor, și a coborât un picior

până la o bară mai joasă.

„Mulțumesc, Doamne”, a murmurat Mason când a ieșit din mașină în ploaia ușoară.

„Amin”, a spus Ray.

În fața lor, agentul special Parek vorbea la telefon în timp ce stătea în spatele protecției portierei mașinii sale. Echipa SWAT a FBI-ului îi urmărise până la pod și se strânsese în spatele vehiculului lui Mason pentru a forma un plan. Cele trei mașini ale lor și un vehicul de asalt se opriseră chiar înainte de grinda podului, la cincizeci de metri distanță de Troy Beadle și de victimele sale. Mason l-a zărit pe Derrick Snyder zvârcolindu-se pe o rampă și a răsuflat ușurat că Troy nu-și omorâse victimele înainte de a le spânzura, așa cum făcuse înainte. Derrick era la câteva momente distanță de a se prăbuși. Mason putea să vadă frânghia din jurul gâtului lui, care era legată de balustradă. Ava a coborât de pe balustradă și a privit vehiculele. S-a prăbușit în genunchi pe pod și și-a lăsat capul în jos, umerii tremurându-i.

Prin ce trecuse? Ray și Mason i s-au alăturat lui Parek.

„Vin mai multe ajutoare”, a spus Parek. „Echipa care se îndreaptă spre casa lui Troy Johnson vine încoace. I-am anulat înainte să ajungă acolo”.

„Lucru bun”, a spus Ray.

Parek s-a uitat peste umerii lor la echipa SWAT. „Hai să aflăm cum vor să se ocupe de asta. Nu există forțe de ordine pe insulă, așa că nimeni nu poate veni de cealaltă parte a podului să ajute.”

„Sper ca locuitorii insulei să stea departe. Nu avem nimic care să împiedice pe unul dintre ei să intre cu mașina în mijlocul acestei situații”, a spus Mason.

Parek a dat din cap. „Trebuie să ne ocupăm de asta cât mai repede posibil. Patrula fluvială a comitatului Multnomah se îndreaptă spre noi cu o barcă. Ei pot debarca pe insulă și pot ține oamenii în spate.” A făcut o pauză. „Își trimit și echipa de scafandri”.

„Bună idee”, a spus Ray în timp ce Mason tremura în tăcere. Nu-i plăceau râurile și lacurile. Dă-i o piscină plăcută cu clor. S-a uitat în josul râului. Apa era neagră și nu putea vedea conturul malurilor. Vizibilitatea în râu

ar fi fost imposibilă la ora asta din noapte.

„Hai să începem să vorbim cu el”, a spus Mason. „Să nu-i spunem că Ava este de la FBI până nu aflăm dacă el știe deja acest lucru. Echipa voastră SWAT are un negociator?”

Parek a scuturat din cap. „Am cerut unul. Și el este pe drum. A făcut-o vreunul dintre voi?”

Ray și Mason s-au uitat unul la celălalt. „Am făcut câteva”, a recunoscut Mason. „Putem vedea cum reacționează la mine.” Își scoase din minte toate gândurile legate de confruntarea tensionată de Crăciunul trecut. Fiul său și Ava ieșiseră în siguranță. Asta era tot ce conta.

Cu excepția momentelor când visez că fiul meu are gâtul tăiat și eu sunt neputincios.

Parek se uită la pălăria de cowboy. „Cred că va fi în favoarea ta aici. Îți dă o aromă de băiat bun. Să sperăm că o va crede. Mă duc să vorbesc cu SWAT.”

„Hai să tăiem farurile cu excepția acestui vehicul”, a sugerat Mason. „Sunt prea intimidante.”

„Ne ocupăm de asta”, a răspuns Parek.

Mason a dat din cap. Și-a îndreptat atenția către cele trei figuri de pe partea cealaltă a podului și și-a pus mâinile în jurul gurii. Un megafon ar fi funcționat mai bine, dar nu voia să-l sperie pe Beadle. „Bună ziua!” a strigat el. „Sunt Mason Callahan de la OSP. Puteți să-l puneți pe om înapoi la pământ? Nu vrem ca cineva să fie rănit.” Trei seturi de faruri s-au stins în timp ce el vorbea.

„Înapoi”, a strigat Troy.

Troy a dat un pas înapoi, iar Derrick Snyder a alunecat la baza rampei.

„Frumos”, a suflat Ray.

Troy a scos o armă din geacă și a îndreptat-o spre Derrick și, în același timp, a făcut un pas înapoi printre ușile de marfă deschise ale dubitei, lăsându-le să vadă arma și mâna lui.

„Oh, rahat”, a spus Ray în respirația următoare. El și Mason au pășit în protecția slabă a ușii vehiculului lui Parek. Mason a auzit un murmur de voci

din partea echipei SWAT când au zărit arma.

La naiba. Arma îi pusese pe toți în alertă maximă.

„Vom sta în spate”, a strigat Mason. „Ce ai de gând să faci?”

Troy îl ignora, dar părea că Troy vorbea. Mason îi auzea vocea, dar nu și cuvintele. Ava și-a ridicat capul la ceva ce a spus Troy, iar Mason a putut să-i vadă buzele mișcându-se când i-a răspuns.

„Troy! Nu vrem ca nimeni să fie rănit. Ce putem face ca să te ajutăm?”

„Dispari!”

„Nu pot face asta, Troy. Nu putem pleca când vedem că cineva e pe cale să fie rănit, dar te putem ajuta să termini asta în siguranță. Ce zici să ne lași să-l luăm? Are mai multe mandate de arestare. Nu va mai umbla pe străzi pentru o vreme.”

Bărbatul cu pistolul a aruncat o privire scurtă pe după colțul ușii.

Acum ți-am captat atenția.

„Hai să te ținem departe de asta”, a spus Mason. „Lasă-ne să-l arestăm. El nu va fi mort, dar îți garantez că va fi nefericit.” Ray a pufnit.

Ava a vorbit din nou, uitându-se la Troy din spatele dubei. Cu ea și Mason venind amândoi la el cu cuvintele potrivite, trebuiau să ajungă la el.

„Va fi închis pentru mult timp”, a spus Mason. „Iar noi te putem ajuta să obții ce ai vrut de la el.”

Troy a râs. „Am nevoie de el mort. Trebuie să sufere pentru ce i-a făcut lui Colleen.” A făcut un gest spre Ava cu arma.

„Rahat”, a mormăit Ray. „Bine că nu i-ai folosit numele. Colleen e moartă. Dar o strigă pe Ava pe numele ei?”

„Colleen e rănită?” a întrebat Mason, vocea aproape crăpându-i.

Ava a scuturat din cap în timp ce Troy a răspuns: „Nu”.

Mason a simțit cum i se relaxează coloana vertebrală cu zece grade. Acum scoate-o de acolo.

„Ce-ar fi să o scoatem pe Colleen de acolo? Apoi ne putem da seama ce să facem cu celălalt tip.” Mason își revăzu cuvintele anterioare, încercând să-și amintească dacă folosise numele lui Derrick. Dacă Troy greșise numele Avei, Mason nu avea de gând să-și forțeze norocul și să presupună că avea

numele lui Derrick corect.

„Nu!” a strigat Troy. Ava i-a spus ceva, dar Mason nu a putut auzi răspunsul lui Troy.

A tras adânc aer în piept. Nu avea să fie simplu să o îndepărteze pe Ava.

Parek a vorbit din spatele lui. „SWAT are doi lunetiști antrenați pe tip. Trebuie să pună arma deoparte. Au spus că gloanțele lor vor străpunge ușile de marfă ale dubitei, dar ar prefera să aibă o tragere liberă.”

„Nimeni nu trage în nimeni”, a afirmat Mason, uitându-se la Parek. Ploaia curgea pe fața agentului. *Ia-ți o pălărie.* „Ava e prea aproape. Spune-le celor de la SWAT să o țină în pantaloni.”

„Așa vor face. Nimeni nu trage fără ordin, dar am vrut să știi că e o opțiune.”

„O opțiune de rahat.”

„De acord”, a spus Parek.

Mason își întoarse atenția la Ava. *Cum pot să o scot de acolo?*

Ava nu se putea mișca. Nu și-a dat seama cât de secătuită era până când nu a văzut vehiculele și silueta lui Mason în faruri. Pălăria aceea îl făcea de recunoscut oriunde. Aproape că căzuse pe spate de pe balustradă când îl zărise. Acum Troy se ascundea între ușile de încărcare, cu arma îndreptată spre Derrick. Ava îl vedea clar pe Troy, dar presupunea că Mason și echipa SWAT îi vedeau doar picioarele.

Vor trage dacă vor fi nevoiți.

Știa că vor da o șansă negocierilor, dar dacă Troy părea că intenționează să tragă, îl vor doborî. Își lingeau buzele, știind că o vor privi ca pe un indicator al comportamentului lui Troy. Chiar acum transpira rău. Chiar și în ploaia ușoară, îi putea vedea transpirația pe tâmpile și pe buza superioară. Tensiunea

lui crescuse cu o sută de puncte de când sosise FBI-ul. La început părea furios, dar stăpân pe sine. Acum părea nervos și neliniștit. Și volatil.

Privirea lui se mișca înainte și înapoi între ea și Derrick în timp ce își ștergea buza superioară. „Ce fac?”, a șuierat el la ea.

Ea s-a uitat la el calm. „Ei stau acolo și vorbesc. Nu văd nicio armă. Oamenii din vehiculul echipei SWAT așteaptă departe în spatele celor trei bărbați din față.” A vorbit cu o voce joasă, sperând să îi reducă tensiunea. „Am mai văzut lucruri de genul ăsta. Vor vorbi cu tine o vreme. Nu vor să dea o imagine proastă la știri pentru că au împușcat pe cineva fără să pună întrebări înainte.”

„Ei mă vor mort. Probabil că știi ce s-a întâmplat.” Vocea lui Troy s-a ridicat cu o octavă și mâna stângă i s-a strâns într-un pumn.

„Nu prea cred. Vor să iasă bine din asta. Pentru ei asta înseamnă fără cadavre. Ce zici să îi lăsăm să îl aresteze?” Ea dădu din cap spre Derrick. „Ți-am spus că mi se pare o idee bună. În felul ăsta nu ești tu de vină pentru nimic din ce i s-a întâmplat.”

Troy a scuturat frenetic din cap. „Nu așa ar trebui să se întâmple.” Și-a trecut o mână peste frunte și a îndepărtat apa. „Știm ce trebuie făcut.”

„Cred că ar trebui să...”

„Nu mai vorbi!” a strigat el la ea. „Trebuie să mă gândesc!” A închis ochii și și-a înclinat capul pe spate, dar și-a ținut arma îndreptată spre Derrick.

Ava s-a uitat spre Mason. El era prea departe pentru contact vizual, dar ea a scuturat încet din cap, sperând că vor înțelege că se referea la *Nu trage*, nu la *Asta nu merge bine*. I-a văzut pălăria coborând brusc din cap.

Troy părea să se gândească la opțiunile sale. Acum trebuia să îl ghideze să o aleagă pe cea potrivită. Slavă Domnului că Mason se prinsese că Troy credea că ea era Colleen. Dacă Troy ar fi știut că ea era agent FBI, nu știa ce ar fi făcut. Fusesse norocoasă că Derrick fusese prea speriat ca să-i spună lui Troy cine era ea cu adevărat.

„Troy”, a început ea. „Crezi că ai putea să-mi dezlegi mâinile? Nu pot să simt...”

„Am spus, *nu vorbi!*”

Ea și-a strâns buzele și s-a uitat la Derrick. El zăcea pe jos, o mizerie îmbibată de ploaie, lacrimi și benzină. Oare ploaia ar fi fost suficientă pentru a-i împiedica hainele să se aprindă? Privirea lui pietrificată a întâlnit-o pe a ei și pieptul i se umfla cu fiecare respirație. Fusesse la un pas să ajungă la limită și știa asta. Știa, de asemenea, că nu ieșise din pădure.

„Ce-ai zice să lași pe unul dintre ei să plece, Troy?” a strigat Mason. „Nu ai nevoie de amândoi.”

Troy a mormăit în sinea lui și a clătinat din cap hotărât, dar nu a răspuns. S-a holbat la Derrick. „N-o să-l fac niciodată să treacă de limită cu tipii ăștia aici. Mă vor împușca înainte să se întâmple.”

„Probabil că ai dreptate. De ce nu-i lași să-l aresteze?” a spus Ava cu calm.

Derrick a dat din cap, scoțând un scâncet în spatele călușului.

Troy a rânjit la Derrick. „Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Ar fi un sfârșit frumos și ușor pentru tine. Ai uitat că trebuie să *suferi!*”, a răcnit el. Derrick și-a întors fața spre beton.

Ava a privit distanța dintre Derrick și Troy. Poate doi metri? Troy ar fi fost doborât de gloanțe într-o fracțiune de secundă dacă se grăbea să-l arunce pe Derrick peste margine. Ar trebui să-l încurajeze s-o facă? Cunoștea echipa SWAT; ar fi fost doi lunetiști cu țința îndreptată spre ușa de încărcare.

Troy și-a băgat arma în brâu, a băgat mâna în dubă și a luat o cutie mai mică decât palma lui.

Chibrituri.

Ea și-a ținut respirația când el a aprins unul, l-a aruncat spre Derrick și a râs. Chibritul s-a stins pe jos, la doi pași de fața lui. Derrick a scuturat din cap și a încercat să se îndepărteze de Troy.

Oare ploaia îl va ține în siguranță?

Combustibilul ia foc pe deasupra râurilor.

Troy a aruncat un alt chibrit spre Derrick. Bărbatul a tresărit și flacăra s-a stins pe beton.

„Troy, oprește-te”, a implorat-o Ava.

„Nimeni nu l-a oprit când te-a ars pe tine, Colleen”.

Ce s-a întâmplat cu biata fată?

„Dar acum sunt bine. Te rog, lasă poliția să-l ia”.

Troy a scuturat din cap și și-a frecat ochiul drept cu dosul mâinii în timp ce se încrunta. „Totul trebuia să fie mai bine astăzi. Odată ce voi trece podul ăsta, voi avea liniște. Trebuie să termin asta și lucrurile vor reveni la normal.”

Peste pod?

Ava se uită în spatele ei la capătul podului de pe insulă. La ce se aștepta? „Peste podul ăsta, Troy? Ce e acolo?”

„Nu e un pod adevărat. Treptele care fac podul spre iertare. Am terminat trei din pașii tăi. Trebuie să îl termin pe al patrulea și pe al cincilea și se va termina.”

„Al cincilea pas?”

El i-a aruncat o privire compătimitoare. „Știu că fac parte din planul tău.”

Alarma a trecut prin ea. „Planul s-a terminat, Troy. Vreau să se termine. Nu merge așa cum mă așteptam.” Ea a făcut o pauză. „Cum aveai de gând să faci al cincilea pas?”

El a ridicat din umeri, uitându-se la arma din brâu.

E un sinucigaș. Nu-i pasă dacă FBI-ul îl împușcă. Deocamdată se protejează doar pentru că vrea să termine cu Derrick.

„Troy, nu vreau să te rănești.”

„E în regulă, Colleen. Știu că spui asta, dar o văd în ochii tăi.” El i-a zâmbit. „Ai fost bună cu mine, dar întotdeauna am știut că mă vrei mort. Nimeni nu trece prin ce ai făcut tu și îți oferă iertare. Se spune că oricum voi fi mort înainte de sfârșitul anului.”

„Cine spune asta?”

„Doctorii. E prea mare. Nu o pot scoate și nu vreau să o trateze.”

„Ce să trateze?”

El și-a bătut tâmpla. „Tumoarea.”

Vorbirea lui. Problemele sale de vedere. Tumoarea este reală?

„Dar mai întâi îmi voi atinge obiectivele. Trebuie să realizez ceva cu viața mea și răzbunarea ta mi-a dat un scop.” A scos arma și a îndreptat-o din nou spre Derrick. „Doar pentru că nu-l pot ucide în felul în care ne-am înțeles

nu este un motiv să renunț.”

Ava îi văzu mâna strângându-se în jurul armei. Era timpul să acționeze.

S-a târât înapoi în picioare, aproape răsturnându-se cu fața la pământ.

O să mă trezesc cu nasul spart.

Troy a făcut un pas în direcția ei. „Stai jos!”

S-a întors și a fugit spre partea laterală a podului, izbindu-se de balustradă în timp ce încerca să își găsească echilibrul pentru a se ridica.

„Colleen!” a țipat Troy în spatele ei.

Capitolul 29

Toți nervii lui Mason s-au aprins deodată când Ava s-a zbătut în picioare și a virat spre marginea podului. S-a izbit de balustradă și a început să se urce, aplecându-se în față pentru a-și păstra echilibrul cu mâinile legate la spate.

Inima i s-a oprit. Mason a făcut doi pași în fugă și gulerul l-a sufocat brusc. S-a învârtit ca să vadă fața revoltată a lui Ray. „Nu poți să fugi acolo!” a strigat el cu partea din spate a gulerului hainei lui Mason în strânsoare.

„La pământ”, a strigat Parek. „A ieșit!”

Mason s-a întors spre punte și l-a văzut pe Troy fugind din protecția ușilor de încărcare spre Ava. Mason s-a ferit instinctiv, așteptându-se să audă împușcături de la lunetiști.

Nu au fost împușcături. A privit cum Troy s-a aruncat asupra Avei și a tras-o de balustradă. Ea a ripostat, lovindu-i falca cu capul și lovind înapoi cu călcâiele. Troy a alergat lateral, ținând-o pe Ava între el și lunetiști, și a sărit în spatele dubitei. Ușile portbagajului s-au trântit.

„Nu au tras”, a mormăit Mason.

„A făcut asta ca să-l atragă afară?”, a întrebat Ray. „Și am dat-o în bară?”

„S-a întâmplat prea devreme”, a spus Parek, uitându-se înapoi la echipa SWAT. „Nu primiseră încă aprobarea oficială de a trage. Nu am crezut că

situația se degradase până în acel punct.”

„Tocmai și-a riscat viața pentru a le da posibilitatea să tragă!” a strigat Mason la Parek. „Acum uită-te unde este!”

Parek i-a ținut privirea. „S-a mișcat prea repede. Nu este vina noastră.”

„La naiba!” Mason s-a uitat înapoi la dubița albă. Partea laterală a compartimentului său de marfă era din metal masiv, fără ferestre. Nu putea vedea pe nimeni prin geamul pasagerului din cabină. Ce îi făcea Troy Avei în spate?

„Trebuie să ne regroupăm”, a spus Parek. „Când cealaltă echipă ajunge aici...” Capetele lor au tresărit când un motor a pornit. Cauciucurile dubiței au scârțâit când Troy a călcat pe accelerație și a tras de volan spre celălalt capăt al podului. Dubița s-a zdruncinat înainte și roțile au scârțâit în timp ce încerca să vireze brusc. Fumul a ieșit din cauciucurile din spate, care au lăsat urme pe pod. Dubița a făcut virajul și s-a îndepărtat de oameni.

„Să mergem!” Parek a alunecat pe scaunul șoferului vehiculului și a trântit portiera.

Creierul lui Mason a înghețat. *Să merg cu Parek sau să conduc propria mea mașină?* Ray l-a întors spre propria mașină și l-a împins, luând decizia pentru el. Mason a auzit pocnetul unei arme din direcția unuia dintre lunetiști.

Anvelopele scârțâiră și Mason se întoarse la timp ca să vadă dubița virând brusc la stânga, cu anvelopa din față dezumflată, în timp ce se îndrepta spre balustrada joasă de lângă capătul îndepărtat al podului.

„NUUUU!”

Timpul părea să încetinească în timp ce privea dubița trecând prin barieră. A sărit pe partea cea mai apropiată a podului, s-a agățat de balustradă și s-a uitat peste el. Dubița s-a răsturnat peste margine și a căzut cu botul înainte, aterizând pe malul celălalt al canalului Multnomah.

Zgomotul din capul lui Mason a înecat prăbușirea.

Dubița s-a răsturnat pe o parte și s-a rostogolit, prăbușindu-se pe malul abrupt și intrând în apă.

Stropii au fost asurzitori.

Ava!

Mason a început să alerge. Inima îi bătea cu putere în cap, iar cizmele îi izbeau pavajul. Făcea eforturi pentru oxigen, sprintând așa cum nu mai alergase niciodată, cu un ochi pe dubița albă din apă. A ieșit de sub structura arcuită a podului, măsurând distanța pe care trebuia să o parcurgă pe jos până la drumul spre insulă și să facă o buclă pe malul canalului.

Prea mult timp. Nu avea suficient timp.

S-a oprit acolo unde furgoneta trecuse prin gardul de protecție. Căderea până la mal era de vreo șase metri. Și-ar fi rupt un picior. S-a uitat la stânga.

Dacă se dădea înapoi, ar fi aterizat în apă dacă ar fi sărit. Dar era mai sus.

A privit în jos. Partea din față a dubitei se scufundase. Apa neagră acoperea parbrizul și se târa spre acoperiș. Nimeni nu a ieșit din dubă.

Fă ceva. Acum.

Mason s-a întors în fugă la începutul podului, și-a dat jos cizmele, și-a smuls haina și s-a urcat pe partea de sus a balustradei. În stânga lui l-a auzit pe Ray țipând; Mason l-a ignorat.

Și-a aruncat pălăria, a tras aer în piept și a sărit.

Ava nu putea să vadă.

Troy o aruncase în dubiță, iar ea aterizase pe spate - cu respirația tăiată. Troy trăsese ușile portbagajului și se târâse peste ea spre partea din față a dubitei. Ea a încercat să-l lovească cu capul, iar el a lovit-o în față. Ea a rămas întinsă pe podea, gâfâind pentru a-și face plămânii să funcționeze. El a pornit dubița, iar ea a fost aruncată într-o parte când el s-a întors și a apăsă pe accelerație. Atât umerii, cât și capul ei au țipat de durere în timp ce era aruncată în spatele dubitei.

Încercase să își recapete echilibrul pentru a se putea deplasa în față și a-l opri. Ar fi apăsă pedala de frână cu capul dacă ar fi fost nevoie. Înainte să se poată orienta, dubița s-a prăbușit și s-a răsturnat în față. După o secundă

întreagă de imponderabilitate, ea a căzut și s-a izbit de spătarele scaunelor din față când botul dubiței a lovit solul. Și-a pierdut din nou respirația, în timp ce întunericul îi înghițea vederea.

A simțit apa. Ochii i s-au deschis brusc și a clipit, încercând să vadă.

În interiorul dubiței era întuneric beznă, iar podeaua era îmbibată cu apă. Dubița se clătina, se legăna și se înclina din nou în față în timp ce botul începea să se scufunde. S-a zbatut să se așeze și și-a sprijinit picioarele de o grindă metalică solidă de pe podea. A auzit apa umplând partea din față a dubiței și s-a încordat să îl vadă pe Troy.

„Troy?”

Era tăcere, cu excepția vuietului apei care se umplea.

Ignorând durerea din umăr, a încercat să-și smulgă mâinile amorțite din legăturile ei. Dubița a luat-o în jos și ea aproape s-a răsturnat. „Troy?”, a strigat ea. S-a târât spre capătul din spate al dubiței și a încercat să găsească cu mâinile amorțite deschizătorul ușii din spatele ei. Putea să vadă interiorul ușilor în mintea ei. Pe una dintre ele era un mâner la jumătatea înălțimii.

Mâinile ei erau nefolositoare. Nu ar fi reușit să deschidă ușa.

A încercat să pipăie cu coatele, dar amorțeala se întindea aproape până la brațe. S-a învârtit și a pipăit ușa cu gura, folosindu-și limba, buzele și nasul pentru a găsi mânerul.

Era acolo.

A deschis gura și a încercat să strecoare mânerul în interiorul obrazului ei. A apăsat cu maxilarul pe mânerul de metal și a simțit cum un molar se ciobește. A tras. Mânerul i-a alunecat din gură, iar ea a căzut pe spate și s-a rostogolit înapoi de-a lungul zonei de încărcare până la scaunele din față. Apa a udat-o până la brâu. S-a ridicat în picioare și și-a croit drum pe podeaua înclinată până la ușile portbagajului. Și-a lipit fața de ușile metalice reci, gâfâind ca să-și recapete respirația.

Cât mai durează până când apa va umple dubița?

A găsit din nou mânerul și a mușcat cu grijă. O mână a apucat-o de brâu și a împins-o înapoi. „Troy?” a strigat ea când a aterizat în apa tot mai adâncă. „Deschide ușile!”

„Nu! E mai bine așa. Amândoi trebuie să murim.” Vocea lui era ciudat de calmă în întunericul total.

„Du-te dracului!” a strigat ea. „Pe naiba am să mor aici. Deschide ușile!” Și-a lipit spatele de peretele lateral al spațiului de marfă și a înaintat spre ușile din spate.

„Îmi pare foarte rău, Colleen”, a spus el. „Nu vreau să te rănesc din nou.”

„Asta e șansa ta să mă ajuți, Troy. Mă poți salva de data asta.” „Nu, e prea târziu. Nu poate fi anulat.”

„*Deschide ușile!*” Ea a sărit în față și capul ei s-a lovit de pieptul lui, aruncându-i pe amândoi în apa care se ridica. Ea a înghițit o gură plină și a tușit și s-a înecat, scoțând apă pe nas. Picioarele i s-au mișcat, căutând sprijin, și s-a împins afară din apă. Între apă și ușile portbagajului erau un metru și jumătate. Scaunele din față erau acum sub apă. Troy se zvârcolea în apă, în timp ce dubița se înclina și unghiul se înrăutățea.

Pot să merg pe apă fără brațe?

Ea nu voia să știe. Și-a lipit obrazul de ușa portbagajului, plămânii aspirându-i aerul, sprijinindu-și picioarele de grinda de pe podea, știind că nu poate deschide ușa și că se va îneca în întuneric.

Impactul loviturii cu râul l-a lăsat fără suflare pe Mason. Sub apă, a privit în sus spre cerul nopții și a lovit cu piciorul cât de tare a putut. Chiar în momentul în care credea că va trebui să respire o gură de apă, a ieșit la suprafața canalului și a tras aer în piept. Partea din spate a dubiței se legăna în râu la cinci metri distanță.

Ava!

Și-a forțat brațele să se târască. Ajungând la dubiță, s-a târât pe ușile de încărcare, simțind cum dubița se scufundă mai adânc din cauza greutateii sale. S-a mutat pe o ușă, a apucat mânerul celeilalte uși și a deschis-o brusc.

„Mason?” a strigat Ava.

Era chiar în interiorul ușii. El s-a aplecat, a apucat-o de sub axila dreaptă și a ridicat-o, scoțându-i partea superioară a corpului din dubiță și urcând-o pe cealaltă ușă. Ea tremura îmbrățișând ușa de metal cu trunchiul ei, scuipând un amestec de plâns și înjurături. El a tras de legăturile din jurul încheieturilor ei, dar știa că are nevoie de un cuțit. Dintr-o dată, ea s-a încordat și a țipat când a fost trasă înapoi în dubă de picioare. Mason s-a năpustit asupra ei, dar nu a reușit să o prindă. Țipând, ea a dispărut în gaura neagră și umedă a zonei de încărcare.

El s-a aplecat peste deschizătură, încercând să vadă în spatele dubei mari. Lumini slabe de pe punte o arătau zbătându-se cu Troy Beadle în timp ce acesta încerca să-i țină capul sub apă. Nivelul apei a crescut rapid, aducându-i pe cei doi mai aproape de uși. Mason a întins mâna și l-a apucat de guler pe Troy, izbindu-i capul de ușa închisă a portbagajului. I-a smucit capul bărbatului înainte și înapoi, încercând să-și ia mâinile de pe gâtul Avei.

Mâna lui Troy a sărit să apuce încheietura lui Mason, iar capul Avei a ieșit din apă și ea a gâfâit pentru a respira.

„Mason!”

Nivelul apei a crescut până la nivelul ușilor. Bula de aer dispărută, dubița a accelerat spre fundul canalului. Poziția lui Mason pe ușa închisă a portbagajului s-a scufundat rapid, iar capul Avei a intrat sub apă. Și-a smuls încheietura din strânsoarea lui Troy și a apucat orbește în direcția Avei. I-a prins părul și a tras cu toată forța în timp ce se împingea cu picioarele de pe ușa cargoului.

Ultima lovitură.

Dubița s-a scufundat, iar Mason i-a tras capul deasupra apei. Ava a scuipat apă și a tras aer în piept, tremurând. A tras-o strâns de el, pășind pe apă cu picioarele și cu un braț. „Lovește-ți picioarele”, a ordonat el.

„O să ne scufundăm!” Ea s-a zvârcolit în brațele lui. „Nu. Te-am prins. Nu-ți voi da drumul.”

„Unde este el? Unde s-a dus?” Ea și-a întors gâtul, încercând să se uite la apa neagră.

„A plecat.” Mason a scanat apa, neîncrezător în cuvintele lui, dar disperat să o liniștească. „O să te întorc pe spate; doar plutește, bine?”

„Nu!” Ea a șutat și a încercat să-și îngroape fața în gâtul lui, împingându-l mai adânc.

„Ava! Stai nemișcată!” i-a ordonat el.

Ea a înghețat și el a rostogolit-o, trecându-i un braț pe sub axilă. „Te țin eu. Nu e departe de insulă.”

Chipul binevenit al lui Ray a apărut în apă. „Ai nevoie de o mână de ajutor?”

Mason a vrut să-l sărute. „Ia-o”, a cerut el, împingând-o pe Ava spre Ray când a simțit că ceva îi atinge piciorul. Ray îi încolăci un braț în jurul gâtului și se întinse cu o bătaie lungă pentru a-i aduce înapoi la mal.

S-o ia de lângă el.

Pășind în apă, Mason a privit în jos și a încercat să vadă prin ceață, inima bătându-i în piept.

A așteptat demonul.

Nimic altceva nu i-a atins piciorul. A scanat suprafața apei, întrebându-se cât timp își putea ține Troy respirația și cât de departe putea înota.

Troy s-a dus?

Capitolul 30

Trei zile mai târziu

Macaraua uriașă a ridicat dubița din canal și apa a ieșit din ușa din spate deschisă, revărsându-se în râu. Ava a găfăit și s-a uitat în jos.

Mason a simțit-o pe Ava tresărind și a tras-o strâns înspre el. I-a văzut lacrimile curgându-i pe față. Ea s-a uitat cu precauție la macara și apoi s-a uitat

din nou în altă parte. A repetat mișcarea de mai multe ori și fiecare privire îi sfâșia inima un pic mai mult.

„Nu pot să cred că am fost în asta”, a șoptit ea.

Mason și Ava priveau de pe malul canalului Multnomah. Spectatorii se îngrămădeau pe marginea drumului, iar Mason și Ava s-au amestecat în mulțime, evitând presa și prezența numeroasă a poliției. Îi văzuseră pe Zander și Parek supraveghind scoaterea dubitei. Ava îi spusese lui Zander că nu vrea să asiste la scoaterea dubitei din râu, dar în această dimineață Mason observase că nu putea sta liniștită. Îi ordonase să urce în mașina lui și au condus în liniște până la locul faptei.

Spera că a făcut ceea ce trebuia făcând-o să vină. Se gândise că văzând dubița scoasă din apă i-ar fi alungat o parte din coșmaruri. De două ori noaptea trecută se trezise țipând, convinsă că se îneca. Își zvâcnea brațele, crezând că erau încă legate și că se scufunda sub apă. El se lupta cu propriile coșmaruri. Cele în care se scufunda în apa neagră și nu o putea găsi. Sau cel în care ultima lui încercare de a o prinde de păr a eșuat, iar Troy Beadle a târât-o pe fundul râului.

În prima noapte, stătuse la căpătâiul Avei în spital și se temea că bărbatul scăpase pe întuneric și ar fi venit după ea. Dar scafandrii recuperaseră trupul lui Beadle în dimineața de după incident.

Ar fi trebuit să mă scufund după Troy?

L-ar fi putut salva?

Nu.

„Sfinte Sisoe, uită-te la asta”, a spus un spectator din dreapta lui Mason, fotografiind dubița atârând cu telefonul. „Înecul a fost prea bun pentru nenorocitul ăla.”

Ava s-a îndreptat și s-a uitat la bărbat. „Bineînțeles.” A tresărit în timp ce își potrivea fularul de pe brațul stâng. Calvarul ei deteriorase un mușchi, iar mâine era programată pentru operație. Chirurgul ei a vrut să o opereze imediat, dar ea i-a spus să aștepte. Voia să își tragă răsuflarea și să își revină.

Și să monitorizeze progresele lui Jayne. Brațul ei stâng fusese ars grav în incendiul din casă.

Când Ava aflase ce i se întâmplase lui Jayne, nu reușise să stea liniștită în camera ei de spital până nu-și văzuse sora. Geamăna ei era la secția de arși. Spitalul îi predase Avei obiectele de valoare ale lui Jayne. Acestea constau în trei bancnote de un dolar și un inel agățat de un colier de aur.

„Nu a vândut inelul mamei noastre”, șoptise Ava. „Nu am crezut-o când a spus că l-a păstrat. Am crezut cu siguranță că dispăruse de mult. Chiar dacă atinsese fundul sacului, nu s-a despărțit de el.”

„Dar a fost de acord să-l fure”, a replicat Mason. Nu ar fi iertat-o niciodată pe Jayne McLane. O rănise pe Ava de prea multe ori.

„Amândouă brațele noastre stângi sunt rănite”, îi spusese Ava încet lui Mason. „Nu știi niciodată dacă e o coincidență sau soarta când se întâmplă așa ceva. Orice se întâmplă cu unul dintre noi pare să aibă ecou în celălalt.”

Ava începuse să divagheze în timp ce lua calmante puternice mai târziu în acea zi. „Este inevitabil”, murmurase ea. „Nu pot schimba ceea ce trebuie să se întâmple. Am încercat din răputeri, dar uneori cred că ar fi mai ușor să renunț și să las genetica să preia controlul... în loc să lupt constant să fiu exact opusul a tot ceea ce este ea.”

Ea a închis ochii și a adormit, lăsându-l pe Mason fără cuvinte. În douăzeci și patru de ore, își redusese doza de analgezice la minimum, spunând că nu putea gândi limpede și că nu o deranja durerea din umăr.

Îi expusese cea mai afectată parte a inimii ei. Își amintea? El și-a reînnoit în tăcere promisiunea de a o ajuta să ducă povara cu geamănul ei, de a face tot ce putea pentru a-i ușura o parte din povară.

„Am văzut destul”, i-a șoptit ea pe malul râului. „Hai să mergem acasă”.

Mason a dat din cap și i-a deschis portiera mașinii. Ea a tresărit când a alunecat în scaun, protejându-și umărul, și și-a sprijinit capul de tetieră.

A închis ochii.

O bătaie în ușă a trezit-o pe Ava din somnul ei de pe canapea. S-a ridicat, ignorând durerea care îi străbătea brațul, și a răspuns la ușă. Un Zander cu aspect obosit stătea pe verandă.

Arăt eu atât de obosită?

Probabil mai rău.

Își atinse cu jenă partea tăiată a părului. O tunsoare bună și o nouă coafură scurtă l-ar fi echilibrat, dar nu găsisese energia necesară pentru a face o programare.

Ava l-a poftit înăuntru și s-au așezat în sufragerie. Ea și-a scos somnul din ochi și i-a oferit o băutură, pe care el a refuzat-o. El stătea țeapăn pe marginea scaunului, iar ea se întreba ce vești are.

„Unde e Mason?”, a întrebat el.

„Îl aud vorbind cu câinele”, a spus ea. „Trebuie să fie în spate.” Zander a stat în tăcere un minut, cu mâinile răsucite.

„Ce s-a întâmplat? Ce e în neregulă?” Panica i-a urcat pe șira spinării.

„Nimic.” Ochii lui s-au mărit și și-a ridicat mâinile. „Calmează-te. Nu s-a întâmplat nimic.”

„Oh.” Ea s-a sprijinit de canapea, ușurată. „Părei atât de inconfortabil. Am fost sigură că ai vești proaste.”

„Nu. E doar... Adică... văzându-te așa...” Cuvintele lui s-au poticnit de la sine. „Eram îngrijorat pentru tine.”

Vederea Avei s-a limpezit. *Are sentimente pentru mine.* Și ea habar n-avea. S-a uitat mai atent la Zander Wells, plăcându-i tot ce vedea. *De ce nu am văzut?*

Bingo a intrat grăbit în cameră și și-a vârât capul în poala lui Zander. Zander a râs și i-a scărpinat urechile, un zâmbet rupându-i-se pe față. Ava s-a uitat în direcția din care venise Bingo și inima ei a făcut o bătaie dublă la vederea bărbatului care stătea acolo.

De aceea.

Îl așteptase tot timpul pe acest bărbat. Soarta o ținuse oarbă la ceilalți, știind că nu erau potriviți. Ea și Mason *se potriveau perfect.*

„Hei, Zander”, a spus Mason. „Bingo mi-a spus că e cineva aici.” A

întâlnit privirea Anei și o întrebare i-a trecut prin ochi când s-a așezat lângă ea pe canapea.

Ea a ridicat umărul bun la el.

Nu știa de ce era Zander aici. Mason își luase liber pentru a o ajuta să se recupereze și niciunul dintre ei nu vorbise prea mult cu FBI-ul decât pentru a da declarații despre ce se întâmplase pe pod în acea noapte. Amândoi evitaseră canalele de știri. Ea știa că Mason vorbise cu Ray, dar nu pusese nicio întrebare. Nu voise să audă despre Troy Beadle.

Până acum.

„Dr. Rutledge a trimis autopsia lui Troy Beadle”, a început Zander. A ridicat o sprânceană la Ana, iar ea i-a dat din cap să continue. Era pregătită.

„Cauza morții a fost înecul.”

Nicio surpriză aici.

„Avea o tumoră uriașă în creier. Verificarea cu medicii lui a confirmat ceea ce îți spusese, că nu va supraviețui până la sfârșitul anului. Dar nu era netratabilă. I-au dat mai multe opțiuni de tratament. El a ales să nu urmeze niciuna dintre ele. Nu erau opțiuni grozave, dar i-ar fi dat câțiva ani în plus.”

„Ar fi putut tumoră să-i afecteze comportamentul? L-a făcut să facă ceea ce a făcut?” a întrebat Mason.

„Greu de spus”, a răspuns Zander. „Istoricul său medical recent spune că a avut probleme de vedere și de vorbire. Nu cred că doctorii ar putea spune cu certitudine dacă tumoră i-a afectat acțiunile recente. Este posibil, dar prea greu de cuantificat.”

Ana a expirat. „De ce? De ce ar fi renunțat la ajutor pentru tumoră lui?” Ea și-a răspuns imediat la propria întrebare. „Credea că trebuia să moară. A ales-o ca penitență pentru rolul său în moartea lui Colleen.” Se cutremură.

Aveau să treacă ani... dacă aveau să treacă vreodată... înainte ca tumoră de acum trei zile să se potolească.

Încă îl mai simțea tăindu-i părul, simțea mirosul de sânge ruginit din covor și auzea țipetele lui Derrick. În magazie, crezuse că urma să fie următoarea lui victimă.

Și aproape m-am înecat.

Apă. Întuneric. Troy.

Brațul lui Mason a alunecat în jurul ei; ea tremura.

Zander a dat din cap. „Probabil că ai dreptate. Am fost în contact cu părinții ei. Sunt ușurați să aibă niște răspunsuri după atâția ani. Nu știu cât de mult a ajutat. Fiica lor tot a murit într-un mod oribil. Asta nu s-a schimbat. Familiile victimelor ucigașului de pe pod sunt bucuroase să aibă niște răspunsuri. Niciuna dintre ele nu părea să știe despre crima comisă de acești bărbați cu ani în urmă. Acești oameni și-au dus cu adevărat secretul în mormânt.”

„Nu știu cum ar putea funcționa cineva cu un asemenea secret”, a spus Mason. „Cum a putut Carson Scott să intre în politică știind ce a făcut în trecut? Cred că fiecare se descurcă diferit. Aaron King avea, evident, probleme cu furia, iar Joe Upton s-a ghemuit și și-a ascuns fața de lume”.

„În timp ce Derrick Snyder a continuat să ruineze viețile altor oameni”, a adăugat Ava.

„El va plăti pentru o parte din asta acum”, a spus Mason. „Yamhill County alcătuiește un dosar împotriva lui pentru moartea lui Colleen, iar el trebuie să răspundă în fața poliției din Portland pentru o duzină de infracțiuni diferite. Prevăd că va fi închis pentru tot restul vieții sale.”

„Dubita lui Troy Beadle avea un sistem de scripeți sudat în cadru. Teoria noastră a fost corectă cu privire la modul în care l-a spânzurat singur pe Joe Upton”, a spus Zander.

Ava și-a amintit de grinda pe care o simțise cu picioarele prin partea de jos a dubitei. În întuneric. În apă. Un cutremur îi străbătu nervii.

„Am găsit Explorer-ul lui Carson Scott și camioneta lui Aaron King parcate în pădure, pe terenul lui Troy Beadle”, a adăugat Zander. „Telefoanele lor mobile erau în casă, împreună cu o parte din articolele lor vestimentare. Și Euzent a avut dreptate când a spus că Troy Beadle este un obsedat de curățenie. Nu am văzut niciodată casa unui tip atât de curată. Chiar și conservele de mâncare erau în rânduri ordonate.”

Zander s-a ridicat.

„Am vrut să te pun la curent și să văd dacă ai nevoie de ceva.” S-a uitat

la Ava și apoi la Mason. „Se pare că ești pe mâini competente.”

A făcut o ieșire rapidă, dar politicoasă.

Mason a scuturat din cap în timp ce stăteau la fereastră și îl priveau pe Zander plecând. „Omule, a avut-o rău pentru tine.”

Ava s-a uitat la el surprinsă. „Tu știai? Habar n-am avut până azi.”

„Un bărbat știe”, a spus el misterios.

Ea și-a încrețit nasul la el. „Bărbații rareori pot vedea ceea ce este chiar în fața lor.”

„Am văzut”, a spus Mason, întorcând-o spre el și trăgând-o la pieptul lui. I-a ridicat bărbia. „Îngerii au cântat în creierul meu prima dată când te-am văzut. Doar că nu știam ce înseamnă.”

Ea a pufnit. „Eu zic că e o prostie.”

„Ei bine, poate că a durat un pic mai mult decât atât. Mă bucur că cineva ne-a pus unul în calea celuilalt.”

„Și eu la fel.”

„Ești bună pentru mine, agent special McLane.” Expresia lui a devenit mortal de serioasă. „Nu mă așteptam să simt asta vreodată. Când te-am văzut pe balustrada aceluia pod, am fost ușurat că ești în viață și complet îngrozit că eram pe cale să te văd murind.”

„Îmi pare rău”, a șoptit ea. „Tot timpul mi-am făcut griji pentru ce gândeai. Unul dintre motivele pentru care m-am luptat atât de mult cu el a fost să te împiedic să suferi dacă mi se întâmpla ceva.”

„Ți-ai făcut griji pentru ceea ce am trăit?”

„La naiba, da. Știam că ți-ai ieșit din minți.”

„Am vrut să omor pe cineva. Când l-am văzut cum te-a aruncat în spatele dubitei, eram gata să o deschid cu mâinile goale ca să ajung la tine.”

„Ai făcut-o.” Își amintea expresia lui șocată când deschisese ușa de la cargo. Fusesse pregătit să meargă până în iad și înapoi pentru a o prinde.

Aproape o făcuse.

A sărit de pe un pod și s-a luptat cu un criminal. Pentru ea.

„Aș face totul din nou”, a promis el, cu vocea răgușită. „Nu-i voi da drumul.”

„Nici eu”, a spus ea, strângându-l mai tare. „Mulțumesc că mă iubești.”
Mason a râs. „Agent McLane, nu ai idee cât de ușor este să te iubesc. Și
am de gând să o fac pentru tot restul vieții mele.”
Ea nu mai putea aștepta.

